

၂၀၀၉ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆုရ

နေညိုရင် အငယ်ကိုလွမ်းတမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
ရေးသူ - ခင်လပြည့်ဝန်း

အဖ ဦးကျော်စိန်၊ အမိ ဒေါ်ထွန်းတို့မှ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် မိတ္ထီလာ မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် သိပ္ပံဘွဲ့ (ရူပဗေဒ) ရရှိပြီး ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်ရေးနေ သင်တန်း အောင်မြင်သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၈၀ ခုနှစ်အထိ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန စာပေဗိမာန်တွင် ဘွဲ့ရ အလုပ်သင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်မှစ၍ စာပေနယ်သို့ စတင်ရောက်ရှိသည်။ ဆုပြည့် ကလောင်အမည်ဖြင့်လည်း လူငယ်ပညာပေး ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ် ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆုပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုရှည် တတိယဆု၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲတွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆုနှင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲတွင် လူငယ်စာပေ ပထမဆုတို့ ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ မဂ္ဂဇင်းစာစောင်အသီးသီးတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုနှင့်ဆောင်းပါးများ ဆက်လက် ရေးသားလျက်ရှိသည်။

အမည်ရင်း ဒေါ်ခင်အေးမူ ဖြစ်သည်။
နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ် ၉၇ (ဘီ)၊ ပထမထပ်၊
၅၂ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

နေညိုရင် အငယ်ကိုလွမ်းတမ်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ○ ခင်လပြည့်ဝန်း

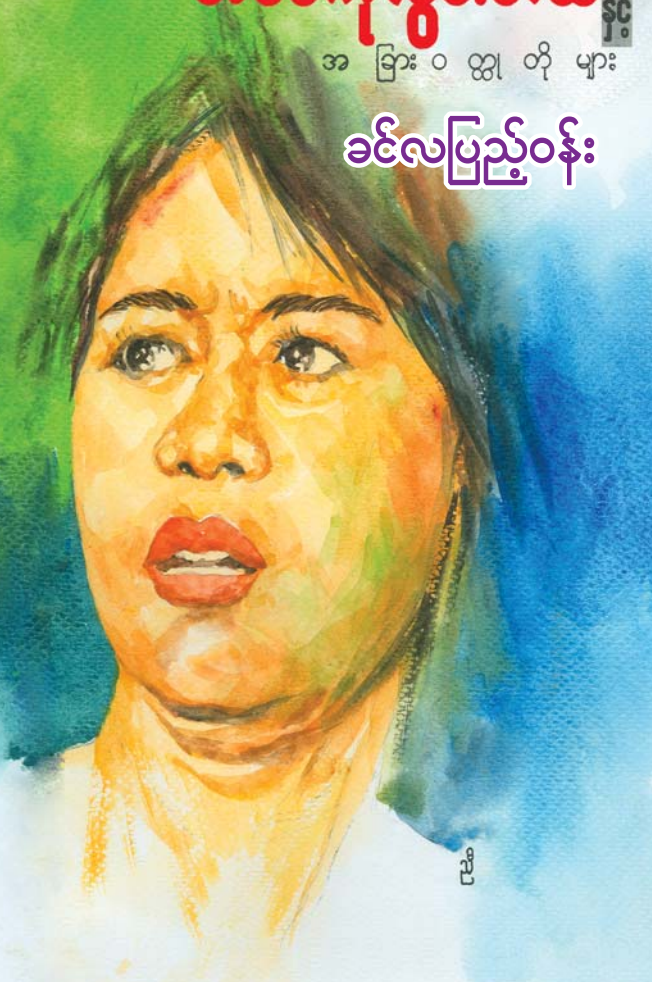
စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

နေညိုရင်...

အငယ်ကိုလွမ်းတမ်း

အခြား ဝတ္ထု တို များ

ခင်လပြည့်ဝန်း

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ တတိယဆုရ

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေး ၁၀၀၀

နေညိုရင် အဖေကို လွမ်းတယ်

ရှင်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

စင်လမြည့်ဝန်း

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်နုနုယဉ် (နန်းညွန့်ယဉ်ခမ်း)
စာတည်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ညီညီ

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

တန်ဖိုး (၆၀၀) ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။
ဂျီတီစီပုံနှိပ်စက်ရုံတွင် ပုံနှိပ်သည်။

ဒို့.တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုတိုစု	စာမျက်နှာ
-	စာရေးသူ၏ အမှာစကား	
၁။	ကြောင်အို ကြွက် မလေး	၁
၂။	မန်ကျည်းရွက်	၁၅
၃။	လွတ်မြောက်သူ	၃၁
၄။	ကြိုး	၅၅
၅။	သက်ကြီးရွယ်အို စိုပြည်လို	၇၇
၆။	တုံးကျော်ဥ	၉၃
၇။	အချိန်မီ	၁၁၁
၈။	အိုခြင်းဆင်းရဲ	၁၃၃
၉။	နေညိုရင် အဖေကို လွမ်းတယ်	၁၄၉

ခင်လပြည့်ဝန်း

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

စာရေးသူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၏ဘဝတွင် မြင်ရ၊ ကြားရ၊ သိရသည်များကို လက်လှမ်းမီသမျှ သရုပ်ဖော် ရေးသားတင်ပြထားသော ဝတ္ထုစာစုများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုစာစုများ ဖတ်ခြင်းဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြစ်မိလျှင် စာရေးသူ၏ ဆန္ဒပြည့်ဝသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးတို့ကို ဤ ဝတ္ထုစာစုဖြင့် ရိုသေစွာ ကန်တော့အပ်ပါသည်။

ခင်လပြည့်ဝန်း

ကြောင်အို ကြွက် မလေး

အမွေအရောင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိသည့် “ဖြူထွား”သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖွေးထွားထွားကျိုင်းလှပါသည်။ ခင်ခင်နှင့်ရင်ရင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အသည်းကျော် ဖြစ်သော ကြောင်ကြီးသည် အကောင်လှသလောက် လိမ္မာပါးနပ်၍ ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။

ခင်ခင်တို့ ညီအစ်မအိမ်သို့ လာလည်သည့် ဧည့်သည်များက ကြောင်ကြီးဖြူထွားကို သဘောကျကြသည်။

“ဟယ်...ခင်ခင်တို့ ရင်ရင်တို့ရယ်၊ နင်တို့အိမ်က ကြောင်ကြီးက လှလိုက်တာ.. ဘာအမျိုးအစားလို့ခေါ်လဲ...ကြည့်ပါဦးဟယ်... ဝက်ဝံဖြူကြီးလား အောက်မေ့ရတယ်...”

“ယိုးဒယားမျိုးနဲ့စပ်ထားတာလို့ ပြောတာပဲ.. အဒေါ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်အိမ်က မနည်းတောင်းထားရတာ... ဒီကောင်ကြီးက အသန့်အရှင်း သိပ်ကြိုက်တယ်..”

“ဟယ်.. ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်.. အမွေးတွေကလည်း နူးညံ့နေတာပဲ.. မျိုးကောင်းမျိုးသန့်ဆိုတာ သူ့ကိုကြည့်တာနဲ့သိတယ်...”

ဤသို့ ပြောကြတိုင်း ခင်ခင်တို့ညီအစ်မ တစ်ယောက်တည်းက တဟဲဟဲနှင့် သဘောကျနေကြတော့သည်။ အဒေါ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်၏ ကြောင်မကြီး မီး(ကိုယ်ဝန်)ရှိကတည်းက ဗိုက်ထဲမှ ကလေးတစ်ကောင် လောက် ပေးပါရန် သူတို့ညီအစ်မ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောထားသည်။ ကြောင်မကြီး အရင်တစ်ခေါက် သားပေါက်တုန်းက ကြောင်ပေါက်စလှလှလေးများ မြင်တွေ့၍ သဘောကျခဲ့ရလေသည်။ နောက်တစ်ခေါက် ကြောင်မကြီးမွေးလျှင် သူတို့ညီအစ်မကို တစ်ကောင် ပေးပါရန် ပြောထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြောင်မကြီးကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီကို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောမပြတ်အောင်ပင်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးဖြင့် လုပ်လီ လုပ်လဲ့ သွားနေသည့် ကြောင်မကြီးကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ သွားကြည့်ကြသည်။

တစ်နေ့ မနက်စောစော အိပ်ရာထထချင်း ဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ဟဲ့.. ခင်ခင်တို့၊ အိမ်က ကြောင်မကြီးမွေးပြီ၊ ငါးကောင် တောင်မှပဲ။ အထီးနှစ်ကောင်၊ အမသုံးကောင်ဟဲ့...”

“ဒေါ်စိန်.. ခင်ခင်တို့ အထီးလေးပဲယူမယ်.. အထီးလေးနှစ်ကောင်က ဘာအရောင်လေးတွေလဲ...”

“အဖြူရောင်နဲ့ အနက်ရောင်.. တစ်ကောင်တစ်မျိုးစီ လှတယ်...”

“အဖြူရောင်လေးကိုပဲ ယူမယ် ဒေါ်စိန်...”

ကြောင်လေးကို သူတို့အိမ်ခေါ်လာခါစမှာ ထားဖို့အတွက် နေရာရွေးရသည်မှာ အလုပ်တစ်လုပ်ပင်။ သူတို့အိမ်နှင့်ကပ်လျက် ဘေးခန်းတွင် သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ထမင်းအိုးဖြစ်သည့် ကုန်စုံဆိုင်ရှိသည်။ မုန့်မျိုးစုံ၊ အချိုရည်ဘူးမျိုးစုံ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ ကြာဇံခြောက်ထုပ်များရှိသဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို ဆိုင်သိမ်းချိန်တွင် သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းပါမှ၊ သို့မဟုတ်လျှင် ကြာသပတေးနံ့ ကြွက်များ၏ ကိုက်ဖြတ်ဝါးမျိုခြင်း ခံရပေတော့မည်။

ကြောင်လေးကို မီးဖိုချောင်၏ဘေးစတိုခန်းတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် စက္ကူပုံးကြီးထဲ ထည့်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ နို့ခွဲပြီးစအချိန်ကို စောင့်ရပြန်သေးသည်။ ထိုအချိန်ကာလများသည် သူတို့ညီအစ်မအဖို့ ကြာရှည်လှသည်။

အိမ်သို့ ကြောင်ပေါက်စကလေးရောက်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေပြီး အမြီးပါမကျန် အဖြူရောင်ဖြစ်နေ၍ ခင်ခင်တို့ ညီအစ်မက ကြောင်လေးကို “ဖြူထွား” ဟု အမည်ပေးလိုက်၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကစားနေလျှင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်ပါက ဝှမ်းလိပ်လေး လိမ့်နေသည်နှင့် တူသေးတော့သည်။

ခင်ခင်တို့ ညီအစ်မစတိုးဆိုင်ကို ရပ်ကွက်ထဲမှလူများ အားလုံးလိုလို သိကြသည်။ အချိုရည်ဘူး၊ မုန့်မျိုးစုံနှင့် ကုန်ခြောက်မျိုးစုံ ရသောဆိုင်ဖြစ်သောကြောင့် လူဝင်လူထွက်များ၏။ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးလည်းရ၏။ ဝှမ်းလိပ်ပါမကျန် ရ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် ရောင်း

နေရလျှင် ခြေခလုံးတောင့်ပေတော့။ ခင်ခင် (သို့မဟုတ်) ရင်ရင်က ဆိုင်ထဲမှာ ရောင်းနေလျှင် ဆိုင်ရှေ့တွင် ပစ္စည်းကြည့်သူ တစ်ယောက် ယောက်ရှိမှသာ အဆင်ပြေသည်။ တစ်ခါတလေ ပစ္စည်းများ လိုအပ်ပါက ဈေးသို့ ချက်ချင်းသွားဝယ်ရသည့်အခါများ ရှိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်တို့ညီအစ်မဆိုင်တွင် ဆိုင်အကူမိန်းကလေး မသန်းဆိုသူကို ခေါ်ထားရသည်။ အိမ်မှုကိစ္စသာမက တိုတိုထွာထွာပါ လိုသမျှ ဝယ်ခိုင်း၍ရသည်။ အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်မှစ၍ ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားရာ ယခုဆိုလျှင် အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အတော်အားကိုးနေရသည်။ အပျိုဖားဖားကြီးလည်း ဖြစ်နေပြီ။ ငွေရေးကြေးရေးကအစ စိတ်ချယုံကြည်နေရသောကြောင့် မွေးစားသမီးဟုပင် ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ကြသည်။

“ခင်ခင်တို့များ မသန်းလေးက လိမ္မာတော့ အတော်အားကိုးရပြီပေါ့။ သွေးသားရင်းချာတောင်မှ ဒီလောက်ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ၊ အစစအရာရာလည်း စိတ်ချရတယ်.. အိမ်က ကောင်မလေးတွေကို တောင် ပြောထားရသေးတယ်..၊ ခင်ခင်တို့ညီအစ်မစတိုးဆိုင်က ကလေးမကို ကြည့်ထား။ သူဆို ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်မက ဒီမှာပဲနေတာ၊ တခြားမရိုးသားတဲ့ကိစ္စ ဘာမှမလုပ်ဘူး..၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးမလေးလို့”

“ဟဲ့.. ဖြူထွား ထမင်းမစားဘူးလား .. ပန်းကန်ထဲ ပုရွက်ဆိတ်တွေတောင် တက်နေပြီပဲ..”

မသန်းအသံကြားရ၍ ခင်ခင်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သည်နေ့ လပြည့်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် စတိုးဆိုင်ပိတ်ထားသည်။ လပြည့်နေ့တွင် ဥပုသ်စောင့်ပြီး ညနေဘုရားသွားဦးမည်ဟု ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပြောနေသည်။ ထိုစဉ်အခန်းအပြင်မှ မသန်းက ဖြူထွားကို ထမင်းစားရန် ငေါက်ငမ်းနေသံကို ကြား၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မသန်းရယ် .. ဖြူထွားထမင်းမစားရင် နွားနို့လေး ကျိုတိုက်လိုက်ပါနော်”

“အန်တီတို့ ဥပုသ်စောင့်တော့ မီးသွေးမီး မမွှေးချင်တော့ဘူး၊ နွားနို့က အိမ်မှာမရှိဘူး၊ သွားဝယ်ရဦးမှာ .. ဓာတ်ဘူးထဲက ရေနွေးနဲ့ နို့မှုန့်ဖျော်တိုက်လိုက်တော့မယ်..”

“ညည်းလုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့..”

ခင်ခင်တို့ညီအစ်မ ဘုရားမှပြန်လာချိန်တွင် မသန်းက အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင်ထိုင်လျက် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။ ဖြူထွားက ခြေရင်းတွင် အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖြူထွားသည် အရင်ကလို သွက်သွက်လက်လက် မလှုပ်ရှားတော့။ ခင်ခင်တို့ညီအစ်မ စိတ်ပူပြီး ဖြူထွားကို တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန်ထံ သွားပြသည်။ အအေးမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်တာပါဟု တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်က ပြောသောကြောင့် ဖြူထွားကို အိမ်ပြင်မထွက်စေဘဲ အိမ်ထဲမှာပင်နေစေရန် ဂရုစိုက်စေသည်။

“အန်တီတို့ကြောင်က မငြိမ်ဘူး.. ဟိုဆော့ဒီဆော့နဲ့၊ ဒီကောင်က ချောပြောမှ ကြိုက်တာ .. သူ့များငေါက်လိုက်ရင် မျက်လုံးက စောင်ကြည့်သေး ..”

“ကွယ်..ဖြူထွားနဲ့အပြိုင် အပြစ်ပြောမနေပါနဲ့တော့လား.. သူ့ခမျာ လူမှမဟုတ်တော့ အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ဘယ်နေပါ့မလဲ..”

လူ့စကားနားလည်မှတော့ တို့များနဲ့ စကားပြောဆိုလို့ ကောင်းမှာပေါ့...
ဪ ခါနဲ့ မမခင် ရင်ထဲမှာ အစာမကြေသလို နေလို့မကောင်းဘူး
ဆို.. ညနေရင်ရင်တို့ ဆေးခန်းသွားပြရအောင်..."

ညီမဖြစ်သူ ရင်ရင် ဂရုတစိုက် ပြောလာတော့မှ မနက်
စောစောက ဗိုက်အောင့်သည့် ဝေဒနာခံစားမိခဲ့ရာ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်
ဗိုက်အောင့်ပျောက်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ရင်ရင်ရယ်.. မနက်တုန်းက အစာများ မကြေလို့
လား၊ ဗိုက်ထဲက ထိုးအောင့်နေတာ... ခုန ဖြူထွားဆေးခန်းပြပြီး
ခေါ်လာမှ သတိထားမိတယ်... ဗိုက်ထဲက ဘယ်လိုမှမနေတော့ဘူး..."

"အင်း... မမခင်နဲ့တော့ ခက်တယ်.. ရင်ရင်တို့ အသက်
လည်း မငယ်တော့ဘူးနော်... လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ဆိုတဲ့ အသက်
က ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူးလေ... မမခင်ကော ရင်ရင်ပါ
လမ်းထိပ်က ဆေးခန်းမှာ သွေးချိန်ပြီး ဆီးချိုစစ်ကြည့်ကြရအောင်..."

"ငါ့ညီမ ပြောတာလည်းဟုတ်သား.. စနေနေ့ ဥပုသ်နေ့
ဈေးပိတ်တယ်.. ဆေးခန်းသွားရအောင်..."

အစ်မအတွက် စိတ်ပူပြီး ညီမပါအတူဆေးစစ်ကြရာ အစ်မ
ခင်ခင်တွင် မည်သည့်ရောဂါမှ ရှာမတွေ့။

"မခင်ခင်မှာ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ နှလုံးရောဂါ ဘာမှမရှိပါဘူး။
မရင်ရင်မှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ အခြေအနေ တွေ့ရတယ်...
အငန်ရော၊ အချိုပါ လျှော့စားရမယ်..ငါးပိငါးခြောက် ငံပြာရည်တို့ကို
ရှောင်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ..."

အစ်မဖြစ်သူ ခင်ခင်မှာ ညီမအတွက် စိတ်ပူရပြန်သည်။

"အစ်မရယ်.. ရင်ရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး.. အစ်မ

ခင်ခင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဦး.. လူဆိုတာ သေဖို့ မွေး
လာတာချည်းပဲ..."

ညီမရင်ရင် ပြောသည့်စကား မှန်လှပေသည်။ သူ့ထက် သုံးနှစ်
ငယ်သည့် ရင်ရင်သည် ဦးနှောက်သွေးကြောပေါက်ပြီး ရုတ်တရက်
သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆေးကုသ
ချိန်ပင် မရလိုက်။ တွေးရင်း တွေးရင်း မဖြေသာဘဲ သောကရတက်
ပွေရပြီ။ ပြေးကြည့်မှ သည်ညီအစ်မရင်းချာနှစ်ယောက်သာရှိရာ ညီမ
ငယ်ခမျာ သူ့ထက်စောစွာ လူ့ဘဝထဲမှ ခွဲထွက်သွားပါပကော။

"ဟဲ့.. မသန်း.. ဆိုင်ခန်းထဲက မုန့်ထုပ်တွေ သေသေ
ချာချာ သိမ်းစမ်းပါဟယ်.. ညက ဆိုင်ခန်းထဲက ကြာသပတေးနံ
အမြီးရှည်သတ္တဝါတွေရဲ့အသံ ကြားနေရတယ်..."

ဟုတ်သည်။ ညက ဆိုင်ခန်းထဲက ကြွက်များအသံ တစ်စီစီ၊
တချွတ်ချွတ် ကြားရသည်။ အိပ်မပျော်သည့် ညများမှာ ပိုဆိုးတော့
သည်။ ညီမဖြစ်သူကို သတိရလွမ်းဆွတ်သည်ကြောင့် အိပ်မပျော်။
အိပ်မပျော်သောကြောင့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကအစ ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် ကြားနေရသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ
သည်။

"အန်တီခင်ကြောင်က ကြွက်မှ မခုတ်တော့တာ.. အရင်လို
မဟုတ်တော့ဘူး..."

ဖြူထွား သူတို့အိမ်ရောက်ခါစမှာ ကြွက်သံများကြားဖို့ နေနေ
သာသာ။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။ ဖြူထွားအရိပ်တွေသည်နှင့်
ကြွက်များ ဝေးဝေးရှောင်ရှားကြသည်ထင်။ တစ်ရက်မှာမူ မည်သည့်
အရပ်မှ မျက်စေ့လည်လာမှန်း မသိသည့် ကြွက်တစ်ကောင်မှာ သူတို့

အိမ်၏ ဧည့်ခန်းထဲ ကံဆိုးစွာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ၏။
 ဖြူထွားက အစပထမတွင် မျက်လုံးတစ်ချက်မှေးကြည့်လိုက်၏။
 ခဏချင်းမှာပင်... “ကျွီ” ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဖြူထွားပါးစပ်ထဲ
 ကြွက်ကလေး အမြီးတန်းလန်းဖြင့် ပါသွားရှာလေတော့သည်။ ထိုအချိန်
 မှစ၍ ခင်ခင်တို့ညီအစ်မအိမ်တွင် ကြွက်ဟူသည့် ကြာသပတေးနံ
 အမြီးရည်သတ္တဝါ မတွေ့ရသလောက်ပင်။ တွေ့ရပါကလည်း
 “ဖြူထွား” ဟူသည့် ကြောင်ကြီးလက်က မလွတ်နိုင်။

“ခုလည်း ကြည့်လေ...၊ မနက်ကတည်းက ခုံပေါ်မှာ လှဲနေ
 လိုက်တာ.. ဟဲ့ ထ.. ထစမ်း.. ပျင်းနေလိုက်တာဟယ်...”

“နေပါစေဟယ်”

မသန်းက အော်ပြီး တွန်းထိုးလိုက်ရာ ဖြူထွား ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး
 မြေကြီးပေါ်တွင် သွားလှဲနေလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“အန်တီခင် ကြောင်ကြီးက အရွယ်သာကြီးပြီး အသုံး
 မကျလိုက်တာ.. ဟိုမှာတွေ့လား.. ကြွက်ပေါက်စလေးတွေ သူ့နားမှာ
 အသံပေးပြီး စိန်ပြေးနေတာကို လှမ်းဖမ်းရင်ရသားနဲ့... ပျင်းဖို့ပဲသိတယ်။
 အသုံးမကျလိုက်တာ။ အလကားကြောင်ကြီး...”

မသန်းက ဖြူထွားအိမ်ကို ရောက်ခါစလို ၈ရမစိုက်တော့။
 အပြစ်ချည်းသာ ပြောနေသည်ကို မကြိုက်ပေမဲ့ ဆက်မပြောချင်တော့။
 ခင်ခင်လည်း ဖြူထွားကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။
 လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်ခန့်က ဖြူဖြူဝဝ ကြောင်ပေါက်စလေး၊
 တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှလှခန့်ခန့် ထွားထွားကြီးဖြစ်လာသော
 ကြောင်ပျိုလေး၊ သို့နှင့် ခုလိုအရွယ် ကြောင်အိုကြီးဖြစ်လာသောအခါ
 ဖြူထွား၏ အမွှေးအရောင်မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မဟုတ်တော့ဘဲ မွဲခြောက်

ခြောက်နှင့်၊ တချို့နေရာများမှာ အမွှေးများ ကျွတ်ကုန်ပြီး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့
 ဖြစ်နေသည်။ အရင်တုန်းက ကြယ်ပွင့်လေးတစ်စုံလို တောက်ပရွန်းလဲ့
 သည့် ဖြူထွား၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အလင်းပျော့ကောင်းကင်လို ဖြစ်လာ၏။

ဖြူထွားရှေ့တွင် ကြွက်အကောင်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်
 “တကျွီကျွီ” အသံပေး၍ ပြေးလွှားနေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို
 မသန်းက အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ ဖြူထွားသည် ပိတ်ထားသည့်
 မျက်လုံးအစုံကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်က
 ဖြူထွား ကြောင်ဇာတိပြတော့မည်ဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ မသန်းက
 လည်း ဖြူထွားတော့ သည်တစ်ခါ သူ့ခြေထောက်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီ
 လျှောက်ပြေးနေသည့် ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင်
 ကိုက်ပစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ဖြူထွားသည် ကြွက်ကလေး
 များကိုကြည့်ပြီး မျက်စေ့ပြန်မှိတ်လိုက်၏။

“ဟာ... ဒီကောင် ကြောင်မဟုတ်တော့ဘူး...”

ဖြူထွားသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေတော့သည်။ ဖြူထွား၏
 အမြီးနားမှာပင် ကြွက်ကလေးနှစ်ကောင် စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေ၏။
 ဒေါ်ခင်ခင်လည်း အခန်းထဲဝင်ပြီး မှန်ထဲမှ သူ့ရုပ်အသွင်အပြင်ကို
 ကြည့်နေမိသည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သည့် မိန်းမကြီး
 တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ညီမဖြစ်သူ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည့် အတွက် အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

ညီမရင်ရင်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် သူသည် စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကြောင့် နှလုံးရောဂါဝေဒနာ ခံစားလာရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ အထွေထွေကုဆရာဝန်နှင့်ပြု၍ ကုသသော်လည်း မသက်သာပေ။ ထို့ကြောင့် နှလုံးရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ပြုပြီး ဆေးကုသခံနေရသည်။ ဆရာဝန်ထံသွားပြလျှင် အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်သွားမှသာ အဆင်ပြေသည်။ မသန်းကို ဆိုင်ခဏပိတ်ခိုင်းပြီး အဖော်ခေါ်သွားရသည်။

ညနေဆေးခန်းသွားမည်ဖြစ်၍ မနက်ကတည်းက ညစာကိုပါ မသန်းချက်ပြုတ်နေရသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ခေါ်ခင်ခင်တစ်ယောက် ဈေးရောင်းနေ၏။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်က ကော်ဖီမစ် တစ်ထုပ် လာဝယ်ရာတွင် ချိတ်ထားသည့်အထုပ်ကို ဖြုတ်နေစဉ် အခြားကလေးတစ်ယောက်က မုန့်ထုပ်ဆွဲယူပြီး ထွက်ပြေးသွား၏။

“ဟဲ့... ကလေး.. ကလေး..”

ရုတ်တရက်ထပြီး လိုက်လည်းမမီ။ မီးဖိုထဲမှာရှိနေသည့် မသန်းကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မသန်းရေ... မသန်း ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ထုပ်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ။... လိုက်ပါဦးဟယ်...”

မသန်းကြားအောင် အော်ခေါ်သော်လည်း ခွန်းတုံ့ပြန် စကား မကြားရ။

“မသန်း...ဒီကောင်မလေး...ဟဲ့...ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား...”

စိတ်တိုသွားသည့်အတွက် ဒေါသကြောင့် အသံကျယ်သွားရာ မီးဖိုခန်းထဲမှ မသန်းအသံ ထွက်လာသည်။

“အော်ခေါ်မနေနဲ့ဦး အန်တီခင်။ ဒီမှာ အချိန်တန်ရင် စားဖို့ အတွက် ချက်နေရသေးတယ်။ ကျွန်မလည်း ဟင်းအိုးက တစ်ဖက်နဲ့မို့ ရုတ်တရက် ပြန်မပြောဖြစ်တာပါ...”

“ဒီမှာ ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ထုပ်ယူပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်ပြေးသွားလို့ပါဟယ်...”

အိမ်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်ခင်ခင် အသံမြှင့်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး အန်တီခင်... ယူလည်း ယူသွားပါစေတော့။ ဒီမှာက လက်ဆယ်ဖက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပိုမပါတော့... ဒီအလုပ်ရပ်ထားပြီး ဟိုအလုပ်လည်း ပြေးမလုပ်နိုင်ဘူး... ဒီမှာလည်း အလုပ်တွေ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာ...”

မသန်း၏ ခွန်းတုံ့ပြန်စကားကို နားပါးသည့် ဒေါ်ခင်ခင် ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါသည်။ ညီမရင်ရင်ရှိစဉ်က သူ၏ မျက်နှာကို မော်၍ပင် မကြည့်ရဲသူ၊ ခွန်းတုံ့ပြန်စကားပင် မပြောနှင့်၊ သူတို့ ညီအစ်မခိုင်းသည့်ကိစ္စတိုင်းအား ‘ဟုတ်ကဲ့...’ မှလွဲ၍ စကားအထူး မပြောတတ်သူ၊ သူ့ညီမ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း သူလည်းအသက်အရွယ်ရ အိုမင်းလာသည့်အချိန်မှာ ဘာမဟုတ်သည့် ကိုယ့်အိမ်ဖော်ကောင်မလေး၏ ခွန်းတုံ့ပြန်စကား၊ မာမာတင်းတင်း ပြန်ပြောသည့်စကားများကို ကြားရသောအခါ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“မမခင်... ရင်တို့လည်း အသက်အရွယ်ရလာပြီ... အိုရဦး မယ်... သေရဦးမယ်နော်... ဪ... အိုပြီး နာရဦးမှာ မဟုတ်လား...”

.. အိုရ နာရ သေရဦးမှာပေါ့... အိုတာကတော့ တဖြည်းဖြည်း အိုလာတာပါပဲ... နာတာတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး... အိုပြီးမနာဘဲ သေသွား ချင်တယ်... ဝေဒနာကို အကြာကြီး မခံစားရအောင်လေ...”

ညီမဖြစ်သူ မကွယ်လွန်မီရက်ပိုင်းက ပြောခဲ့သည့်စကားများ ကို ယနေ့တိုင် ကြားယောင်နေဆဲပင်။

“ညီမ ရင်ရင်ရယ်... လူဆိုတာ မွေးကတည်းက တစ်နေ့ မှာ သေရမယ်ဆိုတာ ရှိလာတာပါလေ... ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရင်ရင် ဆန္ဒပြည့်ပါတယ်... ဝေဒနာ အရမ်းမခံစားရဘဲ နာတာရှည် မဖြစ်ဘဲ... ဗြန်းစားကြီး အနိစ္စရောက်ခဲ့သွားရှာတယ်။ ကျန်ရစ်တဲ့ ငါ့မှာတော့ ဟိုလူက လူရာမသွင်း၊ အိမ်ကလူက ပမာမခန့်နဲ့၊ ရင်ရင်ရေ နှင့်အစ်မ တော့ ဒီဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲက ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မလဲ မသိဘူး ...”

ညီမဖြစ်သူကို တမ်းတပြီး မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ မသန်းတစ်ယောက် သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းခြယ် ထားပြီး ထွက်လာသည်။

“အန်တီခင်... ကျွန်မ လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး သွားစားမလို့... ဟင်းအိုးတွေ မီးဖိုပေါ်က ချခဲ့ပြီ...”

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငါးရာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ဟဲ့... မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်... ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်မလေး နဲ့ စကားကောင်းမနေနဲ့ဦး... ဆိုင်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ လေးကိုတော့ နှင့်အသိဉာဏ်ထဲမှာ မှတ်ထား။ ဆတ်စလူးခါပြီး ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေတာ မသိဘူး ထင်လို့လား”

မသန်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ စကားတွေ တသီကြီး ပြောနေမိ၏။

“မသန်း... သမီးလေး... မုန့်စားပြီး မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့နော်...”
နှုတ်ဖျားက ဤသို့စကား ဆိုလိုက်သည်နှင့် မသန်းလည်း ကျော့ကွင်းမှလွတ်သည့် သမင်ပျိုမလေးအလား မြူးထူးစွာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

မန်ကျည်းရွက်

ခင်လေးတို့ ရွာအမည်မှာ ညောင်ပင်သာရွာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ သုံးရာခန့်ရှိ၍ ရွာငယ်ဟုလည်း မခေါ်သာ၊ ရွာကြီးဟုလည်း မဆိုသာ။ ညောင်ပင်သာရွာသည် မြန်မာပြည်၏ မြေလတ်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။

ရွာသူရွာသားတို့မှာ များသောအားဖြင့် လယ်ယာလုပ်ကိုင်စား ကြသူ များပါသည်။ အနည်းစုသာ မြို့ပေါ်သို့ သွားရောက်၍ ကျပန်း အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ခင်လေးတို့ မိဘများမှာ အဘိုးအဘွား လက်ထက်ကလိုပင် လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ခဲ့ကြ၏။

ခင်လေးတို့အိမ်ပိုင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် အမေကြီးရွက်ဆိုသည့် အဘွားအိုတို့မိသားစု နေကြသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှစ်ဆယ် အရွယ်ရှိ အမေကြီးရွက်တွင် သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သမီးနှစ်ယောက်က ရွာမြောက်ဘက်တွင် သူတို့သားသမီးများ နှင့် အတူနေကြလေသည်။ သားတစ်ယောက်က ရွာလယ်ပိုင်းမှာ သူ့မိသားစုနှင့် နေသည်။ အမေကြီးရွက်နှင့်အတူ သားအငယ်ဆုံး

ဖိုးတာက နေသည်။ အတူနေသည်ဆိုရုံသာ နေသူပင်ဖြစ်သည်။ ထင်းခုတ်၊ ရေခပ်သော အလုပ်များကို စိတ်ပါလျှင် လုပ်သည်။ စိတ်မပါလျှင် ထိုင်ရာမှပင်မထ။ သည်အတိုင်း တစ်နေ့ကုန် ထိုင်နေ တတ်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လယ်ထဲဆင်း၍ ပိုက်ဆံရအောင် ရှာတတ်ပါသည်။ အမေကြီးရွက်မှာ သွားစုံလိုက် မရှိတော့။ ရှေ့သွားတစ်ချောင်းနှင့် အထက်အောက် အံသွားတစ်စုံ သာ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မာသည့် အစားအစာများ စားမရ၍ သူ့အတွက် ဝါးရလွယ်သော အစားအစာများသာ အဆင်ပြေအောင် စားနေရသည်။ အမေကြီးရွက်၏ သမီးကြီးမှာ ရွာထဲရှိ သူ့အမေထံသို့ နေ့စဉ် ထမင်းချက်ပို့ပါသည်။ သမီးငယ်မှာ အမေ့အတွက် ဟင်းချက် ပို့ပါ၏။ သူတို့အမေအတွက် ထမင်းဟင်းပို့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ သမီးကြီးက ထမင်းချိုင့်နှစ်ဆင့်တွင် နှစ်ဆင့်စလုံး ထမင်းထည့်ပေး သည်။ မနက်စာ တစ်ချိုင့်၊ ညစာ တစ်ချိုင့်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး ထည့်ပေးခြင်း ပင်။ မနက်စာစောကတည်းကပင် လာပို့ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဟင်းပို့ပေး သည့် သမီးကမူ မနက်နှင့် ညစာအတွက် ဟင်းတစ်ချိုင့်တည်း ပို့ ထားခြင်းဖြစ်၏။ အမေကြီးရွက်မှာ သမီးများပို့သည့် ထမင်းကို ကုန်အောင်ပင် မစားနိုင်။ အမေကြီးရွက်အတွက် ထမင်းကို ကုန် အောင်စားသူမှာ ဖိုးတာပင် ဖြစ်သည်။ ဖိုးတာသည် အခင်းလိုက်ဖို့ လာငှားသူရှိလျှင် လိုက်သွားသည်။ ကောက်သင်းကောက်ဖို့ လူလို သည်ဟု လာပြောလျှင်လည်း လိုက်သွားတတ်သေးသည်။ အိမ်မှာ ရှိသော အလုပ်များတော့ မလုပ်တတ်ပေ။ ပိုက်ဆံရဖို့ဆိုလျှင် မိန်းကလေး အလုပ်၊ ယောက်ျားလေးအလုပ်ဟု ခွဲခြားမနေတော့။ ပြောရလျှင် ဖိုးတာသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို မနေ၊ တစ်ခါတလေ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူနေထိုင်တတ်၍ ရွာထဲမှ လူများက “ကန်ဒူး” ဟု ခေါ်သူက ခေါ်သည်။ ကွယ်ရာမှာ “မိန်းမရှာ” ဟု ခေါ်သူ ကလည်း ခေါ်သည်။ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်သူဟုလည်း ခေါ်၏။

ခင်လေးတို့အိမ်ပိုင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသည့်အတွက် အမေ ကြီးရွက် တစ်နေ့ကုန် လှုပ်ရှားနေပုံကို ခင်လေးတို့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရသည်။ တစ်ခါတလေ ဖိုးတာက အမေကြီး ရွက်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ အမေကြီးတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေသည့်အခါများလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ခင်လေးသည် ရွာထဲရှိ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတုတ္ထတန်း၌ ပညာသင်ယူနေသော ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်များနှင့် ကျောင်းသွားနေရသည့်အချိန် မဟုတ်လျှင် ခင်လေးတစ်ယောက် အမေကြီးရွက်အိမ်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း အချိန် ကုန်စေခဲ့သည်။

အမေကြီးအိမ်တွင် လူမရှိဘဲ အမေကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိ နေပါက ထိုအိမ်သို့သွား၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ အမေကြီးက မျက်စိမှန်ဝါးဝါးဖြင့် မေးတတ်လေသည်။

“ဟဲ့... ဘယ်သူတုံး၊ အမေကြီးနား ရောက်လာတာ...”

“ခင်လေးပါ အမေကြီး... ဟိုဘက်အိမ်ပိုင်းက...”

“ဪ... ဒေါ်မိရဲ့မြေး ခင်လေးလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... အမေကြီး ထမင်းစားပြီးပြီလား...”

“မစားရသေးဘူးကွဲ့... ဒါ့ထက် ငါ့မြေးရော စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပါပြီ... နေမြင့်လှပြီ။ အမေကြီး ထမင်းစား တော့လေ...”

“အင်း... အင်း... စားချိန်တန်တော့လည်း စားရတော့ မှာပေါ့လေ...”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်ရှိ စားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းဇလုံကို နှီးဆန်ခါလေးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ အမေကြီးသည် လက်ဖြင့် စမ်းပြီး စားပွဲပိုင်းဆီ လာခဲ့သည်။ ခင်လေးက အမေကြီး လက်ကိုတွဲ၍

“ဒီမှာ ထမင်းဇလုံ အမေကြီး...”

အုပ်ထားသည့် ဝါးနှီးဆန်ခါလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထမင်းခဲမှာ အေးစက်နေပြီ။ ဟင်းမှာ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ဖြစ်ပြီး ဆီမပါဘဲ ချက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းခဲ၏အပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်အနီလေးများ တက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမေကြီး ခဏလေးစောင့်၊ ခင်လေး အိမ်ခဏပြန်ဦးမယ်...”

ခင်လေးအိမ်ဘက် ခဏပြန်ခဲ့ပြီး အမေ့ကိုရှာသည်။ အမေ့ကို မတွေ့။ အမေ လယ်ထဲပြန်ဆင်းသွားပြီ ထင်သည်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ကြက်ဥကြော်နှင့် ချဉ်ရည်ဟင်းပန်းကန်ယူပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အမေကြီးရွက်မှာ စားပွဲပေါ်မှ ထမင်း တစ်လုတ်နှစ်လုတ် ယူစားထားဟန် တူသည်။ ပါးစပ်မှ “ဖလူး ... ဖလူး” ဖြင့် မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“အမေကြီး... မစားနဲ့ဦးလေ... ပုရွက်ဆိတ်တွေ ကိုက်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်...”

အမေကြီးနှုတ်ခမ်းဘေးတွင် ကိုက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ်များကို သူ့လက်ဖြင့် ဖယ်ပေးလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် အမေကြီး နှုတ်ခမ်းမှာ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်၍ ဖူးရောင်လာသည်။

“အမေကြီး ခင်လေး ယူလာတာ... ဒီမှာ ကြက်ဥကြော် ချဉ်ရည်ဟင်းလေးသောက်... ဆမ်းလည်းစားလို့ရအောင်လေ...”

ခင်လေးက အမေကြီးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခွံကျွေးနေသည်။ ပုရွက်ဆိတ်များ တစ်ကောင်ချင်း ဖယ်ပေးပြီး ချဉ်ရည်ဟင်းကို ထမင်းပေါ် ခပ်ရွဲရွဲဆမ်း၍ ကြက်ဥကြော်ဖြင့် နယ်ကျွေးလိုက်၏။

“ကောင်းချက်တော်... ကျုပ် ဒီလိုမျိုး အကောင်းစားဟင်းတွေ မစားရတာ ကြာပေါ့... ငါ့မြေးလေး ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့... ကျန်းမာပါစေ... ချမ်းသာပါစေ... ခင်လေး... ကလေး... အလွန်လိမ္မာတာပဲ...”

အမေကြီးရွက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာသည်။ ကိုယ့်အဘွားနှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်ပြီး စားရေးသောက်ရေး ဆင်းရဲရှာသူဖြစ်သောကြောင့် သနားကရုဏာသက်မိပါ၏။ ခဏအကြာ ထွန်ရှင်းသည့်အလုပ်မှ ပြန်လာသည့် ဖိုးတာရောက်လာ၍ ခင်လေး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ခင်လေး... ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ... တစ်စက်ကလေးမှ အငြိမ်မနေဘူး... ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး... အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲသိလား...”

ခင်လေး အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အမေက ပြုံးပြုံးပျာပျာ အမူအရာဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်သည်။ အမေ့စကားကြောင့် ခင်လေး ရင်ထိတ်သွားသည်။

“အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ...”

“နေ့လယ်ခင်း သူ့ခိုးဝင်သွားလို့ဟေ့...”

“ဟင်... ဘာတွေခိုးသွားတာလဲ အမေ...”

“သူ့ခိုးက တခြားသူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး... ဟင်းသူ့ခိုး... လယ်ထဲက အပြန်မှ ထမင်းစားမလို့ဟာ... မသွားခင်က စားပွဲပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားခဲ့တဲ့... ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ကြက်ဥကြော် ပန်းကန်လိုက် ပျောက်သွားလို့...”

“အင်...”

အမေ့စကားကြောင့် ခင်လေးလက်ထဲကိုင်ထားသည့် ချဉ်ရည်ဟင်းပန်းကန်ကို ခါးနောက်ဝှက်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... ပြစမ်း... အဲဒီပန်းကန်ကို ဘယ်တုန်းက ယူသွားတာလဲ... ပန်းကန်ထဲက ချဉ်ရည်ဟင်းတွေကော၊ ပြောစမ်း ခင်လေး...”

“အမေကလည်း... ဟိုဘက်အိမ်က အမေကြီးရွက်ကို ဟင်းသွားပေးတာ...”

“ဘယ်လို...”

ခင်လေးက ဘေးအိမ်ဝိုင်းက အမေကြီးရွက် ထမင်းစားရပုံကို သနားမိသည့်အတွက် ဤသို့ ဟင်းများယူသွားပေးမိကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြလေတော့သည်။

“ပါးစပ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ကိုက်လို့ ဖူးရောင်ပြီး နီရဲနေတာ၊ သနားစရာပါ အမေရယ်...”

“ကဲ... ဘုရားအမ ကျောင်းအမ... ဝိသာခါအမကြီးရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် မခင်လေးရဲ့...”

“ဝိသာခါဆိုတာ ဘယ်သူလဲအမေ...”

“ဘုရားလက်ထက်က ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါကို ပြောတာဟဲ့... ကဲ... ဒါတွေထားပါ... ညည်းအခု ဝေဿန္တရာ လက်သစ်လုပ်ခဲ့တော့ ကျုပ်လယ်ထဲက မောမောပန်းပန်းလုပ်ပြီး ဆာလာတာ...

ခု ဟင်းမရှိတော့ ဘာနဲ့စားရမလဲ...”

အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခင်လေး သနားနေမိသည်။ အမေ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမည်နည်း။ ခင်လေး စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အမေ...”

“ဘာလဲ...”

အမေသည် ဆာဆာနှင့် စိတ်တိုနေသည်။ သူသည် မီးဖိုခန်းထဲမှ ငါးဖန်းမ ငါးပိကောင်တစ်ကောင် ယူလာပြီး အမေ့ကို ပေးလိုက်သည်။

“အမေ .. အဲဒီငါးပိကောင်ကို ကင်စားလိုက်ပါနော် .. သမီးလည်း အမေကြီးရွက်ကို သနားလွန်းလို့ပါ .. အမေပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ .. ကိုယ့်အဘွားအရွယ်တွေ့ရင် တတ်နိုင်သမျှ လိုတာလေးတွေ ကူညီပေးရင် ကုသိုလ်ရတယ်ဆို .. ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားမှ မြတ်တာဆို ..”

“တော်ပါ..မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတတ်တဲ့ သမီးလိမ္မာမရဲ့...”

အမေ့မျက်နှာကြည့်သည်နှင့်ပင် သိလိုက်ပြီ။ အမေစိတ်ဆိုးပြေသွားပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ခင်လေးတစ်ယောက် ကျောင်းအားသည်နှင့် သို့တည်းမဟုတ် အဖေ၊ အမေနှင့် အဘွားတို့ အိမ်မှာ မရှိသည်နှင့် အမေကြီးရွက်အိမ်ဘက်သို့ အပြေးရောက်သွားလေတော့၏။

“အမေကြီးနာမည်ရင်းက ဒေါ်ရွက်ဝါကွဲ့ .. အမေကြီးရဲ့ အမေနဲ့ အဖေက နွေဦးရာသီသစ်ရွက်တွေ ဝါတဲ့အချိန်မှာ မွေးလို့

“ရွက်ဝါလေး” လို့ နာမည်မှည့်လိုက်တာ ..”

“အမယ်..အမေကြီးနာမည်က ခုခေတ်ပေါ်နာမည်ပဲ..”

“ဟုတ်လား .. သိပါဘူးအေ .. အမေတို့ ဒီနာမည်မှည့် ခဲ့လို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ခဏခဏ အစခံခဲ့ရတာအေ့ ..”

“ဟုတ်လို့လား .. ဒီနာမည်ကို ဘာလို့ စရတာတုံး..”

“ရွက်ဝါကို ပြောင်းပြန်လှန်ရင် ‘ရွာဝက်’ တဲ့ ဟီဟီ..”

ရှေ့သွားတစ်ချောင်းတည်းသာရှိသည့် အမေကြီးရွက်က ရယ် တော့ ခင်လေးလည်း မနေနိုင်အောင်ပင် လိုက်ရယ်မိတော့သည်။

“အမေကြီးရွက်ရယ် ကြံကြံဖန်ဖန်တော် ..”

“အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ‘ရွက်ဝါ’ လို့ နာမည် အပြည့်အစုံ မခေါ်ခိုင်းတော့ဘဲ ‘မိရွက်’ လို့ပဲ ခေါ်ခိုင်းတော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် နာမည်ရင်းပျောက်ပြီး ရွာထဲက ကလေးတွေကအစ အမေကြီးရွက်ဆိုပြီး နှုတ်ကျိုးနေပါရောလား..”

အမေကြီးရွက်သည် ခင်လေးတို့ ဟိုးအရင် တွေ့တုန်းကနှင့် မတူတော့။ ထမင်းစားဖို့၊ စကားပြောဖို့ တက်ကြွလာခဲ့သည်။ ခင်လေး ၏ အဘွားအရင်း ဒေါ်မိက မြေးဖြစ်သူလုပ်ရပ်ကို အပြစ်မပြောသည့် အပြင် ချီးမွမ်းလိုက်သေး၏။

“ခင်လေးက ကိုယ့်အဘွားအရွယ်မို့ အဘွားချင်း ကိုယ်ချင်းစာ တရားနဲ့ စောင့်ရှောက်တာ၊ ကုသိုလ်ရတယ်အေ့ .. တစ်ခုပဲ.. သူ့သား သမီးတွေက ငါ့မြေးလို အနီးကပ် မပြုစုနိုင်တော့... ငါ့မြေးကို အပြစ်ပုံချမှာပဲ စိုးရိမ်မိတယ်။ ကိုယ်မလုပ်နိုင်ဘဲ သူများကို အပြစ်ပြော လို့ကတော့ ကျုပ်ပါးစပ်နဲ့ တွေ့ဦးမယ်.. ငါ့မြေးက ငါ့လိုပဲ အားနည်း တဲ့သူကို ကူညီတတ်တယ်။ ကလေးကို ညည်းတို့ မဆူနဲ့...”

“အမေမြေးကို ကျုပ်တို့ မဆူရဲပေါင်တော်...”

အမေက အဘွားကို ဤသို့ ပြော၏။ အဖေက ဆိုးကောင်း မဝေဖန်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ကျုပ်အမေကို ကျုပ်တို့ ပစ်ထားတယ်လို့များ ထင်နေလား၊ စားချိန်တန်စားရအောင် ထမင်းတို့ ဟင်းတို့ နေ့စဉ်ပို့တာပဲ၊ ပိုက်ဆံရဖို့ အလုပ်လည်း လုပ်ရတယ်၊ ကိုယ့်အမေကို ကိုယ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ဂရုစိုက်ချင်ပေမဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ လုပ်ရသေးတယ် တော့၊ သမီးရင်းထက်ပိုပြီး ချစ်ပြ ဂရုစိုက်ပြနေကြတာ... ကျုပ် တို့ကို အများတကာ ပြောစရာ ဖြစ်နေရတယ်...”

တစ်နေ့မှာ အမေကြီးရွက်၏ သမီးကြီးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြင့် အမေကြီးရွက်အိမ်ဘက်မှ ပြောလာသည်။ အစပထမက ညီ အစ်မချင်း ရန်ဖြစ်နေသည်ထင်၍ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်ရာ ခင်လေးတို့ကို စောင်းချိတ်ပြီး ပြောဆိုကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ခင်လေးက ကလေးပီပီ ဘာမှမသိသလို နေလိုက်သော်လည်း အမေက မနေနိုင်ပေ။

“စကားပြောရင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ပြောကြ၊ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူမို့ အမေလို အဘွားလို ကိုယ်ချင်းစာပြီး တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ။ မုဒိတာမပွားဘဲ အပြစ်တင်သေးတယ်၊ ကိုယ် မလုပ်နိုင်တာကို သူများလုပ်ပေးတော့လည်း ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း မသိကြဘူး... ဟင်း...”

အမေတို့က မဟုတ်လျှင် မခံတတ်သည့်စိတ် ရှိ၏။ ကျေးရွာ စာကြည့်ခန်းမှ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တို့ကို ငှားဖတ်လေ့ရှိသည့်အတွက် ဗဟုသုတတော့ ရှိသည်။ အဖေပင် အမေနှင့်ယှဉ်ပြီး စကားနိုင် မလှရဲ။

“ကိုယ့်အမေကို... ကိုယ်ကြိုက်တာ၊ ကိုယ်ချက်တာ ကျွေးမှာ ပဲ... ဝင်ပြီးလျှာမရှည်ကြနဲ့... ထမင်းပျော့သလေး မာသလေးနဲ့၊ ဆရာလုပ်ချင်သေးတယ်... ကိုယ့်အမေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကျွေးကျွေး ပေါ့... သူ့ယောက္ခမမို့လား...”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့မိန်းမ... ကိုယ့်ဘာသာ အမေချင်း ကိုယ်ချင်း စာပြီး ပြုစုတာကို သူ့မောင်နဲ့ ပေးစားနေပါလား...ဒါကြောင့် ညည်း တို့အမေက စေတနာမပါတဲ့ ထမင်းဟင်း မစားနိုင်တာပေါ့...”

“ဘာပြောတယ်... သူများအိမ်ကိုလာပြီး ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်၊ မပြောသင့်တဲ့ စကားပြောနဲ့။ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ ကလေးကိုလည်း မတားကြဘူး...”

“ညည်းကြောင့်... ညည်း မနေတတ်လို့...”

အမေက သူ့နားတွင် ထိုင်နေသည့် ခင်လေးခေါင်းကို “ခေါက်” ခနဲနေအောင် ခေါက်လိုက်သည်။ ခင်လေးလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း ခေါင်း ပူပြီး မူးသွားတော့သည်။ ခင်လေးအသားထိတော့ အဘွားမိ မနေနိုင်။

“ဟဲ့... မအေးမြင့် (ခင်လေးအမေ) ညည်းလည်းတော်တော့ ... ဟိုဘက်က မလှအုံ (အမေကြီးရွက်သမီးကြီး) လည်း ဆက် မပြောနဲ့တော့... ဒီကိစ္စ လူကြားလို့မှမကောင်း... ကိုယ့်အမေကို အိမ်ပိုင်းနီးတဲ့သူတွေ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာကို ကျေးဇူး မတင်တဲ့အပြင် ရန်တွေ့နေတာတော့ မကောင်းပါဘူး... တကယ်ဆို ကျုပ်အမေကို ခုလို စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျုပ်တို့မစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ ခုလိုစောင့်ရှောက်ပေးတာကို ဝမ်းသာ ပါတယ်... ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက် ပေးကြပါ... ဒီလိုမျိုး ပြောရမှာ မဟုတ်လား... ကျုပ် အမှန်အတိုင်း

ပြောတာ... မရွက်က ကျုပ်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ရွာတည်း နေခဲ့တာ၊ ညည်းတို့ ဘာမှမပြောကြနဲ့... မရွက်က ကျုပ်ထက်ဆယ် နှစ်ကြီးပေမဲ့ ရွယ်တူလိုပဲ...”

အဘွားမိမှာ ပြောလက်စနှင့် တရစပ်ပြောတော့၏။ အဘွားမိ ပြောစကား မှန်သည်မို့ အမေကြီးရွက်၏ သမီးမှာ ထပ်မပြောရဲ တော့ပေ။

“ကျုပ်တို့က အမေ့ကို အနီးကပ် မပြုစုနိုင်တော့ ရွာထဲက ကဲ့ရဲ့သံတွေ ကြားနေရလို့ပါတော်... ခင်လေးတို့ မိသားစု အမေ့ကို နိုင်သလောက်ကြည့်ရှုတာ သိရတော့ ဝမ်းလည်းသာပါရဲ့... သူစိမ်း က ပြုစုနိုင်တယ်ဆိုတော့ သမီးရင်းဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က ဝမ်းလည်းနည်း ပါရဲ့...”

“ကဲ... တော်ကြတော့... မလှအုံတို့ညီအစ်မတွေလည်း ဝမ်းနည်းပြီး ဟိုလူ့အပြစ်တင်၊ ဒီလူ့အပြစ်တင်လုပ်မနေနဲ့...ကျုပ် တို့ရွာမှာ မရွက်လို အသက်ကြီးသူတွေကို ကိုယ့်ရွာသားတွေက ပစ်မထားကြဘူး... အနီးအနားမှာနေတဲ့ အိမ်သားတွေက တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ကြတာ မြန်မာ့ဓလေ့ ရွာဓလေ့ပဲ... ဒါကြောင့် ဘယ်သူ ကမှ အပြစ်မတင်ကြဘဲ ကိုယ့်ရွာသူရွာသားအချင်းချင်း စောင့်ရှောက် ကြတာပဲ...”

သည်လောက်နှင့် ပြီးသွားသည်ပင် အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

ခင်လေးကလည်း ခင်လေးပင်။ အမေက သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းထားသည်မှာ မကြာသေး။ အိမ်မှလှမ်းကြည့်၍ အမေကြီးရွက် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် သူ မနေနိုင်။ အမေကြီးရွက်သည် မျက်စေ့မှန်၍ အကြားအာရုံလည်း နည်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မကြာခင်က သူ၏သမီးနှင့် ခင်လေးတို့မိသားစု အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဂဃနဏတော့ သိဟန်မတူ။ အချေအတင်ပြောဆိုကြသည်ဟုပင် ထင်လျှင်ထင်ပေလိမ့်မည်။

ခင်လေးတစ်ယောက် အိမ်သားများလစ်သည်နှင့် အမေကြီးရွက်တို့အိမ်သို့ အပြေးရောက်သွားတော့သည်။

“အမေကြီးရွက်...”

အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်နေသည့် အမေကြီးရွက်အနား ကပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ... ငါ့မြေး ခင်လေးလား...”

ခင်လေး မျက်ရည်များပင် လည်လာ၏။ အမေကြီးရွက်သည် သူ စခေါ်လိုက်သည်နှင့်ပင် “ခင်လေးလား”ဟု မေးလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ မည်မျှသတိရနေပါသနည်း။

“အမေကြီးရွက် နေကောင်းလား...”

ဪ... အမေကြီးရွက်၏ အရောင်ဖျော့သော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာလည်း မျက်ရည်စများနှင့်ပါလား။ အမေကြီးရွက်သည် အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့် မျက်ရည်များကို တို့၍တို့၍ သုတ်နေသည်။

“အမေကြီးခဏ...”

အမေကြီးနားရောက်သည်နှင့် အနံ့တစ်မျိုး ရလိုက်သည်။

“အမေကြီး ခင်လေး ရေချိုးပေးမယ်လေ... နေလည်း

ပွင့်သားပဲ... ချိုးမလား”

“ရဟိုမလား ငါ့မြေးရဲ့...”

“ရတာမှ ဟိုဘက်ကမ်းလွန်ရော...”

အမေကြီး ကိုယ်မှ အင်္ကျီများ၊ အဝတ်အထည်များ ချွတ်လိုက်သည်နှင့် ခင်လေးပါးစပ် ဟသွားတော့သည်။ ပိန်လှီလှီ ကိုယ်ထည်ပေါ်မှာ ကြေးအလိပ်လိပ်ဖြင့်၊ လက်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ကုတ်နေသည်။ အင်္ကျီချုပ်ရိုးများမှာပင် ကိုယ်သန်းများ စီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုတ်ရာကြောင့် အသားများပင် သွေးစို့နေ၏။ ခင်လေး စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် အမေကြီး ကိုယ်ပေါ်မှ ကြေးများတွန်းပေးပြီး ရေချိုးပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုတ်ခြစ်ရာများကို လက်ဖွဖွဖြင့် ကိုင်ပြီး သနပ်ခါးရေကျလေး လူးပေးလိုက်သည်။

“နေလို့ကောင်းလိုက်တာ ငါ့မြေးရယ်... ခေါင်းလည်းယားတယ်... နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ အမေကြီးကို ခေါင်းလျှော်ပေးပါလား...”

ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းမြည်အောင်ကုတ်ရင်း ခေါင်းထိုးပြလေ၏။ ခင်လေး အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ အမေကြီးရွက်၏ ဆံပင်များ အမှိုက်ပုံလို ရှုပ်ထွေးနေပြီး အနံ့အသက် မကောင်း ဖြစ်နေ၏။

“ငါမပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ... ဟိုဘက်အိမ်ပိုင်းက အမေကြီးရွက်ကို ရေချိုးပေးရတာနဲ့... ခေါင်းလျှော်ပေးရတာနဲ့... အမေကြီးရွက်သမီး မပြောနဲ့... ငါတောင်မျက်စိနောက်နေပြီဟဲ့... ညည်း ဒီလောက်တောင် အားနေလား။ မဖြစ်ဘူး... ငါကတော့ သမီးလေး

တစ်ယောက်တည်းမို့ လယ်ထဲဆင်းခိုင်းဖို့ စိတ်တောင် မကူးထားဘူး၊ သိလား... နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ညည်း အမေနဲ့ လယ်ထဲလိုက်ဆင်းဖို့ စိတ်ကူးတော့...

အမေ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေး၍ ခြေငြိမ်ငြိမ် နေနေရသည်။

“သူ့သမီးတွေကလည်း သူတို့တတ်နိုင်သလောက် ထမင်း ဟင်း ပို့နေတာပဲ... အမေလည်း ကြည့်ရှုနိုင်သလောက် လုပ်ပေးနေတာပဲ... ဒီကြားထဲက ညည်းက ကလေးပီပီမနေဘဲ ဝင်ဝင်ရှုပ်နေသလို လုပ်နေတာကြောင့် သူ့သမီးတွေကလည်း ညည်းကို ကြည့်မရတော့ဘူး... သူ့သမီးတွေ ညည်းကို မလိုတမာတွေ ပြောနေတာ အမေကြားနေရပြီ။ ကြာရင် အမေနဲ့ သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်...”

အမေ့စကားကြောင့် ခင်လေး ခြေငြိမ်ငြိမ်နေရသော်လည်း နားနှင့် မျက်စိကတော့ အငြိမ်မနေပါ။ သူ၏ အကြည့်များသည် အမေကြီးရွက်အိမ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရသည်။

အမေကြီးရွက်ကို မတွေ့ရသည့်နေ့များမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားနေရသည်။

“ကိုယ့်အမေကြီးလို သဘောထားပြီး သွားစောင့်ရှောက်မိတာနဲ့ ကလေးကို အပြစ်တင်ရသလား၊ ငါ့မြေး ခင်လေးက စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး စိတ်ရင်းလည်းကောင်းတော့ သူ့လုပ်တာတွေကို အပြစ်မမြင်ပါနဲ့... သူက တခြားကလေးတွေလို သာမန် ကလေးမဟုတ်ဘူး... သက်ကြီးရွယ်အိုနားကိုကပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ သူ့ဆန္ဒ မပိတ်ပင်နဲ့... ကလေးစိတ်ဆင်းရဲနေပါ့မယ်”

အမေကြီးမိက အမေ့ကို ဆူနေသည့် စကားသံကြားရ၍ ခင်လေးငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ခင်လေးဆန္ဒက အမေကြီးမိ စကားလည်း နားထောင်ချင်သည်။ အမေ့စကားလည်း နားထောင်ချင်မိသည်။

သည်နေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ အမေကြီးရွက် ပြတင်းပေါက်တံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အမေကြီးရွက် နေမကောင်းဘူးထင်တယ်...”

ထိုအတွေးဖြင့် အမေကြီးရွက်အိမ်ဘက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းမပြင်ခင် ဖိုးတာအပြင်မှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့၍-

“အမေကြီးရွက် နေကောင်းရဲ့လား...”

သူ့လှမ်းမေးသည်ကို ဖိုးတာက

“ကောင်းပါတယ်... မနက်က အေးလို့ တံခါးပိတ်ထားပေးပါဆိုလို့ ပိတ်ထားတာ...”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၍ ခင်လေးလည်း အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ခင်လေး အိမ်ထဲဝင်သည်နှင့် အော်သံကြားလိုက်ရသည်။

“မန်ကျည်းရွက်... မန်ကျည်းရွက်...”

သူတို့တစ်ရွာလုံး မန်ကျည်းပင်များ ပေါလှသည်။ ခြံဝန်းတိုင်းမှာ မန်ကျည်းပင် မရှိသည့်ဝိုင်း ရှာမတွေ့၊ ဤသို့ မန်ကျည်းပင် ပေါသည့် သူတို့ရွာတွင် ထိုသို့ မန်ကျည်းရွက်ကို အော်ရောင်းသူလည်း မရှိနိုင်။

ထူးဆန်းသည့် “မန်ကျည်းရွက်” အော်သူကို ခင်လေးထွက်ကြည့်မိသည်။ မန်ကျည်းရွက်အော်သံသည် ဘေးအိမ်ဝိုင်းထဲမှ ဖြစ်သည်။

“မန်ကျည်းရွက်... အို...မန်ကျည်းရွက်...ကျုပ် ဘယ်သူနဲ့
နေရမှာလဲ...”

ခင်လေး ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဟုတ်သည်...။ သည် အသံ
သည် ဖိုးတာ အော်ငိုသံပဲ။ သူဘေးအိမ်ပိုင်းထဲ အပြေးဝင်သွားသည်။
အိမ်ထဲတွင် ဖိုးတာ အော်အော်ငိုနေသည်။ ခါတိုင်း ထိုင်နေကျ နေရာ
တွင် အမေကြီးရွက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်လေးက
အိမ်ကို ပြန်ပြေးပြီး အဖေ၊ အမေတို့ကို သွားခေါ်လိုက်၏။

“အမေကြီးရွက် ဆုံးသွားပြီ ခင်လေးရဲ့...”

အမေကြီးရွက်သည် သူ့အမြဲထိုင်နေသည့်နေရာတွင် ခွေခွေလေး
လဲနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လက်လှမ်းသည့် ပုံစံဖြစ်နေ၍
ခင်လေးကို လှမ်းခေါ်ဖို့များ လုပ်နေသလားဟု အဖေအမေတို့က
စဉ်းစားနေကြသည်။

ခင်လေးသည် အမေကြီးရွက်ကိုကြည့်ပြီး ရှိုက်ကာငိုတော့
သည်။ ခင်လေးငိုတော့ ဖိုးတာလည်း အသံပြဲကြီးဖြင့် သူ့ အမေကိုတ၍
တ၍ ငိုလေသည်။

“အမေကြီးရွက်... အာ... မန်ကျည်းရွက်... အီး...
မန်ကျည်းရွက်...”

ခင်လေးငိုနေရာမှရပ်၍ ဖိုးတာငိုသည့် အသံထွက်ကို သေသေ
ချာချာ နားထောင်လိုက်ပြီး ဆက်ငိုလိုက်ပါတော့သည်။

လွတ်မြောက်သူ

“ဟယ်... ယောက်ျားလေးတော့ အေးမြတို့တော့ မော်နိုင်ပြီ
ပေါ့...”

ကမ္ဘာနာဟု တင်စားခေါ်ကြသည့် မီးဖွားလျှင် ခံစားရသည့်
ဝေဒနာကြီးကိုကျော်၍ မိမိရင်ထဲ ကိုးလကျော်ဆယ်လခန့် လွယ်ခဲ့
ရသည့် ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲရောက်လာပါကောလား။

အေးမြရင်ထဲ ငြိမ်းချမ်းသွားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အေးမြ
မိဘများ သဘောမတူသည့် ကိုရဲစိန်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးစဉ်က
ရင်တုန်နှလုံးတုန်စွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့်စိတ်နှင့်မတူ။

“သား” ဟူသော ကြားလိုက်သည့်စကားသံကပင် အားရှိလှ
သည်။ “ငါ့မှာသားရှိပြီပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ဂရုစိုက်စရာမှ
မလိုတာ... သားက ငါ့အတွက် အင်အားပဲလေ...”

အေးမြတစ်ယောက် မီးနေခန်းထဲကပင်စ၍ သားဂုဏ် မောက်
တတ်လေတော့သည်။ ကိုရဲစိန်နှင့် သဘောမတူဆိုပြီး အမေတို့က
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ “ကိုရဲစိန်၏ မိဘများကလည်း

သားရှင်ဆိုပြီး မရှိ ရှိတဲ့မာနနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ... တွေ့ကြဦးမှာ ပေါ့” ဟု စိတ်ထဲမှ တရစပ်ပြောနေမိသည်။

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ သားလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ ကြည့်မဝ သလို၊ ရှုမဝသလို။

“အေးမြ... နင်ဟာ တစ်လောကလုံး နင့်သားတစ်ယောက်ပဲ လူလိုထင်နေတာလား... ငါက နင့်ယောက်ျားပါ ဟ... ငါ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါဦး...”

အေးမြယောက်ျားရဲစိန်က အေးမြကို ခန့်တဲ့တဲ့စကား ပြောလိုက် လေတော့သည်။

“ကိုရဲစိန်ရယ်... သားလေးမရှိခင်အချိန်တုန်းက ရှင့်ကို အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်ပြီးပြီ... ခုချိန်မှာ သားလေးကလွဲပြီး တခြား အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မရှိတော့ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ...”

အေးမြက သားမှသား ဖြစ်နေသည်။ ကလေးအတွက် လိုအပ် သည်များ လုပ်ပေးပြီး အချိန်ပိုမှသာ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ စကား စမြည်ပြောရင်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရသူ ခင်ပွန်းသည်မှာ အစပထမက သည်းခံသော်လည်း နောက်ပိုင်း တွင် သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး လင်မယားနှစ်ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများကြတော့သည်။

တကယ်တော့လည်း မအေးမြသည် ကိုရဲစိန်၏ အခွဲအနွဲ့ အပြောအဆိုကို သဘောကျနှစ်သက်၍သာ သူ့နောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရဲစိန်၌ ယောက်ျားကောင်းပီသ သည့် အရည်အချင်း အပြည့်အဝရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အိမ်ထက် ငွေကြေးပြည့်စုံသည်ထင်ရသည့် မအေးမြလိုမိန်းမ ရလျှင် ဘဝတွင်

ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာမလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်ပြီဟု တွက်ချက်ထားသည်။

လက်တွေ့တွင်မူ မအေးမြ၏ မိဘများသည် လူနေဆင်းရဲပြီး လက်ကြောမတင်းသည့် ရဲစိန်ကို လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘဲ သမီးကိုပင် ပစ်ပစ်ခါခါ ထားလိုက်တော့သည်။ ဤသည်ကိုလည်း ရဲစိန်က စိတ်မှာ အနာဖြစ်ရသည်။ ရဲစိန်၏ မိဘများကလည်း မအေးမြနှင့်ယူလျှင် သူ၏သားသာမက သူတို့ပါ ရွေးမမိသားစုအပေါ် မှီခိုနေနိုင်ပြီဟု ခပ်တိမ်တိမ်တွေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့လင်မယား ညားခါစကပင် ယဉ်သကို ဖြစ်လာသည်။

မြေးရလာလျှင် မိဘများက သမီးဖြစ်သူကို သဘောမတူ သူနှင့် လိုက်ပြေးသော်လည်း ပြန်ခေါ်ကြသည့် ထုံးစံကို ရုပ်ရှင်နှင့် ဝတ္ထုထဲမှာ တွေ့ဖူးဖတ်ဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် မအေးမြ၏ မိဘများက ဤသို့သော အခြေအနေပြုပြင်သောသူများထဲတွင် မပါပေ။ မအေးမြ သည် သူ၏ မိဘများကိုပင် စိတ်အနာကြီး နာနေတော့သည်။ ရဲစိန်က မအေးမြမိဘများအပေါ် ပို၍စိတ်နာရပါသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ရဲစိန်သည် သူ၏ ဘဝတွင် မအေးမြနှင့် ညားပါမှ ဝမ်းရေးအတွက် ပို၍ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အလကားမိန်းမ... သူ့အဖေအမေကိုတောင် ပိုင်အောင် မစည်းရုံးနိုင်ဘူး...”

သူ့ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျား မည်သို့စကားဆိုဆို၊ သူ့တွင် သား ယောက်ျားလေး မွေးဖွားလာခဲ့ပြီးချိန်မှစပြီး မအေးမြ သူ့ဘဝ ပြည့်စုံပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ သားလေးကလည်း မအေးမြလို မျက်နှာပေါက် လှပြီး သူ့အဖေရဲစိန်လို အသားဖြူ၍ အရပ်ရှည်သည်။

“မအေးမြရယ်... ညည်းသားက ချောလိုက်တာ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကျနေတာပဲ။ မျက်နှာလေးလည်းလှ၊ အသားအရေလည်း ဘယ်လိုလှမှန်းမသိဘူး... မိန်းကလေးဆိုရင် မလွယ်ဘူး... ယောက်ျားလေးဖြစ်နေလို့သာ...”

သားလေး တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကြီးထွားလာသည်။ သားလေး ကျောင်းထားသည့်အရွယ်ရောက်သော် လင်ယောက်ျားရှာသည့်ငွေဖြင့် အိမ်စရိတ် မလောက်ငှတော့သည့်အတွက် မအေးမြက ပန်းဒိုင်မှ ဖောက်သည်ယူပြီး ဈေးတွင် ပြန်ရောင်းခဲ့သည်။ အစပထမတွင် မကျွမ်းကျင်သေး၍ ပန်းအနေအထား မတတ်သောကြောင့် အရင်းမရသည့်နေ့ များစွာ ရှိခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် အရင်းလောက်ရသည့်နေ့လည်း ရှိသည်။ အမြတ်ကျန်သည့်နေ့လည်း ရှိလာသည်။ ပန်းရောင်းရသည့် ငွေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို သားလေးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး အိမ်သားများ မသိအောင် စုထားသည်။

သားလေးသည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖွား အဓိပတိဖွားဖြစ်၍ “မောင်အောင်ထွန်းမြတ်” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဖခင်၏ အလိုလိုက်ခြင်း မခံရသော်လည်း မိခင်၏ အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ခံရသည့်အတွက် ဆိုးသွမ်းလူငယ်လေးဖြစ်လာသည်။

“မအေးမြ ညည်းသားက... မစိန်ထွေးသမီး ညိုညိုထွေးကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတယ်တဲ့... လူကြားသူကြားထဲမှာ မြင်လို့ မကောင်းဖြစ်လိုက်တာ...”

အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ ခင်မင်သူဖြစ်သည့် ဒေါ်ဂျမ်း၏စကားကြောင့် မအေးမြ ပန်းများစည်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့၊ ယောက်ျားလေး လူပျိုလူငွတ်တစ်ယောက်က မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင်ကြိုက်ရင် ရည်းစားစကားပြောမှာပဲလေ၊ အဲဒီကိစ္စ ဆန်းမှမဆန်းတာ...”

“ဟဲ့... ဆန်းတာ မဆန်းတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမလေး ကျူရှင်အဆင်းမှာ ရည်းစားစကားပြောပြီး လက်လှမ်းဆွဲတာတဲ့။ အဲဒီကျူရှင်က ကျောင်းသားတွေက ထိုးလား ကြိတ်လားလုပ်မလို့၊ ဆရာတွေပါ ဝိုင်းဖျန်ဖြေရတယ်လို့ ပြောတယ်...”

“အို... ဒါတော့ ကလေးမလေးက အနေမတတ်လို့ ဖြစ်မှာပါ... သားကို သူ့ဘက်ပါလာအောင်လုပ်ပြီး မြှူဆွယ်တာနေမှာပေါ့။ တခြားကောင်လေးတွေကိုလည်း အဲဒီလိုအချိုး သွားချိုးလို့ ပြဿနာတက်တာနေမှာ...”

မအေးမြက ပန်းစည်းများကို သပ်ရပ်အောင် ပြန်စည်းရင်း အရေးမကြီးသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ဒေါ်ဂျမ်းက ရင်ဖိ၍...

“မအေးမြ ညည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲအေ့... မစိန်ထွေးသမီးလေး ညိုညိုထွေးဆိုတာ ဒီလမ်းထဲမှာ စာတော်ပြီး အနေအထိုင်အေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ လမ်းထဲက လူတိုင်းအသိ... အဲဒီလို တရားလက်လွတ်စကား မပြောပါနဲ့အေ့...”

“ဒီမှာ ဒေါ်ဂျမ်း...”

မအေးမြသည် စည်းလက်စ ပန်းစည်းကို ဆတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးနှစ်ဖက်စုံထောက်၍...

“ဒီမှာ ဒေါ်ဂျမ်း... တော်က မစိန်ထွေးနဲ့ အနေသာကြီးပါ... တော်နဲ့ကျုပ်က ပိုပြီးရင်းနှီးပါတယ်... ကျုပ်သားကို အပြစ်

ပြောတဲ့သူက ကျုပ်ရန်သူပဲ၊ တော့ကို ကျုပ်က အိမ်နီးချင်း မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်းလို့ သတ်မှတ်ထားတာနော်...”

“ဟုတ်တယ်... ငါကလည်း ညည်းကို မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့
ဝတ္တရားမို့ ဒီလိုအမှန်အတိုင်းပြောတာ... ညည်းသားကို ခုကတည်းက
နိုင်အောင် ဆုံးမထားအေ့... နောက်မှ ညည်း ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေ
ရဦးမယ်...”

“အောင်မယ်... အောင်မယ်... ငါ့သားက သူပြောမှ
လူဆိုးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါပေါ့လား... ဆက်မပြောနဲ့တော့။
ဆက်ပြောရင် ကျုပ် လက်ပါလာတော့မယ်...”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆိုင်များမှ လူများက ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေ
ကြရတော့သည်။

“အေးမြ... နင်တော့ ခက်သေးတယ်... နင့်သား အခု
ခြေလှမ်း ပျက်နေပြီ...”

သည်နှစ် သားစာမေးပွဲကျသောကြောင့် သားကို ချောမော့၍
မုန့်ဖိုးပေး စာကျက်ခိုင်းထားစဉ်မှာပင် အေးမြယောက်ျားပြော
စကားကြောင့်...

“တော်မူးရင် အသာနေ... စကားမများနဲ့...”

“ငါမမူးသေးဘူး... နင့်သားသာ မူးနေတာ...”

“တော် ဘာစကားပြောတာလဲ...”

မအေးမြ သားကို ပြောသည့်စကားကြောင့် စိတ်တိုသွားသည်။

“မင်းရဲ့သား မူးနေပြီလို့ပြောတာ...”

“ဘာပြောတယ်... ထပ်ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်နားမလည်
လို့...”

“မင်းရဲ့သား ခုတလော ခြေလှမ်းပျက်နေတာ မသိဘူးလား...
မင်းကသားကို ချစ်တာနဲ့ အပြစ်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး... ခုတလော
မင်းရဲ့သား ဘာဖြစ်နေတယ်ထင်လဲ... မင်း ပန်းသွားရောင်းတိုင်း
အရက်သောက်နေတယ် သိလား...”

“ဟင်...”

“ငါ ဘယ်တုန်းက လိမ်ပြောဖူးလို့လဲ... အရက်သာ မူးအောင်
သောက်တတ်တာ။ လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး...”

သည်တစ်ခါ ငိုငိုကျသွားသူက မအေးမြ။ မအေးမြကို ကြည့်ပြီး
ရဲစိန်စကား ဆက်ပြောသည်။

“မင်းကွာ... မအေလုပ်တဲ့သူက သူ့သားကို ကလေးဘဝ
ကတည်းက သူများပစ္စည်း မသိအောင်ခိုးယူလာတာ မတားတဲ့အပြင်
လက်ခံခဲ့လို့ အဲဒီကလေးကြီးလာတော့ လူဆိုး သူခိုး ဖြစ်သွားတယ်
လေ... နောက်ဆုံးသားက အချုပ်ခန်းထဲကနေပြီး အမေ သူ့အနားလာ
ပါဦးဆို ပြောပါရော။ အနားရောက်မှ အမေ သားကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက မဆုံးမခဲ့လို့ သား ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး သူ့အမေ
နားကိုပြတ်အောင် ကိုက်လိုက်တာလေ... မင်းလည်း အဲဒီအမေလို
နားအကိုက်ခံရမှ သိမှာလား...”

မအေးမြ စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။

“ငါ့အရက်ပုလင်းထဲမှာ အရက်လျှော့လျှော့နေတာ ကြာပြီ...
တစ်နေ့ကတော့ ငါ့ပုလင်းထဲကအရက် သောက်ပြီးတော့ ရေပြန်ရော
ထားတယ်။ ခိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်... ဒီမှာ အေးမြ ငါ့မှာ တစ်ပတ်

လောက် ကောင်းကောင်းကို အရက်မသောက်ရဘူး... နင့်သား
သောက်သွားတဲ့ အရက်ဖိုး ငါ့ပြန်ပေးစမ်း... မပေးရင်... နင့်သားကို
ငါတီးမှာနော်...”

မအေးမြ ငိုချင်အောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဒီအဖေက မွေးတာပဲ... သူ့အဖေဖီအေတိုင်း ပါမှာပေါ့...
အဖေထက်တော့ လျော့မယ်ထင်ပေါင်... အဖေထက် သာတဲ့သား
ဖြစ်လာမှာ၊ မယုံရင် ကြည့်...”

အများတကာ ပြောစကား နားခါးအောင် ကြားရသော်လည်း
သား၏ စကားသာ ချိုလွန်းနေသည်။

“အမေ... ကျွန်တော်က အဖေသောက်တဲ့အရက် ချိုသလား၊
ခါးသလားလို့ မြည်းကြည့်တာ အမေရ... ထို့ အရက်က မချိုဘူး
အမေ... ခါးတယ်ဗျ... ကျွန်တော်က ခါးတာ မကြိုက်ဘူးအမေ...
အရက်က အရသာမှ မရှိတာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားက ခါးတာ မကြိုက်ဘူး... အရက်က
ခါးတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ငါ့သားက လိမ္မာတယ်ဆိုတာ အမေသိပြီး
သား... အမေ့သားက အမေ့စကားကို နားထောင်မယ်ဆိုတာ သိပါ
တယ်...”

မအေးမြသည် သူ၏သားကို ယုံကြည်ကြောင်း သားအ
ကြောင်းလာပြောသူ မှန်သမျှအား ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောနေသည်။

ပန်းရောင်းရာမှ ပြန်လာသည့် မအေးမြ အမော့ဆိုတော့သည်။
မအေးမြအိမ်ရှေ့တွင် လူများစုရုံးစုရုံးနှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ မအေးမြလာပြီ...”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ပြောကြပါဦး...”

လူများ ဘေးဖယ်ကုန်ကြသည်။ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း
မှာ ကိုရဲစိန် သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသည်။

“အောင်ထွန်းမြတ်က သူ့အဖေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်လို့”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ...”

မအေးမြအသံ တုန်ယင်နေသည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများလည်း
ရောက်လာသည်။

“မအေးမြ နင့်သားက ရမ်းကားလှချည်လား... ဖအေကို
ဖအေမှန်းမသိ... ဖအေမူးတာ မမူးတာအသာထား... ဖအေကမူးပြီး
ဆုံးမလည်း သားကသားပဲလေ... ခုဟာက ဖအေကို သားက
ရိုက်တာ...”

“သားကော... သားကောဟင်...”

“နင့်သားကို ရုံးခန်းခေါ်သွားပြီ... နင်လိုက်ခဲ့... ဟေ့
ထွန်းလူ... ရဲစိန်ကို ဆေးရုံဖို့ဖို့စီစဉ်...”

မအေးမြ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားသည်။ သား
အကြောင်းကြား၍ ရင်ထဲပူမိသည်။

“သားလေးကို ကယ်ကြပါဦး... ကျုပ်သားကို ကယ်ပေးပါ...”

“ဟ... အေးမြ... နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ကယ်ရ
မှာ နင့်သားမဟုတ်ဘူး။ လောလောဆယ် ရဲစိန်ကိုကယ်ရမှာ၊ ရဲစိန်
ခုသတိလစ်နေတယ်။ ခေါင်းလည်းကွဲနေတယ်... နင်သာ ရုံးခန်း
လိုက်ခဲ့...”

“ကျုပ်သားကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ...”

“နင့်သားကို အပြစ်ပေးရမှာပေါ့... အပြစ်လုပ်ထားတဲ့ သူပဲ
ဟာ...”

ဖအေဖြစ်သူ ရဲစိန်ခမျာ သားလက်ချက်ကြောင့် ဆေးရုံ ပေါ်တွင် အတော်အလူးအလဲ ခံလိုက်ရသည်။ ရပ်ကွက်ကောင်စီ ရုံးက လူကြီးများလည်း သားအဖနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မိသားစုကိစ္စမို့ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည်။

မအေးမြခမျာ လင်ဖြစ်သူအတွက် စိတ်ပူ၊ သားအတွက်လည်း ရတက်မအေး၊ မပဋ္ဌါမြေလူးသည့်အဖြစ်နည်းပါး အပူပွားရလေတော့ သည်။ ခုဖြစ်သည့်ကိစ္စမှာ ရဲစိန်သည် သူ့မိန်းမ မအေးမြကို မကျေနပ် သလို သားဖြစ်သူကိုလည်း မကျေနပ်တော့ပေ။ သူ၏ခေါင်းကွဲသွား ၍ ခြောက်ချက်ခန့် ချုပ်လိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာဖြင့် ဇနီးမယားနှင့် သားဖြစ်သူအပေါ် အနိုင်ယူဖို့ စိတ်ကူးနေမိသည်။

“ဒီမှာ မအေးမြ... နင့်သားကို ငါအချုပ်ထဲ ပို့နိုင်တယ် နော်...”

ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောလိုက်သည့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ စကား ကြောင့် မအေးမြ ရင်ဖိပြီး ဘုရားတလိုက်မိသည်။

“ကိုရဲစိန် ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...၊ ခုဟာက ရှင့်သား ကို ရှင်အချုပ်ထဲပို့ဖို့ ပြောရသလား... ခုပြောနေတဲ့ သူက အဖေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကိုယ့်သားကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့ အဖေလည်း ရှိသေးလားလို့...”

“ဟေ့... အေးမြ... နင်ဟာ နင့်သားထိမှ သိတဲ့မိန်းမ၊ နင့်ယောက်ျား ငါ့ကို သေအောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ... အဲဒါ နင့်သား... ငါနဲ့နင်နဲ့ရပြီး မွေးလာတဲ့သား၊ ငါ့သားပဲလေဆိုပြီး ကိုယ်မွေး တဲ့သားက အဖေကို ပြန်သတ်တဲ့ အဇာတသတ်လိုသားကို ငါက ခွင့်လွှတ်ရမှာလား...”

“တိုးတိုးပြောပါ ကိုရဲစိန်ရယ်... ရှင့်ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ် ရာနဲ့၊ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ရှင်... သူများတွေ ကြားသွားလို့ သားလေး အပြစ်ပိုကြီးပါလိမ့်မယ်...၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သားနဲ့စကား များရင်း မတော်တဆဖြစ်တာပါလို့ ရှင် သက်သက်ညာညာ ပြောလိုက်ပါနော်...”

မအေးမြသည် သနားစဖွယ်မျက်နှာဖြင့် လင်ဖြစ်သူကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ရဲစိန်၏ စိတ်ထဲမှာ သူ့သားကြောင့်သာ သူ့ကိုတောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လေသံခပ်မာမာဖြင့်သာ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံနေကျ မဟုတ်ပါလား။ မအေးမြကို သနားသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာ တွင် ရဲစိန်၏ အပေါင်းအသင်းများက ...

“ဟေ့ကောင်ရဲစိန်... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမိန်းမကို မင်းနိုင်ကွက် အပိုင်ကိုင်ကွာ၊ သားကို တရားမစွဲစေချင်ရင် ငါ့ကို တစ်သိန်းလောက် ရှာပေးလို့ ပြောလိုက်၊ ဒီအချိန်မှာမှ မင်းမပြောနိုင်ရင်သွားပြီ၊ မအေးမြက သားအတွက်ဆို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာပါကွာ... မင်း ခပ်တည်တည် နဲ့ ခြောက်လှန့်ပြီး ပြောသာပြော၊ ငွေထွက်လာလိမ့်မယ်...”

ရပ်ကွက်လူကြီးများက သားဖြစ်သူအပေါ် ဖခင်ကျေနပ်လျှင် သည်ကိစ္စပြီးပြီဟုပြော၍ မအေးမြ ရဲစိန်ကို ချော့နေရသည်။

“ဒီမှာ အေးမြ... ငါလည်း နင့်ယောက်ျားပါဟာ၊ နင့်သား အဲလေ ငါ့သား အတူတူပေါ့... သူလုပ်လို့ ငါလည်း ခုတလော အလုပ်မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ငါလည်း ငါ့ဒဏ်ရာကုဖို့ ဆေးဖိုး ဝါးခ လိုမှာလေ... ဒါ့ကြောင့် ငါ့အတွက် နစ်နာကြေး ငွေတစ်သိန်း ရှာပေး၊ ငါ့အမှုမလုပ်တော့ဘူး... နင်သာမပေးရင် ငါက တရားလို

လုပ်ပြီး နင့်သားကို တရားစွဲမှာနော်... ဒါဆို နင့်သားလည်း လူငယ် ပြုပြင်ရေးစခန်းတို့ ဘာတို့ရောက်မယ်... အဲဒီနေရာဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ နင်သိတယ်နော်... အဲဒီလိုသာဆို နင့်သားဘဝပျက် ပြီ...”

မအေးမြမျက်နှာ ဆီးရွက်သာသာလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ကြောက်ပါသည်ဆိုမှ ရဲစိန်က သူ့အပေါင်းအသင်းများ၏ မြောက်ပင့် ပြောဆိုသည့် စကားများကို အင်အားအဖြစ် ထည့်သုံးတော့၏။

“တော်ကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာ... ကျုပ်မှာ ဘယ်ငွေ တစ်သိန်းရှိပါ့မလဲ...”

လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောနေရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာမူ ရဲစိန် ကို ထုထောင်းလိုက်ချင်တော့သည်။

“အောင်မာ... ငါမသိတာမှတ်လို့... နင်နေ့တိုင်း ပန်းရောင်း ရတဲ့ ငွေထဲကနေ နင့်သားအတွက် နေ့တိုင်းပိုက်ဆံစုစုထားတယ် မဟုတ်လား...”

ရဲစိန်က သိနေတော့လည်း မအေးမြခမျာ မည်သို့ပြောရမှန်း ပင် မသိတော့ပေ။

“ကျုပ် ငွေတစ်သိန်းတော့ မပေးနိုင်ဘူး... စုထားတာလည်း အဲဒီလောက်မရှိဘူး၊ ငါးသောင်းကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိတာ... သားလေးမင်္ဂလာဆောင်ရင်သုံးဖို့ စုထားတာတော့ ...”

“ဟေ့... အေးမြ၊ နင်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့... နင့်သား လို ကောင်မျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူး... နင့်သား မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ပိုက်ဆံတွေ စုမနေနဲ့တော့၊ ငါ့ကိုသာ အကုန်ပေးလိုက်...”

“တော်... ဘာစကားပြောတာလဲ... ကျုပ်သားက ဗီဒီယို မင်းသားတွေထက်တောင် ရုပ်ကချောသေးတယ်... ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာတွေ ကျုပ်သားကို မမြင်ဖူးသေးလို့။ မြင်ဖူးရင် ရုပ်ရှင်ခေါ် ရိုက်မှာ သေချာတယ်...”

“တော်တော်ရူးတဲ့ အမေပဲ... ဒါကြောင့် ဒီလိုသားမျိုးရတာ... ကဲပါ... ငါ့အတွက် လျော်ကြေးငါးသောင်းပေး...”

“တော်ဟာလေ... အတော်လောဘကြီးတာပဲ...”

“မပေးဘူးလား... ပေးမလား... မပေးရင် ငါ့ရုပ်ကွက် လူကြီးတွေကိုပြောပြီး နင့်သားကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်မယ် နော်... အဲဒီအခါမှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့...”

“ကြားလို့တောင် ကောင်းကြသေးရဲ့လား... ကိုယ့်သားအရင်းနဲ့ မယားအပေါ် ငွေညှစ်ပြီး ယူရတယ်လို့...”

“တယ်လေ... ငါစိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ပြောတာကို အပြစ် ပြောနေရလား...”

နောက်ဆုံးတွင် သားအတွက် လင်ယောက်ျားတောင်းသည့် ငွေငါးသောင်းကို နစ်နာကြေးအဖြစ် မယားဖြစ်သူက ပေးလျော် လိုက်ရသည်။

အောင်ထွန်းမြတ်လည်း အသက်တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ပြည့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ပညာလည်း မည်မည်ရရ မသင်။ စီးပွားရေးအတွက် ငွေရှာရမည့်အလုပ်လည်း မလုပ်သေး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အမေ ပန်း ရောင်းရသည့် ငွေထဲမှ မုန်းဖိုးတောင်းလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်း

လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်နေတော့သည်။

တစ်ခါတလေ အဖေ့ခြေရာနင်းချင်သည့် အရက်သေစာ သောက်စားတတ်သော အကျင့်ကလေးများ လုပ်ချင်လာသည်။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ရင်ပူရသည်။ အလုပ်မလုပ်ချင် နေပါ။ အရက်သေစာတော့ဖြင့် မသောက်စားပါနဲ့သားရယ်ဟု ချော့မော့ ပြောဆို ထားရသည်။

ခုတလော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်မူထူးခြား နေသည်။ အမေလုပ်သူအေးမြ ဈေးထွက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ မထသေးသည့်သားသည် အမေနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ လိုက်ထသည်။ အရင်တုန်းကနှင့်မတူသည့် သားဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို သူသတိထား လာမိသည်။

မအေးမြအပေါ် စေတနာဖြင့် အမြဲပြောဆိုတတ်သည့် ဒေါ်ဂျမ်းက...

“မအေးမြ...တော့သားမှာ ရည်းစားရှိနေပြီတော့ သိလား...”

ယခင်တုန်းကဆိုလျှင် သားဖြစ်သူမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိနေ ပြီဟုကြားလျှင် နှမြောစိတ်၊ သားကိုချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် သားချစ်သူအပေါ် မမြင်ခင်ကတည်းက ဝန်တိုစိတ်ပွား၍ ဒေါသဖြစ်တတ်သည်က များ သည်။

သည်တစ်ခါမှာမူ ဤသို့မဟုတ်။ သားဖြစ်သူ ရည်းစားရှိ နေပြီဟု သတင်းစကား ကြားလျှင်ကြားချင်း ထကချင်စိတ်များပင် ဖြစ်လာလေသည်။ အရင်တုန်းက သားတဲ့ခွဲသည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဟု ပြောကြသည်။ မကြာခင် အချိန်များမှာ သူချွေးမ ရတော့ မည်။ သားနှင့် ချွေးမနှင့်ဆိုလျှင် မအေးမြဘဝ ပြည့်စုံလုံလောက်ပါပြီ။

“သား... ငါ့သား ခုဆို လူငယ်ဘဝနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေါ့ပျက်ပျက်နေလို့ မရတော့ဘူးနော်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရဲ့...”

“အမယ်... အမေသိပါတယ်နော်... သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဆို... သားရည်းစားက ချောလားဟင်... အမေတွေ့ဖူးချင်လိုက် တာ...”

“အမေက သားကောင်မလေးတွေဆိုရင် ကြည့်မရဘူးဆို ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ မဟုတ်တော့ဘူး... အမေ သားရည်းစား ကို တွေ့ချင်လာတယ်...”

အမေ၏ တက်ကြွသောပုံစံကိုမြင်၍ အောင်ထွန်းမြတ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။

“အမေရယ် သူနဲ့သား ရည်းစားမဖြစ်သေးဘူး... သား သူ့ကို လိုက်ပိုးပန်းနေရတုန်းပဲ.. သူက သားကို ပြန်မချစ်သေးပါဘူး အမေ ရယ်... သား သူ့အနားကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတုန်းပါ... နောက် တော့မှပေါ့...”

“သားကို ပြန်မကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး မရှိနိုင်ပါဘူး... ငါ့ သားက မင်းသားလို ချောတာမဟုတ်လား...”

မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ခင်ထားတစ်ယောက် အောင်ထွန်းမြတ်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားသည် မသိ။ အလုပ်အကိုင် လည်း အတည်တကျမရှိ၊ နာမည်ဆိုးလည်းရှိ၊ မိခင်၏ ဈေးရောင်း ရငွေကို အမှီပြု၍နေပြီး ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အလေးအနက်မရှိသူကို ခင်ထားချစ်ခင်မိသည်က ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ မှားခြင်းမဟုတ်၊ ဘဝသံသရာ နှင့်ပါ မှားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်သားငယ်တွေကတော့ဘဝဖြင့် မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်
လာလျှင် သားဖြစ်သူ ချစ်ခင်သည့် မိန်းကလေးများကို ကြည့်မရသော
မအေးမြတစ်ယောက် ခင်ထားကို မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသည်။

“အမေ .. သူက ခင်ထားတဲ့။ သူ့အဒေါ်ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်ကို ကူရောင်းပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ ..”

“ဟဲ့သား.. ကောင်မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွယ်။ မိန်းကလေး
လို့ ခေါ်ပါ..”

ခင်ထားက မအေးမြကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြသည်။ မကြာမီ ခင်ထား
တစ်ယောက် မအေးမြအိမ်သို့ ချွေးမအဖြစ်ရောက်လာတော့သည်။

“သမီးခင်ထား .. သားနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ပြီး .. ဘယ်လိုကြိုက်
သွားကြတာလဲ ..”

“အမေ့သားက သမီးတို့မုန့်ဆိုင်မှာ လာစားတယ်လေ .. သူက
ဟင်းရည်အဆစ်ကို နှစ်ပန်းကန်လောက် တောင်းတောင်းသောက်
တတ်တယ်.. ခင်ထားကြီးတော် အလစ်မှာ ရည်းစားစကားပြော
တယ်လေ.. သမီးက သူချောတာကို သဘောကျတာ..”

“ဟုတ်လား.. ဒါဆို အမေ့သားချောလို့ သမီးခင်ထားက
ချစ်သွားတာပေါ့..”

ခင်ထားက ရှက်ပြုံးပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ မအေးမြ
ခင်ပွန်းလည်း သားနှင့်ချွေးမကို ဇနီးမယားက ကြည်သာနေ၍ သူနှင့်
ဘာမှမဆိုင်သလို နေလိုက်သည်။

“အဖေ..ထမင်းစားမလား..”

ချွေးမလေးက တော်ရှာသားဟု ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းလိုက်သည်။
မအေးမြထက်ပင် ခင်ထားက ရဲစိန်ကို ဂရုစိုက်သည်။

“ကိုရဲစိန် .. ခင်ထားနဲ့သားကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်း
မလဲ.. ခင်ထားကြီးတော်ကလေ ခင်ထားကို ကျုပ်တို့သားနဲ့ယူလို့
ညည်းပါ အဝီစိထဲကျမယ်တဲ့ .. ခင်ထားကို တူမ မဟုတ်တော့
ဘူးတဲ့လေ..ကျုပ်သားနဲ့ယူလို့ သူ့တူမပါ ငရဲအိုးထဲအတူ ဇောက်ထိုး
ဆင်းရဲမတဲ့ .. ဟင်း .. တူမဆိုပေမဲ့ ကျွန်လိုခိုင်းစားတာ မသိတာ
လိုက်လို့ ..”

“ခင်ထားကြီးတော် ပြောတာလဲဟုတ်သား .. ဘယ်နှယ်ကွာ၊
အဖေကို စော်ကားထားတာ၊ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျဦးမှာလေ ..”

မအေးမြက ရဲစိန်ကို အော်ပြောသည်။

“ဒါဆို သားနဲ့ပြဿနာဖြစ်ပြီး တော် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်
အိမ်ပေါ်တက်လာသေးလဲ၊ တခြားမှာသွားနေ...”

“ငါမှာ တခြားသွားနေစရာ မရှိလို့ပေါ့ .. နေစရာရှိလို့ကတော့
ကျက်သရေမရှိတဲ့ နင်တို့သားအမိနဲ့ နေစရာမလိုဘူး ...”

သားကိုထိ ဓားကြည့်ဆိုသည့် အမေဖြစ်သောကြောင့် ရဲစိန်
စောဒကမတက်ရဲတော့။

အောင်ထွန်းမြတ်သည် မိန်းမရခါစက အမေ၏ ပန်းခြင်းကို
ကူညီသယ်ပေးသည်။ အမေနှင့်မိန်းမ ပန်းဆိုင်ထွက်လျှင် သူလည်း
အိမ်အလုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ လုပ်လာသည်။

“တွေ့လား ... ကျုပ်သားအလိမ္မာလေးကို .. ဘယ်သူက
မိုက်တယ်ပြောမလဲ ..”

ခွေးမီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ဆိုသည့် စကားလိုပင်။ မအေးမြသားသည် သိတတ်လိမ္မာမှုနှင့် ကြာကြာမနေနိုင်ပေ။ ဖဲရိုက် တတ်လာသည်။ အရက်သောက်တတ်လာသည်။ ဖဲရုံး၍ အရက်မူး လျှင် အိမ်ကမိန်းမကိုပင် ရိုက်နှက်သည်အထိ ရမ်းကားလာသည်။

“ခင်ထား သမီး .. အမေ့သမီးလေး .. သားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့.. ချောပြောရင် ရပါတယ်ကွယ်..”

ဖူးရောင်နေသည့် ခင်ထား၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မအေးမြ တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

လူဆိုသည်မှာ ကျောက်ခဲ၊ သံခဲများဖြင့် တည်ဆောက်ထား ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သွေးနှင့်သားနှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ကြာ လာတော့ ခင်ထား သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

“အမေ .. ခင်ထားလည်း အမေ့သား ရုပ်ချော အပြောကောင်း လို့ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့တာ .. ခုတော့ သမီးမှားမှန်းသိပြီ၊ နောင်တ လည်း ရပါပြီ၊ အမေ့သားနဲ့ သမီးပေါင်းလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး..”

အစဦးက ခင်ထားကို မသွားဖို့ တားမြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း မှာ မရတော့ပေ။

“အမယ်လေး...သွားပေါ့..ယောက်ျားလေးက လှေကား သုံးထစ်ဆင်းရင် လူပျိုပြန်ဖြစ်တာ...မိန်းကလေးပဲ နစ်နာတာ ... ဟင်း..”

မအေးမြ မနိုင်သည့်ဇာတ်ကို မနိုင်မနင်း ကရာမှ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တော့သည်။ ရဲစိန်လည်း အရက်မူး၍ ရန်ဖြစ်ရာကနေ တစ်ဖက်မှ လက်လွန်၍ သေဆုံးသွားရသည်။ ရဲစိန်၏ သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရုံးပြင်ကနား ခဏခဏသွားရ၍ အလုပ်လည်းကောင်းကောင်း

မလုပ်ရတော့။ သားဖြစ်သူမှာလည်း အားမကိုးရ။ သည်ကြားထဲက မအေးမြ မကျန်းမမာဖြစ်သေးသည်။ သူ မကျန်းမာတော့ အိမ်မှာရှိ သည့် ငွေစလေးများ ပွန်းပဲ့ပါသွားတော့၏။

“ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါအေ .. ညည်းက ညည်း သားကို အပြစ်မမြင်အောင်ချစ်တော့ ငါ မပြောသာဘူးပေါ့ .. ခုဟာ က ညည်းသားက သူ့သဘောနဲ့သူ အိမ်ကထွက်သွားတာပဲ .. ကောင်းတဲ့ဘက်ကနေ တွေးကြည့်စမ်းပါ .. ညည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု လျော့သွားတာမဟုတ်လား..”

ဒေါ်ဂျမ်းစကားကြောင့် ငိုနေသည့် ဒေါ်အေးမြ ပို၍ငိုပါတော့ သည်။

“တော်က တော့သားအရင်းမရှိတော့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဘယ်ရှိ ပါ့မလဲ...”

“ဪ...ကျုပ်က အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး.. ညည်းဆိုင်လည်းမထွက်၊ ဒီလိုချည်းပဲ ငိုနေလို့ဖြစ်မှာလား...”

ဒေါ်ဂျမ်းပြောသည့်စကားလည်း မှန်နေသည့်အတွက် ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့။

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ဂျမ်းစကားကို ဒေါ်အေးမြ နားထောင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဂျမ်းသည် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံသို့ ဒေါ်အေးမြကို အပါ ခေါ်သည်။ အစပထမတွင် ဒေါ်အေးမြ အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ဂျမ်းခေါ်ရာ ဓမ္မာရုံသို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

“လူဆိုတာ နေဖို့ချသည့် မလုပ်ရဘူး..သေဖို့လည်း ပြင်ရဦး မယ် .. ခုနေချိန်ခါ မအေးမြ သေခါနီးပြီဆိုပါတော့ ...”

“ဘာပြောတယ် ဒေါ်ဂျမ်း ...”

ဒေါ်အေးမြအော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ဒေါ်ဂျမ်း လန့်သွားလေသည်။ ဒေါ်ဂျမ်းက ရင်ကိုဖိထားပြီး အေးအေးသာသာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုလေ မအေးမြရဲ့ .. ကျုပ်တို့တွေ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးလေ.. လူတွေက အသက်ကြီးလာရင် အားကိုးရှာလာကြပြီလေ..တချို့ဆို သားသမီးတွေအားကိုး..မြေး အားကိုးနဲ့... တချို့က ဂုဏ်တွေ စိန်တွေ ရာထူးတွေအားကိုးကြနဲ့။ အဲဒါအားကိုးရာအစစ် မဟုတ်ဘူး။ အားကိုးစရာအစစ်က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာလေ..ဒါကြောင့် ကျန်းမာတန်းမှာ တရားစစ် တရားမှန်ကို ရအောင်ရှာဖွေအရေးကြီးပါတယ် .. တရားမရခင်သေရင်တော့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်ကြရဦးမှာ .. ”

“နားထောင်ရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့ .. ကျုပ်မှာ ဒီသားလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာ .. အိမ်ကထွက်သွားပေမဲ့ သူအိမ်ပြန်လာလို့ ကျုပ်ကိုမတွေ့ရင် စိတ်အားငယ်သွားမှာ .. ”

“အို .. မအေးမြကလည်း သူသာ စိတ်အားငယ်တတ်ရင် အမေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပါ့မလား..တော်သေသွားရင်လည်း သူ့ဘဝသူ့ဘာသာ လျှောက်ရဦးမှာပဲ .. ”

“မဖြစ်ပါဘူးတော် .. ကျုပ်တို့ဘဝက လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာ ဆိုတော့လည်း ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကို ဦးစားပေး မလုပ်နိုင်ပါဘူး..”

“တရားသေပြောလို့ မရဘူးလေ..။ အဲဒီလို လက်လှုပ် ပါးစပ်လှုပ်ဖို့လုပ်ရင်း သေသွားရင် အောက်သံသရာကနေ တက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ အနိုင်ရအောင် ယူမယ်လေ”

ဒေါ်ဂျမ်း၏ အတင်းအကျပ်ခေါ်ဆိုမှုကြောင့်သာ တရားစခန်းသို့ လာခဲ့ရသည်။ စိတ်ကတော့ ပါလှသည်မရှိ။ လင်ဖြစ်သူနှင့် သားဖြစ်သူတို့ထံမှာသာ စိတ်က အထိန်းအကွပ်မရှိ ရောက်နေတော့သည်။ တရားစခန်းသို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် သားထံမှ လူကြုံ ရောက်လာသည်။ လူကြုံနှင့် ရောက်ရှိလာသော သတင်းကား သတင်းကောင်းမဟုတ်။ သတင်းဆိုးတည်း။ မအေးမြ၏သားသည် နယ်စပ်ဒေသရှိ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် သေလွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးမြ တရားရိပ်သာတွင် ဆက်နေလိုစိတ် မရှိတော့။

“ဒီလိုနဲ့ သားရဲ့ဘေးလည်းမကယ်နိုင်၊ အမေရဲ့ဘေးလည်း မကယ်နိုင်ဘူး။ အို နာ သေဘေးကလွတ်အောင် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးက ကင်းဝေးအောင် ဝိပဿနာ တရားအားထုတ်မှသာ ကယ်တင်ရာရောက်မှာ ဖြစ်တယ်”

ဒေါ်အေးမြသည် ဆရာတော်၏ တရားကိုနာရင်း စိတ်တို့ တည်ငြိမ်အောင် တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဒုက္ခမျိုးစုံရောက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းဆိုသည်မှာ သူ့အတွက် မရှိသလောက်ပင်။ မကြာမီ ဒေါ်အေးမြ နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်ရသည်။

ဒေါ်အေးမြကုသည့် ဆရာဝန်က ဒေါ်ဂျမ်းကို ပြောပြသည်မှာ ဒေါ်အေးမြတွင် အသည်းကင်ဆာရောဂါ စတင်ဝင်ရောက်လာပြီဟုဆို၏။ ဒေါ်အေးမြကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်၏။ ဒေါ်အေးမြက လက်ရှိနေအိမ်ကို ရောင်းလိုက်သည်။ ရသည့်ငွေထံမှ တစ်ဝက်ကို ဆေးကုစရိတ်

အဖြစ်ထားပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို ဒေါ်ဂျမ်းအား ပေးလိုက်ရာ ဒေါ်ဂျမ်းက မယူဟု ငြင်းသည်။

“မငြင်းပါနဲ့ .. ကျုပ်ခုလို သစ္စာတရားနာရပြီး တရားစစ် တရားမှန်ရအောင် မိတ်ဆွေစစ်အနေနဲ့ လက်တွဲခေါ်တာ ဒေါ်ဂျမ်း တစ်ယောက်ပဲရှိတာ..ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ တရားအတွက် ဒီထက်မက တောင်မှ ပေးချင်တာပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်သေသွားလည်း ကျုပ်ကိစ္စ ဒေါ်ဂျမ်းပဲလုပ်ပေးရမှာနော် ..”

အံ့ဩစရာပင်၊ သည်ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဒေါ်အေးမြဆိုလျှင် လင်ဆိုး သားဆိုးနှင့်အတူ မိန်းမကြမ်းကြီးဟု လူအများက သတ်မှတ် ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်အေးမြသည် ရောဂါနှိပ်စက်လွန်းသဖြင့် အလူးအလဲ ခံနေရ သည်။ တရားသာမရှိပါက ဝေဒနာကို မကျေမနပ်ဖြင့် ဒေါသထွက်နေ ဦးမည်။ ယခုဆိုလျှင် “ငါ့မှာ ဒီခန္ဓာရှိလို့ နှိပ်စက်တာ..”ဆိုသည့် အသိနှင့် ဝေဒနာ၏ အတက်အကျ အပြောင်းအလဲကို ဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်ကာ တရားမှတ်လို့သာ နေတော့သည်။

ဝေဒနာတကယ်ခံစားရမှ သား၏ ဆိုးကျိုး၊ လင်၏ နှိပ်စက်မှု ဆိုသည်မှာ ခန္ဓာနှိပ်စက်နေသည်နှင့် ယှဉ်မရ။ နှိပ်စက်တတ်သည့် ခန္ဓာကိုယ် သေလုမျောပါး ခံစားနေရသည်မှာ ဆင်းရဲလှပါတကား။

ဒေါ်ဂျမ်း တကယ်အံ့ဩရပါသည်။ ဒေါ်အေးမြသည် ဝေဒနာ ကိုရှုရှင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ လိုက်ရသည်။ သေခြင်းတရားသည် လူတိုင်းအပေါ် အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သည့်အတွက် ဘဝမှာ သေတတ်ဖို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရန်၊ အစဉ်သတိရှိရန် လိုသည်ကို သိလိုက်ပါပြီ။

ဘဝမှာ နေတတ်ဖို့အတွက် လိုအပ်သလို သေတတ်ဖို့လည်း လိုအပ်လှပါတကား။

ကြီး

“ဆွေဆွေ သမီးရေ ညည်းတို့အမေအသံ မနက်ကတည်းက မကြားရဘူး...သွားများကြည့်စမ်းပါဦး...နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား...”

အဖေက ဆွေဆွေကြားအောင် အိပ်ရာထက်မှ အသံမြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ဆွေဆွေက အဖေ့အင်္ကျီများကို လျှပ်စစ်မီးပူဖြင့် မီးပူတိုက်နေရာမှ ထလာပြီး

“နေကောင်းပါတယ်ဖေဖေ .. မနေ့က ဆရာဝန်ပြောသွား တယ်...မေမေ့ကို သိပ်မလှုပ်ရှားရဘူးတဲ့... နှလုံးက နုတယ်မဟုတ် လားဖေဖေရဲ့ .. လှုပ်ရှားလိုက်လို့ မောသွားရင် နှလုံးက မခံနိုင်ဘူး တဲ့ဖေဖေ .. ဒါကြောင့် ဝေဝေလည်း မေမေ့နားက ခွာလို့ကို မရဘူး ..အပေါ့အလေးကအစ အိပ်ရာထဲမှာပဲ သွားခိုင်းထားတယ်...”

အဖေစိတ်သက်သာရာ ရစေဖို့အတွက် ဆွေဆွေပြောပြလိုက်၏။

“အိမ်... အသက်ကြီးတော့လည်း ဘာမှမကောင်းတော့ပါ ဘူးသမီးရယ်... သမီးဆွေဆွေ ဖေဖေ့ကို ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက် ခပ်ပေးပါလားကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ... သမီး ဆေးပါယူလိုက်ဦးမယ်နော်...ဖေဖေ ဆေးသောက်ရတော့မယ်လေ...”

“အေးပါကွယ်... အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ... ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခ ကြီးလိုက်တာနော်...”

အဖေသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်က လမ်းလျှောက်ထွက်ရာ မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး ချော်လဲခဲ့သည်။ လဲရာမှ မထနိုင်ဖြစ်ပြီး ဆေးခန်းပို့ရာတွင် ပေါင်ရင်းမှ အရိုးကျိုး သွားကြောင်းသိရသည်။

ဆေးရုံတွင် နှစ်ပတ်ခန့် တက်ရောက်ကုသပြီး အိမ်ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။ အမေသည် နဂိုကတည်းက နှလုံးအားနည်းသည့် ရောဂါ ဝေဒနာသည် ဖြစ်သည်။ အဖေပေါင်ရိုးကျိုးသည့်အခြေအနေတွင် အမေက ဘေးမှနေ၍ပြုစုရာ သမီးဖြစ်သူ ဝေဝေနှင့် ဆွေဆွေတို့ တားမရပါချေ။ ဆွေဆွေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အဖေအတွက် လည်း စိတ်ပူရ၊ အမေအတွက်လည်း ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။

ဆွေဆွေတို့အိမ်သည် အုတ်ခံပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းမပေါ်တွင်ရှိ လှည်းကူးမြို့ထဲတွင် တည်ရှိ သည်။ အသင့်အတင့်ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံဝန်းထဲတွင် အိမ်ဆောက် ထားခြင်းဖြစ်၍ အဝေးမှကြည့်လျှင် မြင်ရသူတိုင်း နှစ်သက်သည့် အနေအထားရှိ၏။

အိမ်ဝင်းအဝတွင် “အေးရိပ်သာ” ဟု အမည်းရောင် ဆိုင်းဘုတ် လေးပေါ် အဖြူရောင်ဆေးဖြင့် စာလုံးရေးထားသည်။ ဆွေဆွေတို့အဖေ အမည်မှာ ဦးအေးဖြစ်၍ အမေအမည်မှာလည်း ဒေါ်အေးဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေနှင့် ဝေဝေတို့ နာမည်ရင်းမှာ ဆွေဆွေအေးနှင့် ဝေဝေအေး

ဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေတို့မှာ အကြီးဆုံးအစ်ကို “ကိုနေအေး” ရှိသည်။ အစ်ကိုကြီးသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းတွင် သင်္ဘောသားဖြစ်ပြီး ရာထူးမှာ သင်္ဘောမာလိန်မှူး (ကပ္ပတိန်) ဖြစ်သည်။

“ငါ့ညီမများ အဖေနဲ့ အမေကိုသာ စောင့်ရှောက်။ ငါ့ညီမတို့နဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ စားဝတ်နေရေးအားလုံး အစ်ကိုတာဝန်ယူတယ်...”

အကြီးမ ဆွေဆွေမှာ ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်မှ လက်ထောက်ကထိက ရာထူးဖြင့် ပင်စင်ယူလိုက်ရသည်။ အမေက နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာသည် ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က သတိလစ်ကာ အသည်းအသန်ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည်။ အမေ့နားတွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိမှ ဖြစ်မည်ဟူသော အဖေ့ စကားကို နားထောင်ပြီး ပင်စင်ယူလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေဟု ခေါ်နေသော်လည်း ဆွေဆွေအသက်မှာ ငါးဆယ်ပင်ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။

ဝေဝေအသက်မှာ လေးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီး အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် ဦးစီးအရာရှိဖြစ်သည်။

ရုံးချိန်အတွင်း ဆွေဆွေက မိဘနှစ်ပါးစလုံးအတွက် တာဝန်ယူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ရုံးဆင်းချိန်မှစ၍ ဝေဝေက တာဝန်ယူပြုစုသည်။ အကူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိပြီး မစန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ မစန်းခမျာ မှာလည်း ဆွေဆွေနှင့်ဝေဝေ ခိုင်းသမျှ တရစပ်လုပ်ကိုင်နေရ၏။ အမြဲတမ်း မညည်းမညူဘဲ လုပ်ကိုင်နိုင်၍သာ တော်တော့သည်။

“သမီးအမေ ဘာစားပြီးပြီလဲ .. စားနိုင်ရဲ့လား ..”

အိမ်တစ်အိမ်တည်းမှာနေပြီး အဖေက အပေါ်ထပ်၊ အမေက အောက်ထပ်မှာ နေနေရသည့်အတွက် အဖေက ဆွေဆွေ၊ ဝေဝေနှင့် မစန်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အနားခေါ်ပြီး အမေ့အခြေအနေကို မေးလေ့ရှိသည်။

“ထမင်းနည်းနည်းစားပါတယ် ဖေဖေရဲ့.. ငါးဟင်းနဲ့ အရွက်ကြော် တော်တော်စားပါတယ်..”

အဖေ့ကို အမေ့အခြေအနေ အစီရင်ခံဆဲမှာပင် အောက်ထပ်တွင်နေသည့်အမေက အနားတွင် ရှိနေသည့်ဝေဝေကို

“သမီးဝေဝေ .. သမီးအဖေ စားနိုင်ရဲ့လား ... ဆေးကော အချိန်မှန်မှန် သောက်ရဲ့လား”

“ဖေဖေက ဘာရောဂါမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး.. စားလည်းစားနိုင်တယ်။ အိပ်လည်းအိပ်နိုင်တယ် .. ဆေးလည်း အချိန်မှန် သောက်တယ်။ အိအီးလည်းပါတယ်..ရှူရှူးလည်း ပေါက်နိုင်တယ် .. ပေါင်ရိုးကျိုးတာက သူ့အချိန်တန်ရင် အရိုးပြန်ဆက်သွားမှာပါ။ မေမေသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါ .. အဖေ့ကို ပြုစုလိုက်ရတာပင်ပန်းလို့ မေမေနှလုံးရောဂါ ပြန်ထလာတယ်လို့ ဒေါက်တာ ပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား...”

“မေမေဘယ်တော့ အပေါ်ထပ်တက်ရမှာလဲ ..”

အမေ့မေးခွန်းကြောင့် ဝေဝေ၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စလုံး မြင့်တက်သွားပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“အမယ် .. မေမေအိမ်ပေါ်ထပ် မတက်ရသေးပါဘူးနော်.. ဖေဖေကလည်း မေမေ့ကို နေကောင်းလား၊ ဆေးတိုက်ရဲ့လားဆိုပြီး ခဏခဏမေးနေတော့တာပဲ။ ခုလောလောဆယ်တော့ မေမေ အိမ်ပေါ်တက်လို့ မရသေးဘူးပေါ့နော် .. မေမေ့နှလုံး ပုံမှန်ဖြစ်မှ တက်လို့ရမှာ၊ ဒီတော့ မေမေ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင်နေမှ ဖေဖေ့ဆီသွားတွေ့ရမှာ၊ ဖေဖေကလည်း ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်နိုင်ရင် မေမေ့ဆီ အပြေးလာတွေ့မှာပဲ၊ ဒီတော့ ဖေဖေကော မေမေပါ

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ကြပေါ့။ အစ်ကိုကြီးလည်း ရှေ့လကုန်ရင် သဘောပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်လာဦးမယ်ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် နေကောင်းအောင်နေနော် ... ”

အမေက အစ်ကိုကြီးလာမည်ဆိုသည့် သတင်းစကားကြောင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။ သားကြီးဆိုတော့ ချစ်လည်းချစ်၊ အားလည်းကိုးသည် မဟုတ်ပါလား။ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် ဝေဝေက အဖေနှင့် အမေနားတွင် အချိန်ပြည့်ပြုစုနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၏။ ဆွေဆွေခမျာ ရာထူးတိုး၍ စစ်တွေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

“မိဘဆိုတာ အစားထိုးလို့မှမရတာ .. အသက်ရှင်နေတဲ့ ကာလမှာ လုပ်ကျွေးပြုစုခွင့်ရတာ အမြတ်ပဲလေ .. မဆွေ အလုပ်က ထွက်ခဲ့တာ နောင်တ မရပါဘူးဝေရယ် ..”

ဤသို့ပြောလာသည့် ဆွေဆွေကို ဝေဝေသနားစိတ်ပိုမိသည်။ ဆွေဆွေသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဝေဝေထက် ပညာပိုတော်သည်။ စာကိုလည်း ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် အတန်းစဉ်တိုင်း ပထမ သို့မဟုတ် ဒုတိယ၊ တတိယဆု ရတတ်သည်။ ဆွေဆွေတို့ အဖေသည် အငြိမ်းစား တရားသူကြီး ဖြစ်သည်။ ဆွေဆွေ့ကို ဥပဒေပညာအဓိကဖြင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရစေပြီး တရားသူကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ ဆွေဆွေက ဥပဒေပညာကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း တရားသူကြီး မဖြစ်ချင်။ တက္ကသိုလ်တွင် စာပြသည့်ဆရာမ လုပ်ချင်သည့်ဆန္ဒက ပို၍ကြီးမားနေသောကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာပင် ပညာသင်ပေးသည့် ဆရာမအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ လက်ထောက်ကထိက ရာထူးလက်ဝယ်ရရှိပြီး နောက်ထပ်ရာထူးတက်မည့် အခြေအနေရှိလာသော်လည်း အဖေနှင့်

အမေဆန္ဒကြောင့် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်ရသည်။ အလုပ်မှ ထွက်ခါစ ဝယ် အလုပ်မလုပ်ရသည့်အတွက် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာနှင့် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေသည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး အဖေနှင့်ဆွေဆွေတို့ ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများ ပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်စေလိုက်သည်။ ဤသို့ဥပဒေပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း ဆွေဆွေ မသိသေးသည့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်များ သိရှိလာရသည့်အတွက် အဖေနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အကျိုးရှိလှသည်။

“သမီးဆွေဆွေ ... သမီးအလုပ်ထွက်လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်နေလား...”

“မဖြစ်ပါဘူးဖေဖေ .. ဆွေဆွေ အလုပ်ကထွက်လိုက်ရပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဒီလိုမျိုးဥပဒေနဲ့ဆိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံပညာတွေ ပြောကြဆိုကြတော့လည်း ဆွေဆွေအတွက် အိမ်ထဲမှာနေရင်း ပညာတွေ တိုးတာပေါ့ဖေဖေ ..”

“ငါ့သမီးက အကောင်းဘက်ကနေ တွေးပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီးရယ်၊ အငယ်မဝေဝေက သမီးထက်ငယ်တော့ ဖေဖေတို့အတွက် သမီးကြီးကို ပိုအားကိုးလို့ပါကွယ်၊ သမီးအစ်ကိုကြီးက အဝေးမှာနေရတော့... သမီးကြီးက ဖေဖေတို့အနား နေမှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ။ ဖေဖေတို့ဆန္ဒအပြင် သမီးတို့အစ်ကိုကြီးဆန္ဒလည်း ပါတယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက သမီးကြီးလိုအပ်တာ မှန်သမျှ သူတာဝန်ယူပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်...”

“ရပါတယ် ဖေဖေ... သမီးလည်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ပြုစုရင်း ဒီအတိုင်း မနေပါဘူး၊ ဥပဒေပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ဥပဒေဘာသာ သင်နေတဲ့ကျောင်းသားတွေအတွက် စာအုပ်ရေးပြီး ထုတ်မလို့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေလည်း သမီးကို ကူညီရမယ်နော်...”

“ကူညီတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဥပဒေအကျိုးပြုစာအုပ် ထုတ်ချင်တာလဲ...”

“ဒီလိုလေ ဖေဖေရဲ့ ... ဥပဒေဘာသာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်လည်း ဗဟုသုတရ၊ ဥပဒေကျောင်းသားတွေအတွက်လည်း အကျိုးပြုတဲ့စာအုပ် ရေးပြီးထုတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဖေဖေ”

ဆွေဆွေမျက်ဝန်းထဲတွင် မျှော်လင့်ခြင်းရောင်စဉ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖခင်ကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ပညာတွေ တတ်မြောက်သင်ယူထားပါလျက် မိခင်အို၊ ဖခင်အိုကြီးအနီးတွင် အနစ်နာခံပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့် သမီးကြီးဆွေဆွေကိုလည်း အားနာနေမိသည်က အမှန်ပင်။ သမီးကြီးက စိတ်ထားတတ်တော့ ဖခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာရပြန်သည်။

သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်သာမက သားကြီးနေအေးကပါ မိဘနှစ်ပါးအတွက် လိုအပ်သမျှ စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူထားသောကြောင့် သူတို့မိသားစုဘဝ စိတ်အေးရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အမေ အတော်နေမကောင်းဖြစ်တော့၏။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့သွားပြီး နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသဆေးကုရသည်။ အစ်ကိုကြီးက ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ အစ်ကိုကြီးမိသားစုကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်မြို့လယ်တိုက်ခန်းနှင့် နေနေသည် မဟုတ်ပါလား။ အမေ ရန်ကုန်သို့ ဆေးကုသွားသောအခါ အစ်ကိုကြီး တိုက်ခန်းမှာပင် တည်းခိုရသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ တိုက်ခန်းသည်

ပေအစိတ်ကျယ်ပြီး ပေခြောက်ဆယ်ရှည်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ လူနေမှု စနစ်အရဆိုလျှင် စီးပွားရေးပြေလည်သော မိသားစုဟုပင် ခေါ်ဆို ရမည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါသော တိုက်ခန်းဖြစ်၍ အမေနှင့် ဆွေဆွေတို့ ရောက်လာလျှင် တစ်ခန်းပေးထားသည်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားက တစ်ခန်းအိပ်သည်။ သားလေးတစ်ယောက်ရှိပြီး ဆယ်နှစ်အရွယ်ပင် ရှိနေပြီ။ သား၏အခန်းကို အမေတို့အတွက် ပေးထားသည်ဖြစ်၍ အမေတို့ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ထိုသားက အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အိပ်ရသည်။

“ရန်ကုန်မြို့က တိုက်ခန်းတွေမှာ မေမေတို့ မနေတတ်ပါဘူး သမီးရယ် ... မေမေက ရန်ကုန်က တိုက်ခန်းလေးတွေကြည့်ပြီး အသက်ရှူရတာ မဝလွန်းလို့... အဲယားကွန်းကလည်း အေးပါရဲ့... အဲယားကွန်းပိတ်လိုက်ရင် အသက်ရှူကျပ်က ကျပ်နဲ့... မေမေ လှည်းကူးအိမ်မှာနေရတာပဲ ကြိုက်တယ်...”

“မေမေကလည်းလေ မေမေ့ကို ရန်ကုန်က အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြုချင်လွန်းလို့ အစ်ကိုကြီးက တမင်စီစဉ်ပေးတာ ကို ... ဟိုမှာက အဖေရယ်... သမီးတို့ညီမတွေရယ်ပဲရှိတာ... မေမေတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သမီးတို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမှာ။ အစ်ကိုကြီးသင်္ဘောနားတုန်း ကျန်းမာရေးစစ်ကြည့်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

“သမီးတို့အဖေက မေမေ့ထက် ကျန်းမာပါသေးတယ်ကွယ် ... အကယ်၍များ မေမေက သမီးအဖေထက်အရင် အနိစ္စရောက် သွားရင်... သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဖေကြီးနဲ့ ခွဲမသွားနဲ့နော်... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရှိရင်လည်း ဒီအိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်အိမ် ထောင်နေ... အောက်ထပ်မှာ တစ်အိမ်ထောင်နေကြ... တစ်မိသားစု

နဲ့ တစ်မိသားစု သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေပြီး အဖေကြီးကို ပြုစုကြ”

“အို... မေမေရယ်... သမီးတို့အသက်အရွယ်က အိမ် ထောင်ပြုသင့်တော့တဲ့အရွယ်လားလို့ ... အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အရွယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်မှမပြုသင့်တော့တာ... မေမေ့ သမီးတွေကို အပျိုလေးလို့ ထင်နေလား...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးတွေဟာ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးလေးတွေလို့မြင်တာ မိဘတိုင်းရဲ့ အမြင်ပဲသမီး”

“သမီးအမေဆီ ဖုန်းဆက်စမ်း၊ မနေ့ညက ဆေးခန်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါလို့ ပြောထားတဲ့ကိစ္စကို”

မိုးလင်းလင်းချင်း အဖေ့ကိုစွဲဝိစွဲအဝဝ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ရောက်လာသည့် ဝေဂေ့ကို ဖေဖေက ဆီးကြိုပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဖေဖေရယ်... တစ်ခါတလေ ဖုန်းဆက်မရတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ...”

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က အစ်ကိုကြီး ကိုနေအေး သင်္ဘော ပေါ်မှဆင်းပြီး မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ နောက်နေ့မှာပင် အစ်ကိုကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးမောင်း၍ လှည်းကူးအိမ်သို့ ပေါက်ချလာသည်။ အဖေနှင့် အမေအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး...

“ဖေဖေ့ကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိတယ်... အချိန်တန်ရင်တော့ ဖေဖေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ နေလို့ရမှာပါ... ခက်တာ က မေမေပဲ... မေမေ့ကြည့်ရတာ သိပ်အားမရဘူး၊ သား မနက်ဖြန်

ရန်ကုန်ပြန်မယ်... ရုံးကိစ္စ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကလည်း ရှိသေးလို့ပါ... ဒီလိုလုပ်ပါလား... သား ရန်ကုန်ပြန်ရင် မေမေက သားနဲ့လိုက်ခဲ့... ငါ့ညီမကြီး ဆွေဆွေပါလိုက်ခဲ့... ဝေဝေက ဖေဖေနဲ့နေခဲ့၊ မနက်ဖြန် သောကြာနေ့ဆိုတော့ ရုံးတော့မပျက်စေနဲ့၊ ရုံးဖွင့်ရက်ဆိုတော့လည်း မစန်းနဲ့ထားခဲ့လို့ရလား၊ ကိုကြီး ဈေးနားက မောင်မြင့်ကို ဖေဖေနား ခဏထားခဲ့မယ်၊ သူက ကိုနေအေး အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေးခေါ်ပါ လို့ ပြောထားတယ်၊ သူ့ကို နေ့စားခ ကိုကြီးပေးပါမယ်၊ မစန်းက ဘေးကနေ လိုအပ်သမျှလုပ်ပေးပေါ့ ... ညီမလေး ဝေဝေ ရုံးဆင်းလာရင် မောင်မြင့်ပြန်ပါစေပေါ့၊ ဟုတ်လားမေမေ...”

“သားကြီးသဘောပါကွယ်”

ဤသည်ကို ကြားလိုက်ရသည့် အဖေက

“ဟ... ဖေဖေပါ လိုက်မှာပေါ့၊ မင်းအမေတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာစိုးတယ်...”

“အမယ် ဖေဖေကလည်း... မေမေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးနော်...၊ သားလည်းပါတယ်၊ ညီမလေးဆွေဆွေပါ ဘေးက အဖော်လိုက်မှာဆိုတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်”

“သားတို့က ခက်တာပါပဲကွာ... ဖေဖေက လိုက်ချင်လို့ လိုက်တယ်များ အောက်မေ့နေလား... မင်းအမေကို စိတ်မချလို့ပါ ကွာ...”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ၊ ဖေဖေငြိမ်ငြိမ်နေမှဖြစ်မှာ... ဒါမှ အရိုး ကျိုးထားတာဆက်မှာ...၊ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အနေအထားမှန်အောင် နေရမယ်၊ ဖေဖေတို့ အသက်အရွယ်က အရိုးဆက်ဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... ဟိုတစ်နေ့က ဆရာဝန် ပြောသွားတယ်ဆို...”

သားကြီးနေအေးစကားကြောင့် အဖေဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သွား တော့၏။ အဖေသည် တရားသူကြီး (တရားရေးဝန်ထမ်း-အဆင့် ၁) ရာထူးမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အငြိမ်းစားမယူခင် သူဝန်ထမ်းဘဝကတည်းက သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည့် လှည်းကူးမြို့ လေးမှာပင် အခြေချ နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ် ချက် ချခဲ့သည့်အတိုင်း မေမေအမွေဆိုင်အိမ်ဖြစ်သော ရန်ကုန်မှ တာမွေ အိမ်ကို အမွေခွဲဝေရသည့်ငွေဖြင့် လှည်းကူးမြို့ရှိ ဤခြံဝင်းနှင့်အိမ် ဝယ်ခဲ့သည်။ အိမ်အတွက်လိုအပ်သည့် ပရိဘောဂအပါအဝင် အိမ်သုံး ပစ္စည်းများကို ဖေဖေ၏လခထဲမှ တစ်လတစ်ခါ စုထားပြီး တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းဝယ်ယူလာခဲ့သည်။ အဖေပင်စင်ယူသည့်နှစ်ဝယ် လှည်းကူး အိမ်သည် နေထိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဆွေဆွေနှင့် ဝေဝေတို့ကိုလည်း လှည်းကူးမြို့မှာပင် အလုပ်လုပ်စေလိုသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ အကြီးမ ဆွေဆွေက နည်းပြစာမေးပွဲအောင်ပြီး ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည်။

ဖခင်ကြီး ဝန်ထမ်းဘဝမှ ပင်စင်ယူပြီး လှည်းကူးမြို့တွင် အခြေချ နေထိုင်သည့်အခါ ဆွေဆွေသည် လက်ထောက် ကထိကရာထူးဖြင့် ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီဖြစ်သည်။ အငယ်မ ဝေဝေလည်း ဦးစီးဌာနတစ်ခုတွင် ဦးစီးမှူးရာထူးဖြင့် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေရာမှ လှည်းကူးမြို့နှင့် အနီးဆုံး ပဲခူးမြို့မှာပင် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ကျသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အစ်ကိုကြီးကိုနေအေး မိသားစု သည်သာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ကျန်မိသားစု အစုံအညီသည် လှည်းကူးမြို့မှာ အခြေတကျ နေထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် အစ်ကိုကြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အစ်ကိုကြီး၏ဇနီး မရီရီကျော်က သားလေးကိုခေါ်ပြီး လှည်းကူးအိမ်သို့ တစ်လတစ်ခေါက်ဆိုသလို လာရောက်လေ့ရှိသည်။ အစ်ကိုကြီး တာဝန်မှ ခဏနားစဉ် မြန်မာပြည်ရောက်လာသည့်အခါ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် လှည်းကူးသို့ ပေါက်ချလာသည်။

သည်တစ်ခေါက်လည်း အစ်ကိုကြီး လှည်းကူးမြို့ရောက်လာ ခိုက်မှာပင် အမေ့ကို ရန်ကုန်သို့ခေါ်၍ နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆရာဝန်ကြီး နှင့် ပြမည်ဟု အစ်ကိုကြီးက ဖေဖေ့ကို ပြောခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အမေ့ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်အထိ ရန်ကုန်အိမ်မှ ဖုန်းမလာသောကြောင့် အဖေစိတ်ပူနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝေဝေ.. ရန်ကုန်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပါဦး .. သမီးအမေ့ကို ဆရာဝန်က ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတာ အဖေသိချင်တယ်လို့ပြောလိုက်...”

ခုတင်ပေါ်မှနေ၍ စိတ်ပူပန်သည့် မျက်နှာဖြင့် ပြောနေသည့် အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“မေ့မေ့ကို အစ်ကိုကြီးခေါ်သွားတာပဲ .. ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်ပူနေတာလဲ .. ဓာတ်မှန်ရော ဆီး၊ သွေးကအစ ပြန်စစ်တာ၊ အသေးစိတ်ပြန်စစ်နေတာမို့ မနက်ဖြန်လောက်မှ အဖြေ result ရမှာလို့ ဖေဖေ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ ညီမလေးဝေဝေရာ .. ညီမလေးကလည်း ဖေဖေ့ကို စိတ်မပူအောင် အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ဒီ လောက်လေးမှ ပြောမပြတတ်ဘူးလား .. မနက်ဖြန်မှ ဖုန်းပြန် ဆက်မယ် ..”

အစ်ကိုကြီးပြောသည့်အတိုင်း အဖေ့ကို ပြန်ပြောပြသော်လည်း အဖေက ပွစိပွစိပြော၍ ဝေဝေစိတ်ညစ်နေရသည်။ နောက်တစ်နေ့ရောက် မှ အစ်ကိုကြီးက သေသေချာချာ ပြောပြမှပင် စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါဆို.. သမီးအမေ့ကို လှည်းကူးကို အမြန်ပြန်လာခဲ့လို့ ပြော.. သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာမရှိရင် အမြန်ပြန်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက် ..”

“အဖေကြီးလည်း အမေကြီးကို လွမ်းနေပြီလို့ ပြောလိုက် မယ်နော် ...”

ဝေဝေရင်ထဲကစကားပါ ထည့်ပြောနေပါသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ကို နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူပေးစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘ ချင်း သားရေးသမီးရေး ပြောဆိုပြီး လူငယ်ချင်း တွေ့ဆုံစေ၍ လက်ထပ် ပေးခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့သည် မိဘချင်း စီစဉ်ပေး ၍ လက်ထပ်ကြရသည်ဆိုသော်လည်း နှစ်ဦးသား စတင်တွေ့ဆုံသည့် အချိန်မှာပင် မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြသည်ဟု အဖေနှင့်အမေ နှစ်ယောက် စလုံး ပြောဆိုခဲ့ကြဖူးသည်။

အဖေသည် အမေ့အကြိုက်အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်မှစ၍ ဂရုတစိုက် ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ အမေကလည်း အဖေကြိုက်နှစ် သက်သည့် အစားအစာကို ဦးစားပေး၍ ချက်ပြုတ်ပေးတတ်သည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ တစ်ဦးနေမကောင်းလျှင် တစ်ဦးမနေတတ်ကြ။ ဆွေဆွေက တစ်ခါတလေ အမေ့ကို ဤသို့မေးဖူးလေသည်။

“မေမေ..မေမေနဲ့ဖေဖေဟာ သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ချစ်ပြီး အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြတာမဟုတ်ဘဲ..မိဘချင်းသဘောတူ ပေးစား လာကြတဲ့ လင်မယားဖြစ်ပေမဲ့ အတော့်ကိုချစ်ကြတယ်နော် ..တချို့ လင်မယားတွေဆိုရင် မိဘချင်းသဘောတူ ပေးစားလို့ မင်းကိုယူရတယ်

.. ငါ့ကိုယူရတယ်နဲ့..ပြဿနာပေါင်းကို စုံနေတာပဲ .. မေမေတို့ ဖေဖေတို့မှာ သမီးတို့ သိရသလောက် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်တာ မတွေ့ရဘူး .. တစ်ခါတလေ ရန်လေးဘာလေး ဖြစ်ကြပါလား အမေရယ် ..”

“ဪ .. သမီးကလည်း သမီးတို့ဖေဖေကို လူကြီးချင်း သဘောတူပေးစားလို့ မေမေယူခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့ သမီးဖေဖေမှာ မေမေ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ ပြစ်ချက်မရှိဘူးလေ.. ပြီးတော့လည်း သမီးဖေဖေ ကိုယ်တိုင် မေမေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိလို့ လက်ထပ်တာလို့ ပြောတယ်..”

“တကယ့်ဂန္ထဝင်အချစ်ပဲ မေမေရယ်..သမီးတို့ သူငယ်ချင်း တွေက ပြောကြတယ်၊ ဆွေဆွေတို့ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့အချစ်ဟာ စံပြပဲတဲ့၊ ဆွေဆွေတို့အိမ်ကိုလည်း “အေးရိပ်သာ” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးချမ်းနေတာပဲတဲ့၊ ဦးအေးနဲ့ ဒေါ်အေးဆိုတဲ့ လင်မယားစုံတဲ့ နာမည် ကြားတာနဲ့ပဲ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသတဲ့လေ..”

မေမေက ရှက်ပြုံးပြုံးသည့်အပြင် ကျေနပ်ပြုံးပါ ဖြည့်စွက် လိုက်တော့ ပြီးပြည့်စုံသည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရသည့် အိမ်ရှင်မအပြုံးမို့ ကျက်သရေရှိလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

အစ်ကိုကြီးနေအေးက ညီမနှစ်ယောက်ကို ပြောပြဖူးသည်။ သားကြီးဖြစ်သူသည် အိမ်ထောင်မပြုမီက အဖေနှင့် သူငယ်ချင်းပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ နေလာခဲ့ရာတွင် အစ်ကိုကြီးက အဖေ့ကို

“ဖေဖေ..ဖေဖေတက္ကသိုလ်တက်တုန်းက မိန်းကလေး ချော ချောလေးတွေ၊ ခေတ်ဆန်ဆန်လှတဲ့ တက္ကသိုလ်ပျိုဖြူတွေ အများကြီး

တွေ့ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့တောင် အိမ်တွင်းပုန်းမလေး မေမေ့ကို မိဘ သဘောတူတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်တာ သိပ်ရိုးရှင်းမနေ ဘူးလား၊ သားဆို ရီရီ (အစ်ကိုကြီး၏ဇနီး)ကို အတော်ပိုးပန်းယူရတာ၊ ရီရီက စိတ်သိပ်ကောက်တာ၊ သမီးရည်းစားဘဝမှာ ရည်းစားစိတ် ကောက်တာကို ချော့ရတာ အရသာတစ်မျိုးပဲ၊ ခုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပျင်းစရာကြီး... ”

“ဟဲ့ သားကြီးရဲ့...ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်လို့မရဘူး ကွဲ့...၊ ဖေဖေက တက္ကသိုလ်ပျိုမေတွေကို ချစ်စိတ်မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ထူးဆန်း တာက မင်းအမေကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင်သွားတာကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်တာ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေကို အဲဒီလိုစိတ်မျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး...”

အဖေ့စကားကြောင့် အစ်ကိုကြီးက အသံထွက်အောင် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ညီမနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးနေအေး၏ ရန်ကုန်တိုက်ခန်းတွင် ဆယ်ရက်ခန့် နေပြီးနောက် အမေ လှည်းကူးအိမ် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆွေဆွေလည်း အမေအိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက အလုပ်ရှုပ်တော့သည်။ အလုပ်ရှုပ် ရခြင်းမှာ အဖေသည် ဆွေဆွေ့ကို သူ့အနားသို့ မကြာခဏဆိုသလို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်တွင် အမေကျန်းမာရေးစစ်ဆေးသည့် အကြောင်းအရာကို မေးလေသည်။

“ဖေဖေနဲ့တော့ ခက်တာပဲ ဝေဝေရယ်၊ ရန်ကုန်က ဆရာဝန် ပြောပြတဲ့အခြေအနေကို မနက်က ပြောပြပြီးသား၊ ခုတစ်ခါ ထပ်မေး ပြန်ပြီ...”

ဆွေဆွေ၏စကားကြောင့် ဝေဝေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး “မဆွေပဲ ခက်မနေနဲ့...။ နေ့လယ်ကလည်း ဝေဝေကို ဖေဖေခေါ်ပြီး မေးပြီးပြီ။ ပင်စင်သာယူပြီးတာ၊ တရားသူကြီးညဉ့် ကတော့ မပျောက်သေးဘူး၊ သိလား မဆွေ၊ ဝေဝေကို တရားခွင်မှာ စစ်သလို စစ်နေတာမဆွေရဲ့၊ သူက မေမေ့ကို မမြင်ရလို့ ပိုစိတ်ပူ တာပေါ့၊ မေမေ့ကို ပွေခေါ်ပြီး ဖေဖေဆီခေါ်သွားရရင် ကောင်းမလား လို့တောင် စိတ်ကူးမိပါရဲ့...”

“ဟယ် .. အဲဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ .. ကိုကြီးအိမ်ကနေ လှည်းကူးအိမ် ခေါ်လာတာတောင် ပင်ပန်းနေပုံရတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် လောက် နေလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ တော်တော်မောသွားလို့ ဒုက္ခဖြစ် သွားပါဦးမယ်ဝေရယ်၊ ဖေဖေ့ကို မဆွေလည်းကြည့်ပြီး ချောချော မော့မော့ ပြောပါဦးမယ်..။ ဖေဖေလည်း ကျောက်ပတ်တီး စည်းထား လို့သာ ငြိမ်ငြိမ်နေရတာ၊ အောက်ထပ်ဆင်းလို့ရရင် ဆင်းကြည့်ချင် နေတာ၊ ဒီလိုလုပ်၊ မေမေ့ကို နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ဆွေနဲ့ဝေဝေ တွဲပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပို့ပေးရအောင်၊ ဖေဖေက မေမေ့ကိုမြင်မှ စိတ်အေး မှာမဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်နော်.. ဝေဝေ အဲဒီလိုမျိုးလုပ်ပေးရအောင်..”

ဆွေဆွေနှင့် ဝေဝေတို့စကားကြားရမှ ဖေဖေ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရသွားသည်။ အစ်ကိုကြီးကိုနေအေးကို သင်္ဘောပေါ်တက်ရန် ပြန်ခေါ် သည်တွင် ဆွေဆွေနှင့်ဝေဝေတို့ အားငယ်သွားသည်။

“နိုင်ငံခြားကနေ အစ်ကိုကြီးကို သင်္ဘောပြန်တက်ဖို့ အမြန်ဆုံး ခေါ်နေပြီ၊ ငါ့ညီမတို့ စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့၊ ကိုကြီးမိန်းမကိုလည်း ကလေး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လှည်းကူးအိမ်မှာ နေခိုင်းမယ်၊ ဒီကြားထဲ

အကြောင်းထူးရှိရင် ကိုကြီးမိန်းမဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ရန်ကုန်နဲ့ လှည်းကူး သွားလာရတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာတာကို၊ ကိုကြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ တို့အတွက် ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ပေးခဲ့မယ်၊ ဆေးကုဖို့ရော၊ စားရေး သောက်ရေးကိုပါ မချွေတာနဲ့၊ ဟုတ်လား...”

စိတ်တင်းထားသည့်ကြားမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အားလျော့ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။ အဖေ့ကို ဂရုစိုက်သည့်ကြားမှ ဆီးချိုဖြစ်လာသည်။ တင်ပါးအောက်တွင် အနာလေးများပေါက်လာပြီး အိပ်ရာနာဖြစ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆွေဆွေတပည့်နှစ်ယောက်အကူအညီဖြင့် မေမေ့ကို ပွေချီပြီး ဖေဖေရှေ့ခေါ်သွားသည်။ အဖေသည် အမေ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များစို့ထွက်လာသည်။ အမေကလည်း အဖေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့ သည်။

“ဟောတော့... ဖေဖေနဲ့မေမေက ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ ကျနေ တာပဲ.. ရည်းစားဘဝက ကွဲကွာသွားပြီး အဘိုးကြီး အဘွားကြီးဖြစ်မှ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းရိုက်နေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် မဆွေ...”

ဝေဝေက မျက်ရည်များဖြင့် သူ၏အစ်မကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝေပြောသလိုပါပဲ...ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က တော့...”

ပါးပြင်ပေါ်ကျလာသည့် မျက်ရည်များကို ခပ်သွက်သွက် သုတ်လိုက်ပြီး ဆွေဆွေက ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဦးလေးရဲ့ ဆီးချိုက အရမ်းတက်သွားပြီ...ဆေးရုံတင်မှ ရမယ် ... အစ်မတို့ သဘောကကော...”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် ဆွေဆွေနှင့် ဝေဝေတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မည်သို့စကား ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာကောင်းသလို စီစဉ်ပေးပါ...”

အဖေက ဆေးရုံတင်ဖို့စီစဉ်သည်ကို သိသောအခါ ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်ပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲမဆွေ... ဖေဖေက ငြင်းနေတော့ သူ့ဆန္ဒ ကို ဆန့်ကျင်ပြီး မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဆေးရုံမတင်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လည်း... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး...”

“ဖေဖေဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ပါနဲ့ဝေရယ်... မဆွေတို့ ဆရာဝန် ကို အိမ်ပင့်ပြီး နှစ်ခေါ်ကြတာပေါ့...”

“မဆွေကောင်းသလိုသာလုပ်၊ ဝေတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး”

ဆရာဝန်အိမ်ပင့်ပြီး နှစ်ကို နေ့၊ ညခေါ်ထားသည်။ ဖြစ် ချင်တော့ အမေ၏နှလုံးရောဂါဝေဒနာမှာလည်း ပိုသည်းလာသည်။ ညဉ့်နက်သည်ထက် ညဉ့်နက်လာပြီး အရုဏ်မတက်မီ အဖေ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဆွေဆွေနှင့်ဝေဝေတို့ အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာ ရွှေတောင်ကြီး ပြုလဲသွားသလို ခံစားမိပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမဆုံးအောင် ခံစားနေကြရသည်။

အမေရိပ်မိမှာကို စိုးရိမ်၍ အပေါ်ထပ်မှာပင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ ပြီး အောက်ထပ်သို့ ရောက်သည်တွင် ဘာမှမဖြစ်သလို အမေ့ရှေ့တွင် နေရသည်။

“ခုမှခက်ပြီ မဆွေရယ် .. ဖေဖေအသုဘချရင် မေမေသိ တော့မှာပဲ၊ ဧည့်သည်တွေလာသံကြားရင်လည်း သိမှာပဲ၊ ခုမှ မိုးမလင်း သေးဘူး .. ဟိုဘက်အိမ်က မောင်မိုးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က သိလို့ လာမေးနေပြီ .. ကူညီစရာရှိရင် ကူညီလို့ရအောင်တဲ့ .. ဝေတို့ အိမ်က မီးတွေလင်းနေလို့ လာမေးတာ..မိုးလင်းရင် ပိုဆိုးတော့မယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖက်၍ ငိုကြွပြန်သည်။ အမေ့ကို တွေ့လျှင် အမေ့ရှေ့မျက်ရည်ကျမိမှာ စိုးရိမ်၍ မေမေဝေယျာဝစ္စကို မစန်းလုပ်ပေးဖို့ ပြောထားရသည်။ မစန်းကလည်း မျက်ရည်လေးတလည်လည် ဖြစ်နေ ရှာသည်။

အမေက အိပ်ခန်းထဲမှာနေ၍သာ တော်သေးသည်။ အမေ၏ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ဘက်တွင် ဧည့်သည်များထိုင်ရန် ကုလားထိုင် များ ချထားမပေးဘဲ အိမ်ရှေ့နှင့်တော်တော်လှမ်းသောနေရာတွင် ကနားဖျင်းထိုးထားလိုက်သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် ဧည့်ပရိသတ် များကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကားပြောဆိုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံထား သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များနှင့် လူကြီးများကလည်း အလိုက်သိတတ် နားလည်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေကြပါ၏။ ဆွေဆွေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အော်မငိုဘဲ ရှိုက်နေရ၏။ အလှမ်းဝေးဝေး ရောက်မှ ကြေးစည်ထုရန် မှာရသည်။ အဖေ့ဈာပနမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်သည့်ကြားက အမေသည် အိပ်ရာထက်မှနေ၍

“သမီးဝေဝေ..ဟဲ့..မစန်း၊ ဝေဝေတို့ ဆွေဆွေတို့ကော...”

မျက်ရည်စို့နေသည့်ကြားမှ ထိန်းနေရသော မစန်းက

“ဟို..ဟိုဘက်နား ခဏသွားပါတယ် မေမေကြီး...”

“နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သွားနေကြတာလဲ .. ကြေးစည်သံ ကြားလိုက်သလားလို့၊ ရင်ထဲမှာလည်း နေလို့ မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မတော့ ကြေးစည်သံ မကြားလိုက်မိပါဘူး ..”

“ငါအိပ်ယာထ လဲနေတဲ့လူမမာတောင်မှ ကြားသေးတယ် .. မေမေကြီးဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ဦးမယ်နော် .. ဝေဝေတို့ ညီအစ်မ ပြန်လာရင် မေမေကြီးခေါ်နေတယ်ပြောလိုက်..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

မနက်ဖြန်အဖေရက်လည်အတွက် ဆွမ်းကျွေးရန် ညနေပိုင်း ကတည်းက ချက်ပြုတ်နေရသည်။ လှည်းကူးလို မြို့လေးတွင် ရက် လည်ဆွမ်းသွတ်လျှင် ကိုယ့်အိမ်မှာပင် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး ကြသည်က များပါသည်။

“မနက်ဖြန် ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာရင် အမေရိပ်မိတော့မှာပဲ .. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲမဆွေ ..၊ ကိုကြီးမိန်းမလည်း ကိုကြီးမပါဘဲ အိမ်မှာရောက်နေတာ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်လောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ မေမေသိများ သိနေပြီလား ..”

“ဝေက သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စိတ်များနေပြီပဲ။ မဆွေညနေကတည်းက အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မေမေ့ကို ကြိုပြောထားပြီးသား ...”

“ဟင် .. မေမေ့ကို မဆွေဘယ်လို ကြိုပြောထားတာလဲ”

ဝေဝေက စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်မျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပြောထားတာလေ..ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ကျန်းမာရေး ညံ့နေလို့ သမီးတို့အိမ်မှာ အန္တရာယ်ကင်း ဆွမ်းကျွေးတရားနာ မနက်ဖြန်

လုပ်မယ်လို့...”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်...မဆွေက ဉာဏ်ကောင်း လိုက်တာ.. ဝေဖြင့် မေမေမေးရင် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်း မသိတော့ ဘူး...”

“အင်း...ဒါပေမဲ့ မေမေက မဆွေပြောတာကို ဘာမှ ပြန်မမေးဘဲ ငေးကြည့်နေပြီး...ခဏနေမှ သမီးဆွေဆွေ..သမီးအဖေ နေကောင်းရဲ့လားတဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျပါတော့သည်။

ကိုယ့်အိမ်နှင့်မဝေးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သံဃာတော်များ ကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းသွတ်ရခြင်းဖြစ်၍ သံဃာတော်များ သူတို့ဘာသာ ခြေလျင်ကြွလာခဲ့ကြသည်။ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများ ကျေးဇူးကြောင့် သံဃာတော်များကိုဆွမ်းကျွေး၊ သင်္ကန်းလှူ၊ နဝကမ္မ အလှူငွေများ ကပ်လှူခြင်းကိစ္စများ အစစအရာ အဆင်ပြေပါသည်။

“လွန်ခဲ့သော ခြောက်ရက်ခန့်က ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည့် တကာကြီး ဦးအေး...”

အမည်နာမထည့်ပြော၍ အမျှဝေသည့်အခါတွင် မေမေများ ကြားသိသွားပြီလားဟု တွေးပြီး ဆွေဆွေနှင့်ဝေဝေတို့ စိုးရိမ်သွားသည်။

ဘုန်းကြီးတရားနာနေခိုက် မစန်းကို မေမေ့နားတွင် နေခိုင်း ထားသည်။ ဘုန်းကြီးများ ပြန်ကြွသွားပြီးပြီးချင်း မေမေ့အခန်းသို့ အပြေးအလွှားသွားကြည့်လိုက်သည်။ မေမေ့အိပ်ပျော်နေသည်ဟု မစန်းက ပြော၍ ဆွေဆွေ အနီးကပ်သွားကြည့်သည်။ အမှန်တကယ်

မေမေအိပ်ပျော်နေသည်ကိုတွေ့မှ စိတ်ချသွားသည်။ ညက တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်သည့်အတွက် ဘုန်းကြီးများ ပြန်ကြွသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆွေဆွေ အခန်းထဲဝင်၍ တစ်ရေးအိပ်လိုက်သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားစဉ် ဆွေဆွေ အိပ်မက် မက်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုနေအေးနှင့် ဆွေဆွေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကန်တော့ပွဲများဖြင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို ဝိုင်းကန်တော့နေကြသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က သူတို့ကို ဆုတွေပေးပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“အို... ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စီးကြောင်း တွေ့နဲ့ပါလား...”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

“မဆွေ... လာပါဦး... မေမေ့ကို လာကြည့်ပါဦး...”

ဝေဝေက အခန်းဝမှ အော်ခေါ်သည့်အတွက် ရင်တုန်သွားပြီး မေမေ့အခန်းထဲ ဆွေဆွေအပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

အိပ်ရာထက်တွင် မေမေခွေခွေလေးလှဲနေသည်။ လှဲနေပုံမှာ ပျော့ခွေနေ၍ ဆွေဆွေအနီးကပ်ကြည့်လိုက်၏။ ဆွေဆွေ့ရင်ထဲ နှလုံးခုန်သံပိုမြန်လာသည်။ မေမေ့နှာခေါင်းဝ စမ်းကြည့်ရာ အသက်မရှူတော့၊ နှလုံးခုန်သံလည်း ရပ်နေပေသည်။

သူတို့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ မေမေ ခွဲခွာသွားလေပြီဖြစ်သည်။ ဖေဖေကွယ်လွန်ပြီး ရက်လည်သောနေ့မှာပင် မေမေအနိစ္စရောက်သည်မှာ ဆွေဆွေ့အဖို့ မျက်ရည်ကျဖို့ပင် အစွမ်းသတ္တိမရှိတော့။

ဝေဝေကတော့ ဖေဖေ့ကို တ၍တ၍ အော်ငိုနေပါတော့သည်။ ။

သက်ကြီးရွယ်အို ခွဲပြည်လို့

ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်တွင် ဦးဘကောင်းဆိုသည့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်နေသည်။ ဦးဘကောင်းသည် လိုင်စင်ခေတ်က သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လိုင်စင်ရထားသည့် လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဖေဖေနှင့်လည်း အလွန်ခင်သည်။ ဖေဖေနှင့် လမ်းလျှောက်ဖက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘကောင်းတွင် သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ ဦးဘကောင်းဇနီးမှာ သားအငယ်ဆုံးလေးမွေးပြီး တစ်နှစ်လောက်တွင် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အသက်လေးဆယ်မပြည့်ခင် မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဦးဘကောင်းမှာ သားသမီးလေးယောက်ကို ငဲ့ညှာ၍ နောက်အိမ်ထောင်ပင် မပြုခဲ့။ ဖခင်ကောင်းပီသ၍ ရပ်ရည်လည်း အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ ဦးဘကောင်းသည် ဇနီးမယားရှိစဉ်ကတည်းက ထမင်းချက် အမျိုးသမီးဒေါ်စန်းရီခွဲရာကလေးများ အရွယ်ရောက်သည်အထိ လခကောင်းကောင်းပေး၍ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်စေသည်။ ကလေးများကလည်း ဒေါ်စန်းကို

အဒေါ်ရင်းပမာ ချစ်ခင်တွယ်တာကြ၏။ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို ကိစ္စလည်း အိမ်ကဒရိုင်ဘာနှင့် ဒေါ်စန်းသာ ကြိုပို့လုပ်ကြလေသည်။

ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများပင် ဒရိုင်ဘာနှင့် ဒေါ်စန်းတို့ကို ကလေးမိဘများဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ သားကြီးနှင့် သမီးကြီးတို့မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို ဖခင် ဦးဘကောင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရပြီ။ သားငယ်နှင့် သမီးငယ်မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူနေဆဲကာလ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုကျော်စိန်ရေ..ကလေးတွေက ပညာတော့တော်ပါရဲ့ .. ဒါပေမဲ့ လူမှုရေးတော့ အတော့်ကို နားမလည်ဘူးဗျာ.. အလိုလိုက် ခံရလို့လား မသိဘူး..”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားကလေးတွေက မိတဆိုးလေးတွေ မဟုတ် လား .. မိခင်အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ မကြီးပြင်းလာခဲ့ရတော့ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ..”

ဦးဘကောင်းနှင့် ဖေဖေတို့ စကားအပြန်အလှန် ပြောဆိုနေ သည်ကို ကျွန်မကြားရသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးကိုကျော်စိန်ရဲ့ .. ဥပမာဗျာ ကိုယ့်ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့သူကို ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပေး ရမယ်..ကိုယ့်ထက်ကြီးသူကို ရိုသေရမယ်.. အဲဒါလေးတွေပေါ့ဗျာ...”

“ကိုဘကောင်း .. ခင်ဗျားသားသမီးတွေက ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ သူတွေပါ ..၊ ခင်ဗျား မွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်.. ကလေး တွေ အားလုံးက ဆရာဝန်တွေဆိုတော့ ခင်ဗျားကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရတာပေါ့ ..”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုမျိုး မျှော်လင့်ရတာပါပဲဗျာ..”
ဦးလေးဦးဘကောင်း၏ အကြည့်များသည် အဝေးတစ် နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ... သမီးကို အိတ်ပေးပါ..”

“ဖေဖေ .. သားကိုလည်း အဲဒီလက်ဆွဲအိတ်ပေးပါ..”

ဖေဖေခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ် လျှင်ရပ်ချင်း ဖေဖေပစ္စည်းများကို ကျွန်မနှင့် အစ်ကိုလေးတို့ ဆီးကြို ယူလိုက်၏။ ဖေဖေက ကျွန်မနှင့်အစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ် စေရန် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့်ခြင်းနှင့် အိတ်ကို တစ်ယောက်ဆီ သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသည့် ညနေတွင် ဦးလေး ဦးဘကောင်း ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ လာလည်ပါသည်။ ဖေဖေက ပြည်မြို့ သို့ ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာသည်ဖြစ်ရာ ပြည်မြို့မှ ဝယ်လာသော မလိုင် လုံးမုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံရာ အနည်းငယ်စားပြီး ဦးဘကောင်းက

“ကျွန်တော်ဗျာ ... မနက်က ခင်ဗျားသားနဲ့သမီး ခင်ဗျား ခရီးသွားက ပြန်လာတာကို ဆီးကြိုကြတာ မြင်ရတော့ ကြည်နူး လိုက်တာဗျာ ... ကျွန်တော့်သားတွေ သမီးတွေလည်း အဲဒီလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပါဗျာ ...”

ဦးလေးဦးဘကောင်း စကားကြောင့် ဖေဖေက

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... အဖေအပြင်က ပြန်လာရင် သား သမီးတွေက ဆီးကြိုကြမှာပေါ့ဗျာ ... မယုံရင် ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်း ခရီးထွက်ကြည့်ပါလား ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... စမ်းသပ်ချက် မအောင်မြင်ရင် ကျုပ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာ ...”

“ဒါဖြင့်လည်းနေပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက သက်သက်မဲ့ ကိုယ့် သားသမီးအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ကင်းနေလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ...”

“ကိုကျော်စိန် ခင်ဗျားပြောတာမှန်သလိုပဲ ... ကျွန်တော် ဒီတစ်ပတ်တန်ဂျီနေ့မှာ ပဲခူးက ညီဝမ်းကွဲအိမ် သွားကြည့်လိုက်မယ် ... ညတော့ မအိပ်တော့ဘူး၊ ကလေးတွေကို စိတ်မချလို့၊ နေ့ချင်းပြန်ခရီးလောက်ပဲ စမ်းသပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ ...”

“ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပေါ့ဗျာ ...”

တနင်္လာနေ့ မနက်စောစောတွင် ဖေဖေနှင့် ဦးဘကောင်းတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ဖေဖေကစပြီး

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မနေ့က ခင်ဗျား ပဲခူးသွားဖြစ်တယ် မဟုတ်လား...”

ဦးလေးဦးဘကောင်းသည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နောက် ခဏအကြာ

“မစွဲပါဘူးဗျာ ... အကြီးမက စာကျက်တောင် မပျက်ဘူး၊ အကြီးကောင်က စာအုပ်စီနေတယ်လေ၊ အငယ်နှစ်ယောက်က အိမ်လာလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောနေလေရဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်း ကမှ အလိုက်သိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ငါးခြောက်ပြား တွေနဲ့ ငါးချဉ်ထုပ်တွေ ဆီးကြိုယူပေးလို့ ကျွန်တော့်မှာ သားသမီး အရင်းထက် သိတတ်တဲ့သူရှိနေလို့ ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူး ...”

“ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစာက အရေးကြီးလို့နေမှာပါဗျာ ...”

“ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးကြီးပါဗျာ ... ဖအေတစ်ယောက် လုံး ပစ္စည်းတွေ တန်းလန်းဆွဲကိုင်လာတာတွေရင် ... ဆီးကြိုပြီး ယူပေးရမှာ မဟုတ်လား ...”

ဦးလေးဦးဘကောင်း တော်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရသည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာပြီး တစ်ညနေတွင် ဦးလေး ဦးဘကောင်း ရသာ မုန့်တိုက်မှ ကိတ်မုန့်ဝယ်လာသည်။ ဖေဖေလက်ထဲ ကိတ်မုန့်ထည့် လိုက်ပြီး

“ကိုကျော်စိန် ... ကျွန်တော့်သမီးကြီး အင်္ဂလန်ကို ပညာ တော်သင်သွားဖို့ အရွေးခံရတယ် ... သမားတော်ဘွဲ့ ယူရမှာဗျာ ...”

ဦးလေးဦးဘကောင်း မျက်နှာဝင်းလို့ ထိန်လို့၊ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် လုံးဝမတူ။ ဦးလေး ဦးဘကောင်း ပြန်သွားသောအခါ ဖေဖေက -

“ကိုဘကောင်းသမီးတွေ သားတွေက စာသိပ်တော်တာ၊ ပညာ ကိုလည်း အရမ်းကြိုးစားကြတာ ... ဖေဖေ သားတွေ သမီးတွေထဲမှာ သားလတ်တစ်ယောက်ပဲ ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်တယ်။ အကြီး မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ အမှတ်မီရဲ့သားနဲ့ ရွံလို့ ဆရာဝန်မလုပ်ဘူးတဲ့၊ တချို့ကျောင်းသားတွေက ဆေးကျောင်း အမှတ်မမီလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ကြတာ ... ကိုဘကောင်း ကလေးတွေကျတော့ အမှတ်လည်းမီတယ်၊ ပညာလည်းကောင်းတယ် ...၊ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် အဖေကလုပ်ပေးတော့ အဖေအတွက် လည်း ကောင်းတယ်၊ သားသမီးတွေအတွက်လည်း ကောင်းတယ် ...၊ ဘာမှပူစရာလိုဘူး ...”

ဖေဖေက ဦးလေးဦးဘကောင်း၏ သားသမီးများအား ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ လက်ရှိနေထိုင်သည့် လမ်းထဲတွင် တစ်မိသားစုလုံးဆရာဝန်ဖြစ်သည့် အိမ်မှာ ဦးဘကောင်းတို့ သားသမီးလေးယောက်သာရှိသဖြင့် လမ်းထဲနေသူတို့က ဝိုင်းချီးမွမ်းကြ၏။ အားလည်းကျကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ကလည်း ဤသို့ ပြောလေသည်။

“တို့များ ကျန်းမာရေးအတွက် ပူစရာမလိုပေါင် ... တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုဘကောင်း သားတွေ သမီးတွေဆီ ပြေးပြီး သွားလိုက်ရုံပဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆရာဝန်တို့ ဆေးတို့ ညွှန်ပြရင်တောင်မှ မနည်းဘူး ... အားကိုးလို့ရပြီပဲ ...”

ကျွန်မကလည်း ဤသို့ ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ဦးလေးဦးဘကောင်းပြောသွားတာ မကြားဘူးလား ဖေဖေ ... အဖေတစ်ယောက်လုံး ခရီးသွားရာက ပြန်လာတာတောင်မှ ဆီးကြိုဖော်မရတာ ... သူ့အဖေတောင်မှ သူ့သားသမီးတွေအားကိုးရလို့လား ... ဖေဖေလို သူ့အဖေသူငယ်ချင်းလောက်ဆိုရင်တော့ ... ဟင်း ဟင်း သွားပြီ ...”

“တယ်...ဒီကောင်မလေး...သူများသားသမီးစာတော်တာကို အားမကျဘဲ အပြစ်ပဲပြောနေတော့တယ်...စာသွားကျက်တော့လေ...”

ဖေဖေက အော်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်မဖေဖေအနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးလေးဦးဘကောင်း၏ သားသမီးလေးယောက်စလုံး ပညာတော်သည်ကား မှန်၏။ ပညာတော်သည့်အပြင် ရုပ်ရည်ရူပကာ

မှာလည်း အဖေတူ အချောအလှများသာတည်း။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင် အပြစ်ပြောစရာရှိပါသည်။ ထိုအပြစ်မှာ ပညာနှင့် ရုပ်ရည်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့အပေါ် ဂုဏ်မောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးအား ငေါက်ငမ်းနေသည်ကို ကျွန်မတွေ့ဖူး၍ ပြောပြသည်ကို ကျွန်မအဖေက လက်မခံ။

“ခင်ဗျားကိုတော့ အားကျတယ်ဗျာ...သားသမီးလေးယောက်စလုံး ဆရာဝန်ချည်းပဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနေမကောင်းဖြစ်လည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူး ... တစ်ယောက်က အဖျားတိုင်း ... တစ်ယောက်က သွေးပေါင်တိုင်း ... တစ်ယောက်က ဆေးထိုးပေး၊ တစ်ယောက်က ဆီးတို့၊ သွေးတို့ စစ်ပေးကြနဲ့ ... ဟန်ကျသဗျာ ...”

ဖေဖေက ဦးဘကောင်းကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရပြောနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကလေးတွေ အဆင်ပြေရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီလို့ တွေးထားပါတယ် ... သားသမီးတွေဆီက ဘာမှပြန်ရဖို့ မျှော်လင့်မနေတော့ပါဘူးဗျာ ... မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာရင် ... စိတ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ...”

ဦးဘကောင်းက တွေးတွေးဆဆ ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ သားကြီးနှင့် သမီးကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပါရဂူဘွဲ့နှင့် သမားတော်ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရပြီး အောင်မြင်မှုအသီးသီးဖြင့် ဥရောပတိုင်းပြည်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သားငယ်နှင့် သမီးငယ်မှာလည်း မဟာသိပ္ပံဘွဲ့အတွက် ကြိုးစားနေကြသည်ဟု ပြောပြပြန်သေးသည်။

ကျွန်မအစ်ကိုလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျနေရာ ဖေဖေက ဦးဘကောင်း၏ သား၊ သမီးများလို သမားတော်နှင့် ပါရဂူဘွဲ့များ ထပ်ယူစေလိုသည်။

“အချိန်တန်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ဖေဖေရာ ...”

အစ်ကိုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေတစ်ယောက် ကတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ လူစုံသည်နှင့် ဦးဘကောင်း၏ သား၊ သမီးတို့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှပင် ထူးချွန်ဆုရခဲ့သည့်အကြောင်း နေ့တိုင်းပြောလို့ မပြီးတော့ပေ။ ကျွန်မတို့မောင်နှမများ လုပ်ငန်းခွင် ကိုယ်စီဝင်လုပ် နေကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အထက်က အစ်ကိုငယ်သာ ဖေဖေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကူညီလုပ်ပေးနိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မရုံးက ပြန်လာချိန်တွင် ဦးလေးဦးဘကောင်း တို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာရာ အိမ်ထဲမှ အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဖေဖေကို ပြောပြပါသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း မောင်နှမချင်း စကားများကြတာ နေမှာပေါ့၊ သူများအိမ်ရှေ့မှာ စပ်စပ်စုစုနဲ့... ရုံးကအပြန် အိမ်ကို တန်းလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

ဖေဖေသည် ဦးလေးဦးဘကောင်း၏ သား၊ သားသမီးများကို အမြဲတမ်းလိုပင် အကောင်းဘက်ကသာ တွေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အပြစ်ဟူသမျှ လုံးဝမမြင်တတ်သူပင်။

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကိုကျော်စိန် ... တကယ်ဆို ဒေါ်စန်းက သူတို့ကို ကိုယ့်သွေးသားရင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့တဲ့သူနော် .. ဒေါ်စန်းကို သူတို့ချစ်လည်း ချစ်ကြပါရဲ့ .. ဒါပေမဲ့ သူတို့ထက် ကျွန်တော့်ကို အစားအသောက် ပိုဂရုစိုက်ရင် .. ဒေါ်စန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေးစားကြတယ်ဗျာ .. ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ...”

ဦးလေးဦးဘကောင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောဆိုနေစဉ် မျက် ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်များစေ့သီနေသည်။ ဖေဖေလည်း စိတ်မကောင်းပေ။

“ဪ .. ဒီကလေးတွေနယ် .. အဖေကို ချစ်လွန်းအားကြီး လို့ အဖေကိုဂရုစိုက်တဲ့သူကို ကြည့်မရလို့ ဒီလိုမျိုးဆက်ဆံကြတာများ လား ..”

ဖေဖေက ဦးလေးဦးဘကောင်း စိတ်သက်သာရာရစေရန် အကောင်းဘက်မှ တွေးပြီး ပြောပြပါသည်။

“ခုလိုမျိုး ဖအေကိုပြောဆိုဆက်ဆံတာ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မနေ့ကတော့ ဖအေကို ဝိုင်းပြီး ရန်တွေ့လိုက်ကြ တာများ .. ကျွန်တော်အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့တာပါ .. နောက်မိန်းမ ယူချင်မှတော့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ နေမလားဗျာ .. ကျွန်တော့်ဇနီးဆုံးပြီးကတည်းက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှာပေါ့ .. ပြီးတော့လည်း ကြားလို့မှ ကောင်းကြရဲ့လားဗျာ .. အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ အဒေါ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပေးစားကြ တယ်...”

“အဖေကို ချစ်တော့ ဘယ်သူ ဂရုစိုက်တာမှ မကြိုက်လို့ နေမှာ ပေါ့ဗျာ ... ”

“ဒါဆို သူတို့အဖေကို ဘယ်သူဂရုစိုက်တာမှ မကြိုက်ရင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ပြပေါ့ဗျာ... သူတို့အလုပ်တောင် သူတို့ မအားဘူး .. ခုသားကြီးလည်း အိမ်ထောင်ပြုလို့ အိမ်ခွဲထွက်သွားပြီ..၊ သမီးက လည်း သူ့ယောက်ျားအိမ်လိုက်နေတော့ အငယ်နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အငယ်တွေကလည်း သူတို့စာနဲ့သူတို့ ပြီးနေတာပါဗျာ...”

ဟုတ်သည်။ ဦးဘကောင်း၏သားသည် သူ့လိုပင် အထူးကု ဆရာဝန်မလေးနှင့် လက်ထပ်သွားပြီဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူ သမားတော် မမမှာလည်း ပါရဂူဘွဲ့ရသူတစ်ဦးနှင့် မကြာသေးမီကပင် လက်ထပ်သွားခဲ့သည်။ လမ်းထဲတွင် အစည်ကားဆုံးနှင့် အထည်ဝါဆုံး မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားကို ပြုပါဆိုလျှင် ဦးဘကောင်း၏ သားနှင့် သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကိုပင် ပြုရပါလိမ့်မည်။

အကြီးနှစ်ယောက် အိမ်ခွဲသွားပြီးနောက် အငယ်သားနှင့်သမီးမှာ လည်း ဖခင်နားနေပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ အချိန်မရနိုင်အောင်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်သွား လုပ်ဖို့အတွက် ကြိုးစားပြီး သင်တန်းတွေတက်၊ စာတွေလည်း ဖတ်နေ ရသောကြောင့် အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်နေရသည်မရှိ။

ဦးဘကောင်းခမျာ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဒေါ်စန်း ပြင်ဆင် ပေးသည့် မနက်စာစားရသည်။ နေ့လယ်ရောက်သောအခါမှာလည်း ဒေါ်စန်းက နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ညစာလည်း ဒေါ်စန်း ပြင်ဆင်ပေးသည်ကို စားရသည်။ အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက် အစစအရာရာ ဒေါ်စန်းကပင် ပြင်ဆင်ပေးရသည်ကိုလည်း သားနှင့် သမီးက မသိမဟုတ်။ သိနေသည်။

တစ်ခါသော် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဦးဘကောင်းအိမ်သို့ ဖေဖေ ရောက်ရှိနေချိန် အထူးကုဆရာဝန် သားကြီး ရောက်လာလေသည်။ စကားစပ်မိရာပြောရင်း

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားရောက်တုန်းက ဖေဖေတို့လို အသက် ကြီးတဲ့သူတွေကို သားတွေသမီးတွေက အိမ်မှာမထားဘူး၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေချည်း စုထားတဲ့နေရာ ပို့ကြတော့တာပဲ..။ တစ်ပတ်တစ်ခါ

ဒါမှမဟုတ် တစ်လတစ်ခါလောက်သာ အဖေ၊ အမေဆီ အလည်သဘော သွားပြီးလည်ကြတာပဲရှိတယ်..။ ကိုယ့်အိမ်မှာထားပြီး တစ်ချိန်လုံး အဖေအမေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြပါဘူး ဦးလေးရယ်..”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာအောင်ဘကောင်းက ဖေဖေကို ပြောရာ ဖေဖေက ဦးဘကောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လေ သည်။ ဦးဘကောင်းမျက်နှာမှာ သနားစရာကောင်းအောင် မျက်နှာငယ် လေးဖြစ်သွားသည်ဟု ဖေဖေက ပြောပြသည်။

“ဒါကတော့ မောင်အောင်ဘကောင်းရယ် .. သူတို့ နိုင်ငံက မိဘတွေကို အနီးကပ်မပြုစုနိုင်အောင် အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်ကြ ရတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေသာ စုပြီးနေတဲ့နေရာ ပို့ကြရတာပေါ့ .. အဲဒီလိုနေရာမှာ သက်ရွယ်ကြီးတဲ့သူတွေအတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေ တယ်လေ.. အချင်းချင်း နားလည်မှုနဲ့နေကြရတော့ သူတို့အတွက် ကောင်းတာပေါ့ .. ဦးလေးတို့ မြန်မာပြည်က မိသားစုနဲ့ သဘာဝ ချင်း မတူဘူးလေ၊ မိဘနဲ့သားသမီး..။ သားသမီးနဲ့မိဘ အပြန် အလှန် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာနဲ့ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုတွေအဖြစ် တည်ဆောက်ထားကြတာ။ .. ဦးလေးတို့နိုင်ငံမှာ အသက်အရွယ်ကြီး ရင့်ပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုး၊ အဘွား၊ မိဘ၊ အဒေါ်၊ ဦးလေးတွေကို သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေက ငါတို့လည်း ကြီးလာတဲ့အခါ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာမှာပဲ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံကြမှာသာ ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်နေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်း သာ ဖြစ်ကြရမှာ..”

ဖေဖေစကားကြောင့် ဒေါက်တာအောင်ဘကောင်းက “ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ

ဆိုတော့ ကျွန်တော်သွားရင် ဖေဖေကို ခေါ်သွားမလားလို့၊ ဟိုမှာ ဖေဖေတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူတွေတွေ့ရင် ဖေဖေပျော်သွားမှာပါ .. စိတ်အပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်တာပေါ့ .. ဖေဖေကို ကျေးဇူးဆပ်ချင် လို့ပါ ...”

ထိုအခါ ဦးလေးဦးဘကောင်းက ဤသို့ပြောလိုက်၏။

“နေပါစေသားကြီးရာ .. နိုင်ငံခြားရောက်ရင် ဖေဖေစိတ် အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေမဲ့ ပျော်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ .. ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်လေနဲ့ပဲ နေပါရစေ..။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုကျော်စိန်တစ်ယောက် လုံး ရှိပါတယ်ကွာ .. အကြောင်းရှိလည်း ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့..”

ဖေဖေနှင့် ဦးဘကောင်းတို့ လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခဏထိုင်နေစဉ် ကျွန်မက ကမ္ဘာလှည့် ဖျော်ပြီး ယူလာခဲ့သည်။

“ဖေဖေရာ..ဦးလေးပါ..သစ်သီးဖျော်ရည် သောက်ကြပါဦး..”

“ကျေးဇူးပဲသမီးရာ..ခုတလော ခေါင်းမကြည်ဘူး..ခေါင်းနောက် နေတယ်..”

“ဒါဆို ဦးလေးကို သမီးသွေးပေါင်ချိန်ပေးမယ်လေ..”

“အိမ်ရောက်မှ သားလေးကို ချိန်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်.. ကျေးဇူးပဲ သမီး”

“ဖေဖေ.. ဦးလေးဦးဘကောင်း မျက်နှာမကောင်းဘူးနော်.. သူ့အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး..”

ဦးဘကောင်းပြန်သွားပြီး အအေးဖန်ခွက်များကို သိမ်းရင်း ကျွန်မက ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး

“ဦးဘကောင်းရဲ့ သားငယ်နဲ့ သမီးငယ် နိုင်ငံခြားထွက်သွား တော့မယ်လေ၊ နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် သူ့သားနဲ့သမီး ဒီမှာပဲ သူတို့ရည်းစား တွေနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုဘကောင်းကို အမွေခွဲပေး ဖို့ပါ အရေးဆိုနေကြလို့ ကိုဘကောင်းစိတ်ညစ်နေတာ ..”

“ဟောတော် ..”

ဖေဖေစကားကြောင့် ကျွန်မရင်ဖိလိုက်မိပါသည်။

“သိတတ်လိမ္မာမှုဆိုတာ တကယ်တန်ဖိုးရှိတာ .. သားသမီး ပညာတတ်တော့ အမေအဖေတွေ ကြွားနိုင်ဖို့ အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ် စေတာ အမှန်ဆိုပေမဲ့ မသိတတ် မလိမ္မာဘဲ နားလည်မှုမရှိရင် ပညာတတ်လည်း တန်ဖိုးလျော့တာပဲ.. မိဘအပေါ်နားလည်တဲ့ ကိုယ် ချင်းစာနာစိတ်ကမှ ဘယ်အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်တဲ့ အဖိုးတန်ရတနာပဲ . . ဦးဘကောင်းက ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ သားသမီးကောင်း မရခဲ့ဘူး..”

ဖေဖေကြည့်ရသည်မှာ ဦးဘကောင်းကို တော်တော်သနား နေပုံရသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားရှိခိုးနေခိုက် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံ ကြောင့် ဘုရားရှိခိုးတန်းလန်းနှင့် တံခါးသွားဖွင့်ရာ ဦးဘကောင်း၏ အိမ်မှ ထမင်းချက် ဒေါ်စန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ညကြီးမိုးချုပ် အားနာပါတယ်.. ဦးလေး ဦးဘကောင်း နေမကောင်းလို့ ကျွန်မဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ ... ”

အခန်းထဲမှ ဖေဖေထွက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးပါသည်။
ဖေဖေနှင့်ကျွန်မ ဦးဘကောင်းအိမ်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဦးဘကောင်း
ကို အိမ်ခန်းထဲက အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခွေလေးလဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ကိုဘကောင်း .. ကိုဘကောင်း ...”

ဖေဖေက ပွေ့ထူ၍ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်စန်း...ဇော်ဘကောင်း(ဦးဘကောင်း၏သားငယ်)နဲ့ နွယ်နီ
(ဦးဘကောင်း၏သမီးငယ်)တို့ ဘယ်သွားကြလဲ.. အိပ်နေကြလား ..
သူတို့ အဖေ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားက နှိုးလိုက်ရောပေါ့ ..
ကလေးတွေသွားခေါ် ...”

ဖေဖေစကားကြောင့် ဒေါ်စန်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်

“သားငယ်က သူ့ရည်းစားနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်၊ သမီး
ငယ်က သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ ညစာစားပွဲသွားတယ် ..”

“ကောင်းကွာ..ဟဲ့..လမ်းထိက ဒေါက်တာအောင်မြတ်သူဆိုသွား၊
သူ့ဆေးခန်းက အိမ်နဲ့တွဲလျက်ပဲ...သမီးနဲ့ ဒေါ်စန်းသွားလိုက်...”

ဒေါက်တာအောင်မြတ်သူ ချက်ချင်းဆိုသလို လိုက်လာပါသည်။

“အန်ကယ် ဦးဘကောင်း အိပ်(စ)ပါရာ (expire) ဖြစ်
သွားပါပြီ ...၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်က ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...”

“ဟောဗျာ ...”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ ဖေဖေ ... ဦးလေး ဦးဘကောင်းကို
သမီးတွေကတည်းက အသက်မရှူတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ ...”

“ဖြစ်ရလေ ကိုဘကောင်းရယ် ...”

ဖေဖေသည် ခွေလဲနေသည့် ဦးဘကောင်းကိုကြည့်ပြီး နှုတ်မှ
တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့သည်။

သားသမီးလေးယောက်စလုံးကို ပညာထူးချွန်အောင် သင်စေပြီး
သမားတော်၊ ပါရဂူဘွဲ့များ ပိုင်ဆိုင်စေကာ ဖခင်ပီသသည့်
ဦးဘကောင်းတစ်ယောက် မကွယ်လွန်မီ အချိန်လေးမှာပင် သူချစ်
သော သားသမီးများ အနားတွင်ရှိမနေသည်မှာ အလွန်ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းလှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မြင်မိပါသည်။ ။

တုံးကျော်ဥ

“ဟဲ့ ... ဘယ်သွားကုန်ကြတုံး ... တစ်ယောက်မှ ငါ့အနား မလာကြပါလား ...”

အပေါ်ထပ်မှ ကြီးတော်ဥ၏ အသံကိုကြား၍ ကျွန်မမှာ ကြက်သွန်အခွံခွာရာမှ ကမန်းကတန်း လက်ဆေးပြီး တက်သွားရပါ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဥရယ် ...”

ကြီးတော်ဥမှာ ကျွန်မအဖေ၏ အစ်မလတ်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ တို့မှာ မွေးချင်းမောင်နှမခြောက်ယောက်ရှိ၍ မိန်းကလေး သုံးယောက်၊ ယောက်ျားလေးသုံးယောက်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး သုံးယောက်စလုံးမှာ အပျိုကြီးများသာဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးများမှာ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြ၏။ မောင်နှမခြောက်ယောက်ထဲတွင် ကျွန်မအဖေသည် အငယ်ဆုံးသားယောက်ျားလေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ့တွင် အစ်မသုံးယောက်၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိလေ၏။ ဖေဖေအစ်မကြီး ဒေါ်ခင်ပုကို ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေက “ကြီးကြီးပု”ဟု ခေါ်ကြ

သည်။ အစ်မလတ် ဒေါ်ခင်နုကို “ဒေါ်ဒေါ်နု” ဟု ခေါ်သည်။ ဖေဖေက သူ့အစ်မ အငယ်ဆုံး ဒေါ်ခင်ဥကို မမဥ (သို့) မဥဟုခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမများက ဖေဖေခေါ်သလို “မဥ” ဟု အလွယ် ခေါ်ကြသည်။

“ငါ့အင်္ကျီ ဒီနားထားတာ မတွေ့တော့ဘူး ... ခုနလေး ကတင် ရှိသေးတာ၊ ဘယ်သူယူသွားသလဲ မသိဘူး ...”

ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်နေသည့် ကြီးတော်ဥကို ကျွန်မက

“မဥအင်္ကျီ ဘယ်သူမှ ယူမသွားပါဘူး ... မဥ အထားမှား တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ...”

ကျွန်မ၏အဖြေကို မကျေနပ်ပါ။ ကျွန်မကြီးတော် ဒေါ်ဥသည် အရင်တုန်းက ဤသို့မဟုတ်။ ယခုလို အသက်ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်ပိုင်းမှစ၍ ညဦးပိုင်းနှင့် သန်းခေါင်ယံအချိန် များမှာ မအိပ်တော့ဘဲ သူ့ခုတင်ဘေးတွင်ရှိ ပစ္စည်းများကို ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ တချွတ်ချွတ် လုပ်လိုသော နေတော့၏။ ခုတင်အောက်တွင် ရှိသည့် ပစ္စည်းများကို ခုတင်ဘေးသို့ ရွှေ့လေ၏။ ခုတင်ဘေးတွင် ရှိနေသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ခုတင်အောက်သို့ သွင်းထည့်လေတော့ ၏။ ထို့နောက်

“မဘယ်သူ ... မောင်ဘယ်သူ” စသည်ဖြင့် နာမည်ခေါ်ပြီး

“ခုနက ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် ဒီမှာထားတာ မတွေ့တော့ဘူး ... ဘယ်သူယူသွားလဲ ”

“စောစောက ဒီနားမှာထားတဲ့ ငါ့လုံချည် ဘယ်သူယူသွား ပါလိမ့် ...”

“ဟဲ့ ... လာခဲ့ကြဦး။ ဒီနားမှာထားတဲ့ ငါ့အင်္ကျီ ဘယ်သူ ခိုးသွားပါလိမ့် ...”

စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုပြောပြီး သူ့အနားကိုလာရန် ခေါ်တော့၏။ ကြီးတော်ဥအနားသို့ရောက်လျှင် လက်ခါပြုပြီး

“မရှိဘူး ... မရှိတော့ဘူး။ ပါသွားပြီ ... ခုနလေးတင် တွေ့သေးတာကို ...”

“ဘာပါသွားလို့လဲ ...”

“လုံချည်လေ ... ရေချိုးပြီး လုံချည်လဲမလို့ ခုတင်ပေါ် တင်ထားတာ ...”

“ဆာဆာချာချာ ရှာကြည့်ပါဦး မဥရယ်... မူ ရှာပေးပါ့မယ်...”

“မူလည်းမရှာနဲ့ ... သူလည်း မရှာနဲ့၊ ပါသွားတာသေချာ ပြီ ...”

“ဒုက္ခပါပဲ မဥကလဲ ... ဒီအိမ်မှာ သူစိမ်းမှ မရှိတာ။ မဥ အထားမှားတာနေမှာ ... တစ်ခါထပ်ရှာကြည့်ဦးလေ ...”

“မရှာနဲ့တော့၊ ပါသွားပါပြီဆိုမှ ...”

“ဘယ်ပါသွားတာလဲ ...”

“မလှလေ... မလှပေါ့... မနက်က ငါ့လုံချည် လျှော်မယ် ဆိုပြီးလာယူတယ် ... ငါက မယူနဲ့။ ငါ့ဘာသာ ငါလျှော်မယ်လို့ ပြောလိုက်သားနဲ့ ... သူ ခိုးချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်တာနေမှာ”

မလှဆိုသည်မှာ အိမ်ဖော်မလေး ဖြစ်သည်။ မလှသည်လည်း ကြီးတော်ဥဒဏ် အတော်ခံရ၏။

“ကဲ ... ဒါဆို လုံချည်က ဘာအရောင်လေးလဲ ...”

“ပါတိတ်အဝါရောင်လေ၊ မောင်ကြည်ဝင်း ပထမတစ်

ခေါက်သွားတုန်းက ဝယ်လာတဲ့ ပါတိတ်၊ မဝတ်ရက်လို့ သိမ်းထားတာ ... ဒီလကမှ စဝတ်တာ ...”

ကြီးတော်ဥ ကြည့်ရသည်မှာ လုံချည်ရှာမတွေ့၍ ဝမ်းနည်းနေပုံရသည်။ မောင်ကြည်ဝင်းဆိုသူမှာ ကျွန်မအစ်မကြီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ပြီး သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်သာမက ကျွန်မ၏ အစ်ကို၊ မောင်လေးတို့ တစ်နယ်တစ်ကျေး ရေခြားမြေခြားမှ ဝယ်လာပြီး သူ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးလျှင် မသုံးရက်၊ မစွဲရက်၊ မဝတ်ရက်ဘဲ အမှတ်တရ သိမ်းထားလေ့ရှိသည်။ အိမ်နှင့်ခင်မင်သည့် မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ လာရောက်လည်ပတ်သည့်အခါတွင် သူ၏ သံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားသည့် လုံချည်၊ အင်္ကျီစ၊ တဘက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်များကို တစ်ချင်း ထုတ်ပြရသည်မှာ အမော။ ကြီးတော်ဥ ဤသို့ လုပ်ပြနေလျှင် ကျွန်မက

“မဥ ဘာလို့ ထုတ်ကြွားနေတာလဲ ... တူ၊ တူမတွေက ကန်တော့တဲ့ဟာပဲ။ သုံးလိုက်ပါလား၊ မသုံးဘဲ သိမ်းထားရင် မတန်ဘူးလေ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ တန်အောင်သုံးရမှာပေါ့ ...”

“အမယ် မလုပ်ပါနဲ့ ... သူတို့တွေ ချွေးနဲ့ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးထားတာ၊ မသုံးရက်ပါဘူး ...”

ထိုသို့ပြောသောအခါ တစ်အိမ်တည်းအတူနေသည့် ကျွန်မ အစ်ကိုက

“မဥ .. ပစ္စည်းတွေကို မစားရက် မသုံးရက်ဘဲနေ၊ တော်ကြာ ဒီပစ္စည်းတွေ စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့သေရင် ဘာဖြစ်သွား မယ်ထင်လဲ၊ ဒီအိမ်က ကြွက်နဲ့ ပိုးဟပ်ဖြစ်မှာပဲ၊ သိလား ...၊ အဲဒီအခါကျမှ ငါမှားပြီဆိုပြီး နောင်တမရနဲ့။ နောက်ကျသွားပြီ ...”

“အစ်ကိုကလည်း မဥကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ...”

“ပြောမှာပဲ ... ညတိုင်း တချွတ်ချွတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်သိမ်းလိုက်နဲ့။ အဲဒီစိတ်နဲ့ သေသွားရင် စွဲပြီး မကျွတ်ဘဲ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပြောတာ ... ငါက အကောင်းပြောတာဟဲ့ ...”

“ပြောပါစေ မမူရယ် ... တော်တို့နော် ... ကျုပ်သေမှ ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ် ...”

ကြီးတော်ဥ ဒေါပွသွားလေသည်။ ကြီးတော်ဥကလည်း ကြီးတော်ဥပင်။ ပြောစရာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ဖခင်ကြီး ရှိစဉ်က ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၌ ကိုယ်ပိုင်လုံးချင်းတိုက်ဖြင့် ကျွန်မတစ်သက် နေခဲ့ရသည်။ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီး မိခင်ကြီးလည်း လေဖြတ်သည့် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရစဉ်မှာပင် အသက်ရှိတုန်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ကိုးယောက်ကို မိသားစုအစီအစဉ်ဖြင့် အညီအမျှ အမွေခွဲဝေပေးခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းရှိ ပေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ် ကိုယ်ပိုင်လုံးချင်းတိုက်ကိုရောင်း၍ ရသောငွေဖြင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမများကို အညီအမျှ ခွဲဝေပြီးနောက် အိမ်ထောင်သည်များက သီးသန့်ကိုယ့်ဘာသာ ခွဲထွက်သွားကြသည်။ အစ်မလတ်၊ အစ်ကိုနှင့် ကျွန်မတို့မှာ လူလွတ်များဖြစ်ကြသည့်အတွက် ရန်ကုန်မြို့ထဲရှိ တိုက်ခန်းထဲတွင် နှစ်ထပ်ပါသည့် ဟောင်ကောင်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝယ်ယူ၍ နေလိုက်သည်။ လေဖြတ်ရောဂါဝေဒနာသည် အမေ၊ ကြီးတော်ဥနှင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက် တိုက်ခန်းသို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့လာခါစတွင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည့် ဝေဒနာခံစားကြရသည်။ ကျွန်မ၏ ကြီးတော်နှစ်ယောက်၊ ဦးကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ဖခင်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဖခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးဆို၍ အဖေအစ်မငယ် ကြီးတော်ဥတစ်ယောက်သာ အသက်

ကိုးဆယ့် ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိသည့်တိုင် ကျန်းမာစွာ အသက်ရှည်နေ၏။
 ထို့ကြောင့်ပင် ကြီးတော်ဥ မည်မျှပင် ဂျီကျကျ၊ ဆိုးဆိုး ကျွန်မတို့
 မောင်နှမများက သည်းခံ၍ နေနေကြသည်။ ကျွန်မမိခင်ကမူ
 တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၍ အမေဘက်မှ ကျွန်မတို့အတွက် ဘကြီး၊
 ဦးလေး၊ ကြီးတော်များ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အဖေအစ်မ၊ အစ်ကိုများကိုသာ
 ခင်တွယ်လာခဲ့သည်။ ယခုမူ ကြီးတော်ဥတစ်ယောက်သာ သက်ရှိ
 ထင်ရှား ကျန်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကုန်မြို့လယ် တိုက်ခန်းများ၏ အခြေအနေအတိုင်း ပေါ့ပါး၍
 အလွယ်တကူ သယ်ယူနိုင်သည့်ပစ္စည်းများသာ ထားသိုရသည်ဖြစ်ရာ
 ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းအိမ်တွင် သုံးစွဲသည့် ကျွန်းဗီရိုများ၊ ကျွန်းစားပွဲ၊
 ကျွန်းကုလားထိုင်၊ ကျွန်းခုတင်များကို အပျူပေးသလို သဘောထား
 ကာ ဈေးချိုချို ရောင်းပစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ရောင်းပစ်ခဲ့ရသည့် ပစ္စည်း
 များထဲတွင် ကြီးတော်ဥ၏ အဝတ်အစားအသုံးဆောင်ထည့်သည့်
 ဗီရိုကြီးနှစ်လုံး၊ အဝတ်သေတ္တာသုံးလုံး ပါသွားသည်။ တိုက်ခန်းသို့
 ပြောင်းလာခါစတွင် ကြီးတော်ဥမှာ အထုပ်များဖြင့် သံသရာလည်
 နေတော့သည်။

သူ့ခမျာ သူပိုင်ပစ္စည်းများကို တိုက်ခန်းထဲ၌ မည်သို့ နေရာချ
 ထားရမည်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဗီရိုများ၊ အဝတ်
 သေတ္တာများမှာ တိုက်ခန်းပြောင်းသည့်နေရာသို့ ပါမလာသော်လည်း
 ဆာလာအိတ်ခေါ် ပီနီအိတ် ခြောက်လုံးခန့်ဖြင့် သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ
 ပါလာခဲ့သည်။ ပြောင်းရွှေ့ရာတွင် ပါလာသော ကျွန်မတို့၏ ပစ္စည်း
 များနှင့် သူပစ္စည်းများမှာ တိုက်ခန်းထဲဝယ် ပြည့်လျှံသွားတော့သည်။
 သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းများ ဟိုနေရာ သည်နေရာထားရာမှ အထား

မှားပြီး ရှာမတွေ့သဖြင့် အော်နေပါတော့သည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား...ငါ့လုံချည် ဒီနားမှာ ထားတာ
 ဘယ်သူယူသွားလဲ...ယူသွားရင် ပြန်လာပေးကြနော် ...”

ကြီးတော်ဥ အသံကြောင့် ကျွန်မနှင့်မလှတို့ သူ့ခုတင်ဘေးသို့
 အပြေးရောက်သွားမိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မဥ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ဘာဖြစ်မှာလဲ...ငါ့လုံချည်လျှော်ထားတာ...ဒီမှာ တင်ထား
 တာ...”

ခုတင်အောက်ခြေပေါင်ကို ပုတ်ပြရင်း ဒေါသသံနှင့် ပြော
 လေတော့၏။ ကျွန်မတို့လည်း သူပြောသည့် လုံချည်ကို အနီးအနားမှာ
 ရှာတွေ့မည်အထင်နှင့် ရှာကြည့်ပါသေးသည်။ ချွေးပြန်လာသည်အထိ
 ရှာသော်လည်း ကြီးတော်ဥပြောသည့် လုံချည်ကို ရှာမတွေ့ပါ။

“လုံချည်က ဘယ်လိုခြေထောက်ပေါက်ပြီး ပျောက်သွားတာ
 ပါလိမ့်။ အတောင်ပံပေါက်ပြီး ပျံသွားတာလား...၊ ယူသွားကြရင်
 လည်း လာပေးနော်။ သူများပစ္စည်းတွေ ယူထားရင် ငရဲကြီးမှာနော် ...”

ဤသို့ပြောလျှင် တော်တော်နှင့်ပြီးတော့မည်မဟုတ်။

“မဥ လုံချည်က ဘာအရောင်လဲ..ဘယ်လိုအဆင်လဲ...”

“ချည်လုံချည်အစင်းလေးလေ .. အပြာရောင်အစင်းလေးနဲ့
 အဝါကြား .. ”

ကျွန်မလည်း နားအေးပါစေတော့ဆိုပြီး ကြီးတော်ဥ ပတ်ဝန်း
 ကျင် အနီးအနားအဝတ်အထည်များကို လှန်လှောရှာကြည့်မိပါသည်။
 နာရီဝက်ခန့် ရှာကြည့်သော်လည်း ခေါင်းသာမူးလာသည်။ ရှာမတွေ့။

“မဥ အိပ်ရာအောက်လည်း ရှာကြည့်ရအောင်၊ တစ်ခါတလေ

မွေ့ရာအောက် ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ ... ”

“မရောက်နိုင်ပါဘူး ... တစ်ယောက်ယောက် လက်ဆော့ပြီး ယူသွားတာနေမှာပါ ...”

“သူစိမ်းမှမရှိတာ ... ကဲပါ ခဏထပါဦး ...”

ချောမော၍ ထခိုင်းပြီး မွေ့ရာအောက်ရှာဖွေရန် လုပ်လိုက်သည် တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူရှာနေသည့် လုံချည်သည် သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် သူဖိထိုင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မတို့က ရှာတွေ့လိုက်သည်နှင့်

“မဥတွေ့ပြီ ဒီမှာ”

ပေါ့ပါးစွာ ပြောလိုက်သော ကျွန်မကို ကြီးတော်ဥက

“ဒီလုံချည် မဟုတ်ဘူး ... ဆရာမ မသိပါဘူး” ... ဟု ဘူးခံငြင်းပါတော့သည်။

ကြီးတော်ဥသည် ညအိပ်ပြီး တစ်ရေးနိုးလာလျှင် အိပ်နေ သူများကို နှိုးတော့သည်။ သူ့နှိုးပုံနှိုးနည်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ သူ့အိပ်သည့် အခန်းမှာ နောက်ဖေးလမ်းကြားနှင့် ကပ်နေသည်။ ပထမ ထပ်ဆိုသော်လည်း ဟောင်ကောင်တိုက်ခန်းဖြစ်၍ သုံးလွှာဟု ခေါ်ဆို ရမည်။ သူ့ခိုးတက်ခိုးလျှင်လည်း မလွယ်မခက်သော အနေအထား ဖြစ်သည်။

“လူကပ်တယ်...နောက်ဖေးလမ်းကြားက လူတက်လာတယ်...”

ကြီးတော်ဥအခန်းတွင် မလှအိပ်နေသည်။ မလှ အိပ်မောကျ နေချိန်တွင် သူက တစ်ရေးနိုးလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ အိပ်နေသော

နေရာသို့ တောက်လျှောက်ရောက်လာကာ ပြောလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ ကြီးတော်ဥ လာနှိုးသည်နှင့် ပြူးတူးပျာတာ ထကြရ၏။

“ဘယ်မှာလဲ လူ...ဘယ်ကနေ လာတာလဲ ...”

ကျွန်မအစ်ကိုမှာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သစ်သားချောင်းကိုင်ပြီး ကြီးတော်ဥပြသည့်နေရာသို့ လိုက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်နား ညွှန်ပြ သည့်အတွက် ထိုနေရာသို့ ကျွန်မနှင့်အစ်ကိုတို့ သွားကြည့်ကြရာ မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရပါ။

“မဥ...ဘယ်မှာလဲလူ...ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး...”

“တွေ့ပါတယ်ဆို ... ခုနကပဲတွေ့တာ ...”

ဆက်ငြင်းလျှင် ကိုယ်ပင်မောတော့မည်။ သူပြောသည့် စကား ကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုကတော့ သူ့ဘေးတွင် ကြာရှည်စွာ ထိုင်မနေနိုင်တော့။ သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားပြီး ပြန် အိပ်လေတော့သည်။ ကျွန်မမှာတော့ ပြန်မအိပ်နိုင်။ ကြီးတော်ဥ အိပ်ရာ ခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ငိုက်ရပါတော့သည်။ ကုလားထိုင်မှာပင် အိပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အိပ်ဖို့ပြင်လိုက် သည်တွင်

“ဟိုမှာလူ ကြည့်နေတာတွေ့လား ...”

ကြီးတော်ဥသည် သူ့ခုတင်ခြေရင်းရှိ အခန်းတံခါးပိတ်သည့် မှန်တံခါးပေါ်တွင် မြင်နေရသည့် သူ့ပုံရိပ်ကိုပင် တခြားလူဟု ထင်နေ တော့သည်။ သူက ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ခြေရင်းက မှန်တံခါးကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မှန်တံခါးမှ သူ့ပုံရိပ်ကလည်း

သူ့ကိုပြန်ကြည့်သလို မြင်နေရ၍ သူ့ပုံရိပ်ဟု ပြောသည်ကို မယုံကြည်။
 ကြီးတော်ဥ၏အမြင်အာရုံ အလွန်ကောင်းသည်။ ပြောလျှင်ယုံချင်မှ
 ယုံကြမည် ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ဟုသာ ဆိုရ
 သည်။ မျက်မှန်တပ်စရာ မလိုအောင် ပင်ကိုမျက်လုံးဖြင့် စာဖတ်နိုင်
 သည်။ အပ်နှင့် အပ်ပေါက်မလွဲအောင် အပ်ချည်ထိုးနိုင်သေးသည်။

“ကလေးတို့က အချိန်မတော် အချိန်တော် ဗီဒီယိုကြည့်၊
 တီဗီကြည့်လို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်မှန်တပ်ကြရတာ...ကျုပ်တို့က
 မလိုအပ်ဘဲ ကိုယ့်မျက်စိကို အားနည်းအောင် မလုပ်တော့ အကောင်း
 အတိုင်းပေါ့ ... ဟုတ်လား ...”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ ကြီးတော်ဥသည် မျက်စိမှန်သူ
 မဟုတ်သဖြင့် သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကို မျက်မှန်မလိုဘဲ
 ဖတ်နေသည့်အခါ ကျွန်မမိတ်ဆွေများက ချီးမွမ်းကြသည်။

“ကြီးတော်ဥက မျက်မှန်မပါဘဲ စာဖတ်နိုင်တာ နည်းတဲ့
 ကုသိုလ်မှ မဟုတ်တာ... တကယ်တော်တယ်...”

ဤမျှလောက် မျက်စိကောင်းသူ ကြီးတော်ဥသည် အသား
 စားသူ မဟုတ်။ ငါးတချို့နှင့် သစ်သီးဝလံ ဟင်းသီးဟင်းရွက်သာ
 အမြဲစားသူ ဖြစ်သည်။ ကြီးတော်ဥသည် သစ်သီးဝလံ သက်သတ်
 လွတ်ဟင်းကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ အာလူး၊ ခရမ်းသီး၊
 ဂေါ်ဖီပန်းနှင့် ရုံးပတ်သီးတို့ကိုရော၍ ဆီပြန်ဟင်းချက်ပေးလျှင် ထမင်း
 အလွန်စားသည်။

“အသားမစားလို့ ရောဂါမထူတာဖြစ်မှာ...”

အကြောင်းသိသူ မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးများက ထင်မြင်ချက်
 ပေးကြသည်။ မျက်စိအမြင်အားကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း သွားများ

တော့ ကျိုးကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အံ့သွားအထက်အောက် လေးချောင်း
 နှင့်သာ ဝါးစားနိုင်သည်ဖြစ်၍ မာသည့် အစားအစာများကို မဝါးနိုင်။
 အရင်တုန်းက ပဲကြော်၊ နှစ်ပြန်ကြော်တို့ကို သည်အတိုင်း ဝါးစားနိုင်
 သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် လက်ဖက်နှင့် အကြော်စုံကို ငရုတ်ဆုံနှင့်
 ညက်အောင်ထောင်း၍ ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး ဆီစိမ်ပေးရ၏။

“လုပ်ပေးရတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ကြီးတော်ဥရယ်...
 ဗိုက်နာပြီး လေအောင့်တာတို့၊ အစာမကြေတာတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ...”

“ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်...”

ကျွန်မတို့အိမ်မှာသာမက ဆွေမျိုးများထဲတွင် အသက်အကြီး
 ဆုံးဖြစ်သည့်အတွက် သူ့စကားကို အတိုက်အခံပြောသူ မရှိသလောက်ပင်။

“တော်တို့နော်... ကျုပ်သေမှသိမယ်...”

ထိုစကားသည် သူ၏လက်သုံးစကားပင် ဖြစ်သည်။

ကြီးတော်ဥသည် အလွန်ကံကောင်းသည့် သက်ကြီးရွယ်အို ဖြစ်သည်။
 အပျိုကြီး သူ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် ကျွန်မတို့ လူလွတ်မောင်နှမ
 သုံးယောက် ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ပင် သူ့လောက်
 ကံကောင်းမည်မထင်။

သည်နှစ် ကြီးတော်ဥ အသက်ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ရှေ့
 နှစ်ဆိုလျှင် အသက်တစ်ရာပြည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“ကြီးတော်ဥ ရှေ့နှစ်အထိနေနော်၊ အသက်တစ်ရာပြည့် မွေးနေ့ပွဲ
 လုပ်ပေးမှာ၊ ဓမ္မိကာရာမကျောင်းတိုက်မှာ ကြီးတော်ဥ အသက်တစ်ရာ
 ပြည့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ စတုဒိသာကျွေးမှာ...”

ပြောသာပြောရသည်။ သည်နှစ်ထဲမှာပင် ကြီးတော်ဥ အစား
 အသောက် တဖြည်းဖြည်းနည်းလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ လွန်ခဲ့

သည့်သုံးနှစ်က ကျွန်မမိခင်ကွယ်လွန်ပြီး မကြာခင်မှာ ကြီးတော်ဥ သည် ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ဟောင်ကောင် ပထမထပ်၏အတွင်းဘက် လှေကားအပေါ်ထပ်မှ အောက်ဆုံးထပ်အထိ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်ထိပ်လေးပျော့အိအိနှင့် ဘုဖြစ်သွား သည်မှလွဲ၍ ဘာမှမဖြစ်သည်မှာ တော်သေးသည်။ ကြီးတော်ဥနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် အသိမိတ်ဆွေ အဒေါ်တစ်ယောက် လှေကား ပေါ်မှ လိမ့်ကျရာ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောကုသဆောင်တွင် ဆေးကုသ စဉ် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကြီးတော်ဥ လိမ့်ကျသည့် တစ်ညလုံး ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး မအိပ်ကြ။ “မူးလား၊ အန်လား” စသည်ဖြင့် မေးလည်းမေး၊ ထလည်းကြည့်ကြသည်။ တစ်ပတ်ခန့်ထိ ဘာမှဖြစ်မလာ၍ တော်သေးသည်။

လောဘာတီမမြေရင်၏ “သေနိုင်ပါရိုးလား လောဘာတီရယ် ...” သီချင်းစာသားပါသည့် “တုံးကျော်မ” သီချင်းထဲကလိုပင် “သေနိုင် ပါရိုးလား ကြီးတော်ဥရယ်...” ဟုဆိုပြီး ကြီးတော်ဥကို ကျွန်မတို့က “တုံးကျော်ဥ” ဟု ဝိုင်းခေါ်ကြသည်။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာတွင် အစားသိပ်မစားဘဲ အိပ်ချည်းသာ နေတော့သည်။ မောင်လေးဝမ်းကွဲဆရာဝန်က လာကြည့်ပြီး ဆေးစစ် ပေးသည်။ E.C.G. ကို အိမ်မှာခေါ်ပြီး စစ်ဆေးသည်။ သွေး အနည်းငယ်တိုးပြီး နှလုံးအားနည်းနေသည်ဟု ပြောသည်။ အားဆေးနှင့် သွေးတိုးထိန်းဆေး ပေးသည်။ ကြီးတော်ဥသည် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းသွား ရမှာ အလွန်ကြောက်သည်။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက ခုလို အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသည်အထိ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ဆေးမထိုးဖူး သေးဟု ပြောပါက အံ့ဩကြပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းနေအိမ်မှ

၅၂ လမ်း နေအိမ်မပြောင်းခင်အချိန်မှာ အားနည်းသွား၍ ဆေးရုံတင်ပြီး အားဆေးသွင်းဖူးတာပဲ ပြောစရာရှိသည်။ သည်တစ်ခါ မောင်လေးက

“အစ်မ... ကြီးတော်ဥ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး... သူကလည်း ဆေးရုံမသွားချင်ဘူးဆိုတော့ ခက်တယ်...”

ကျွန်မတို့မောင်နှမများလည်း ကြီးတော်ဥကို ဆေးမှန်မှန်တိုက်၊ ငှက်သိုက်နှင့်အားဆေးကို ရက်ခြားကျွေးရာမှ အခြေအနေ မကောင်း ဘူးဟု အပြောခံရသူ ကြီးတော်ဥမှာ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဒေါင် ဒေါင်မြည်အောင် ကျန်းမာလာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ရေဝင်ချိုးသည်။ သူ့လုံချည်အင်္ကျီများကို ကိုယ်တိုင်လျှော်သည်။ သူများလျှော်ခိုင်းလျှင် ပြန်မရဟု ယူဆနေပုံရသည်။ ပြီးတော့ သူတစ် ပါးကို အားမကိုးတတ်သည့် စိတ်လည်းပါသည်။ ကြီးတော်ဥအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် ကျွန်မတို့မောင်နှမများမှာ ကျန်းမာလာသည့် ကြီးတော်ဥကိုကြည့်ပြီး ပြုစုခွင့်ရသည်ကို ဝမ်းသာမိသည်။

“သေနိုင်ပါရိုးလား တုံးကျော်ဥရယ်...” ဟု စကြ ပြော ကြသည်။

တုံးကျော်ဥသည် နလံထသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်မျိုးဖြစ်လာ သည်။ အစားအစာများကို မကြာခဏ စားတတ်လာသောကြောင့် လုပ်လေးရသူတွေ မျက်စိလည်သွားပါသည်။

“ဆရာမရေ... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက်၊ ဗိုက်ဆာလိုက် တာ...”

ကျွန်မ မျက်စိပြူးကျယ်သွားသည်။ ခုနလေးကမှ လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက်နှင့် ဘီစကစ်သုံးချပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွေးခဲ့သေးသည်။

“မဥ ခုနလေးကမှ မူကိုယ်တိုင်ကျွေးခဲ့တာလေ...”

ကျွန်မကြီးတော်ဥမှာ ခုတလော အတော့်ကို သတိမေ့လာပါသည်။ သူမေ့သည့် ကိစ္စများမှာ အစားအသောက်စားပြီးသား ကိစ္စကို မစားရသေးဟု သတိမေ့ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ စားဖို့ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မစားရသေးပါဘူးဆို... စားပြီးရင် ဗိုက်က ဘယ်ဆာမလဲ... ခုဟာက တော်တော့်ကို ဆာနေတာ...”

ကျွန်မ ခေါင်းထဲ မည်သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

“နည်းနည်းလောက် ထပ်ဖျော်ပေးလိုက်ပေါ့...”

အစ်မက ဤသို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်မ အချိန်ပန်းကန်တစ်ဝက်ခန့် လက်ဖက်ရည် ထပ်ဖျော်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်မရှေ့မှာပင် ကြီးတော်ဥသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး တဝှပ်တဝှပ် မြည်အောင် တစ်ခါတည်း မော့သောက်လေတော့သည်။

“လူကြီးတွေက ဒီလိုပါပဲ၊ သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ ...”

အစ်မက ဤသို့ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်မလည်း ကြီးတော်ဥ စိတ်ကျေနပ်စေရန် လုပ်ပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကြီးတော်ဥ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကျွန်မ ယူလိုက်သည်တွင်

“ဆရာမ... ကျွန်မဆာတယ်...”

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်မမှာ ဘုရားပင် တ၊မိလေတော့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကပင် လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်မ ကြီးတော်သည် ကျွန်မကို “ဆာတယ်...” ဟု ပြောနေပြန်သည်။

“ကြီးတော်ဥအတွက် လက်ဖက်ရည်ကို ပီပါနဲ့တည်ပေးရမလို ဖြစ်နေပြီအစ်မရေ...”

အစ်မလေးကို ကျွန်မက ပြောပြပါတော့သည်။ ကြီးတော်ဥ ဆာသည်ပြောတိုင်းသာ ကျွေးမည်ဆိုပါက ကြီးတော်ဥ၏ အစာအိမ်က လက်ခံနိုင်မည်လား။

နောက်တစ်ခါ ကြီးတော်ဥ ထပ်တောင်းသောအခါ မသိဟန် ဆောင်နေလိုက်ပါတော့သည်။

“ကျုပ်ကို စားနိုင်တုန်း ကျွေးထားနော်၊ မစားနိုင်မှ ကျွေးလို့ အပိုပဲ...၊ စားချင်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ။ မစားချင်တဲ့အခါမှ လာကျွေးလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ...”

ကြီးတော်ဥ ပြောသည်မှာလည်း မမှား။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပင် ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါသည်။

ခုတလော ကြီးတော်ဥ ညတိုင်းထ၍ ခြေထောက်ဆေးလိုက်၊ မျက်နှာသစ်လိုက် လုပ်နေပြန်သည်။ ကြီးတော်ဥမှာ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရလေအောင်၊ အတူနေသူ တူ တူမများကို အငြိမ်မနေရအောင် လုပ်နေတော့သည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသည့်အတွက် ချော်လဲလျှင် အရိုးကျိုးပြီး ပြန်မဆက်နိုင်ပါက အိပ်ရာထက်တွင်ပင် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်ကလည်း ဇာတိမြေ မိတ္ထီလာမြို့သို့ သွား၍ မောင်လေးတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်ချီးမြှင့်လေ၏။ ခြံအထွက်တွင် ကြီးတော်ဥက ထီးအဖွင့် နွားက လန်၍ ကန်မိရာ ကြီးတော်ဥ ပေါင်ကျိုးဖူးသည်။ ထိုအချိန်က မေမေနှင့် အစ်မများက ကြီးတော်ဥကို ဟိုင်းလပ်(စ)ကားငှားပြီး မိတ္ထီလာမှ

ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ သူ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်မှာ အလွန် ကြောက်ပါ၏။

ကြီးတော်ဥ၏ အသက်တစ်ရာပြည့်ဖို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ဂရုစိုက်သည့်ကြားမှ အစားအသောက် သိပ်မစားနိုင်ရှာ။ အစာစားရင်း အိပ်ပျော်သွား၍ နှိုးကျွေးနေရသည်။ အပေါ့အလေးကို မထိန်းနိုင်။ အိမ်သာသို့သွားသည့် လမ်းမှာပင် ထွက်ကျတော့သည်။ ညစဉ် အိပ်နေရာမှ ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကို နောက်လှန်ပစ်ချတော့သည်။ ထိုသို့ အချိန်များမှာ ခုတင်ပေါင်နှင့် မလွတ်သည့်အချိန်များလည်း ရှိသည်။ ခုတင်နှင့် ကပ်ထားသည့် အုတ်နံရံနှင့် ခေါင်းထိမိသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ မနက်မိုးလင်း၍ ကြီးတော်ဥခေါင်းကို စမ်းကြည့်မိလျှင် သွေးစို့လျှင်စို့၊ မစို့လျှင် ခေါင်းဖုနေတတ်သည်။ သနား၍ သူနှင့်သွားအိပ်လေသော် သူလှဲချမည့်နေရာသို့ ခေါင်းအုံးနှင့် ဖက်လုံးများ တစ်ညလုံး လိုက်ချပေးနေရသည်။ သတိကောင်းကောင်းမရှိတော့သဖြင့် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်သောအခါ

“သူလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံလည်း သွားချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ နာစစ်ငှား၊ အောက်ဆီဂျင်ဘူးသာ အမြဲဆောင်ထားတော့၊ အမှည့်ကြွေ ကြွေမှာပါ...လူငယ်တွေလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကိုင်းချိုးသလို ခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး... သူစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှလုပ်မနေပါနဲ့...”

ကြီးတော်ဥကို အသက်တစ်ရာ ရှည်စေချင်သည်။ အသက်တစ်ရာပြည့် ကုသိုလ်ဒါနပြုပေးမည်ဟု ရည်မှန်းထားသည်။ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် လှူသည်က ပို၍ကုသိုလ်ရသည်။ ကိုယ်နှင့်တစ်ပါ

တည်း ပါသွားမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်တစ်ရာပြည့် မွေးနေ့တွင် အမြဲလှူနေကျ ဓမ္မိကာရာမ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သံဃာတော် ငါးပါးကို ပင့်၍ ကြီးတော်ဥကိုယ်တိုင် သင်္ကန်းကပ်၊ ဝတ္ထုလှူစေသည်။ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကျွေးကုသိုလ် ပြုစေသည်။ သူ၏နှုတ်မှ သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်သည်ကို ကြားရ ၏။ ဆွမ်းကျွေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အညစ်အကြေးများ သုတ်သင်၍ အဝတ်အစားလဲပေးနေစဉ် ကြီးတော်ဥ၏ ခြေဖဝါးလေးများ တဖြည်းဖြည်းအေးလာသည်နှင့် ပါရဂူဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်ပင့်ခေါ်ပြရာ အသက်ကုန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

နေကောင်းစဉ်အခါက ပစ္စည်းများအထားမှား၍ ဟိုလူ သည်လူ စွပ်စွဲတတ်သည့်အကျင့်မှာ မကွယ်လွန်မီ မပြောတော့။ ပစ္စည်းဥစ္စာ စွဲလမ်းမှုမရှိဘဲနှင့် ကွယ်လွန်သွားသည်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မကွယ်လွန်မီတစ်ရက်က သူကိုယ်တိုင် သင်္ကန်းကပ်လှူသည်ကိုလည်း တူ၊ တူမများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြရသည်။ ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် ပြင်းထန်သည့်ဝေဒနာ ခံစားရပုံမပြဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးဆေးစွာ ဘဝတစ်ပါးကူးပြောင်းသွားသည်ကိုလည်း ကျေနပ်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ခန္ဓာရှိလျှင် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းရှိစမြဲမို့ တုံးကျော်ဥလည်း မမြဲသည့် အနိစ္စတရားကို လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မရှိပါတကား။ ။

အချိန်မီ

“ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေး...အောင်မယ်လေး။ ကျွန်မ ဒေါ်လေးကို ကြည့်ကြပါဦးရှင်...”

ဝင်းဝင်းအေးအသံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေ ပြေးလာကြသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး သွေးများယိုစီးနေသဖြင့် ဝင်းဝင်းအေးရင်တွေ တုန်လာသည်။ ဝင်းဝင်းအေးသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဒေါ်လေးယောက်ျား ဦးဘကျော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဘကျော်ကား ဘာမှမဖြစ်သလို အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ဝင်းဝင်းအေး... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ပြောပြပါဦး...ဒေါ်သိန်းကြည်မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ ပါလား...”

“ကျွန်မလည်း ဒေါ်လေးအိမ်ဘက်က ဒုံး ဝှမ်းဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြိုလဲကျသံကြားတာနဲ့ ပြေးလာခဲ့တာပါ... ဒီရောက်တော့ ဒေါ်လေးက ကြမ်းပြင်မှာလဲကျနေတယ်... သူ့ယောက်ျားက ခါး

ထောက်ပြီး ရပ်နေတယ်လေ... ဒေါ်လေးကို ဒဏ်ရာရအောင် သူ့
ယောက်ျားလုပ်တာပဲနေမှာ... ဟုတ်လားဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးကို
ခုလိုဖြစ်အောင်လုပ်တာ ဒေါ်လေးယောက်ျားလား...”

ဒေါ်သိန်းကြည်က နားတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဝင်းဝင်းအေး... နားကသွေးတွေထွက်လာပြီ၊ ဆေးခန်းခေါ်
သွားလိုက်ဦး...”

ဝင်းဝင်းအေးက သူ၏ဒေါ်လေးကို တွဲခေါ်ရင်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ဒေါ်ဒေါင်းအကူအညီဖြင့် မြင်းလှည်း
ငှားပြီး ဆေးရုံသို့ ဒေါ်လေးကို ခေါ်သွားလေသည်။

“ဒဏ်ရာတော့ ဆေးထည့်ပေးလိုက်တယ်...သောက်ဆေးလည်း
ပေးလိုက်မယ်...နားကို သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ပါဦးမယ်... ကြည့်
ရတာ နားစည်ထိသွားတယ်ထင်တယ်...မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာ သွားပြ
တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဆရာမ ...”

မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီးမှ ဒေါက်တာမြသာဦးက သူ့ကို ရှင်းပြ
လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ကျောင်းပိတ်သည်။ ဒေါ်လေး
ကို ကားဖြင့် မန္တလေးခေါ်သွားမည်။ နောက်နှစ်ရက် ခွင့်ယူရဦးမည်။
ခွင့်မရလျှင် အခက်ပင်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် သဘောကောင်း
သော်လည်း ခွင့်ယူလျှင် သိပ်မကြိုက်ချင်။ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလျှင်တော့ ခွင့်ပေးလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဝင်းဝင်းအေး ခွင့်သုံးရက်ရလိုက်ပါသည်။ နား၊
နှာခေါင်းအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ဒေါ်လေးနားစည် ဒဏ်ရာရသွား၍
ညာဘက်နား အကြားအာရုံချို့ယွင်းသွားပြီဟု ပြောပြလိုက်သောအခါ

ဝင်းဝင်းအေး၏ ဒေါသစိတ်တို့ အတိုင်းအဆမရှိ မြင့်တက်သွားရသည်။
ဒေါသလည်းဖြစ်၊ မျက်ရည်များလည်း စီးကျလာပြီး ဒေါ်လေးကို
သနားလည်း သနားနေမိသည်။

မိတ္ထီလာသို့ပြန်အလာ ကားပေါ်တွင် ဒေါ်လေးအိပ်ပြီး ပါလာ
တော့သည်။ ဆရာဝန်က ညဆေးသောက်မည့်အထဲတွင် အိပ်ဆေး
ပါသောကြောင့် အိပ်လိမ့်မည်ဟု ပြောထားသည်။ ဒေါ်လေးသည်
ဝင်းဝင်းအေး၏ ပခုံးပေါ်မှီ၍ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အိပ်မောကျ
နေတော့သည်။

“သမီးဒေါ်လေး ယောက်ျားယူတော့မယ်...”

ထိုစဉ်က ဝင်းဝင်းအေးမှာ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ဖြစ်သောကြောင့်
ယောက်ျားယူတော့မယ်ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သေးပေ။

“ဟိုဘက်အိမ်က ကိုတင်လှိုင်ကြီးက သမီးဒေါ်လေးကို အသေ
ကြိုက်နေတာ။ အဲဒီကိုတင်လှိုင်ကြီးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ...”

“ဦးတင်လှိုင်ကြီးက ဒေါ်လေးကို အသေကြိုက်နေတာ ဟုတ်လား
မေမေ”

“အေးလေ .. ကိုတင်လှိုင်ကြီးက မခင်မြနဲ့ ကွာရှင်းထား
တာမှ မကြာသေးတာ။ သမီးဒေါ်လေးကို သူ့လူပျိုပေါက်ကတည်းက
ကြိုက်နေတာ..ခုလိုတစ်ခုလုပ် မယားကွာနဲ့ ငါ့ညီမကို မပေးစားနိုင်
ပါဘူး .. ဒီမှာ ကိုအေးလွင် ...”

ဝင်းဝင်းအေး၏ အဖေက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

“ကျွန်မ ကိုဘကျော်ကို တီးခေါက်ကြည့်တော့ .. သူလည်း

မသိန်းကြည်ကို သဘောကျသတဲ့...ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ အမြန်အကောင် အထည် ဖော်လိုက်တော့မယ် .. နို့မဟုတ်ရင် စိတ်မအေးရဘူးရှင့် .. ရှင်ကော ဘယ်လိုသဘောရလဲ ...”

“မင်း ကောင်းမယ်ထင်ရင် ကြည့်သာစီစဉ်ပေးလိုက်တော့ .. ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိန်းကြည်ကို ကိုတင်လှိုင်ကြီးနဲ့ ဘယ်ပေးစား နိုင်ပါ့မလဲ ...”

ဝင်းဝင်းအေးသည် ဒေါ်လေးကို အလွန်ချစ်သည်။ အမေ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်တွင် ဒေါ်လေးသည် ဝင်းဝင်းအေးတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး တတ်လေ သည်။ ဒေါ်လေးသည် ဝင်းဝင်းအေးတို့ မောင်နှမအတွက် ဒုတိယ မေမေဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးသည် မေမေနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်ကွာသည်။ မေမေ အမေသည် မေမေ့ကိုမွေးဖွားပြီး ဆယ်နှစ်ကြာမှ ဒေါ်လေးကိုမွေးခဲ့သဖြင့် ညီအစ်မအရွယ်မဟုတ်ဘဲ တူဝရီးအရွယ်လောက် ကွာသည်။ မေမေ သည် သူ့ညီမကို အလွန်ချစ်သည်။ ဒေါ်လေးကို အိမ်ထောင်ဖက် မပြုလုပ်သင့်သူကို ရွေးချယ်မိပြီး မှားယွင်းသွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ဤအချက်ကို ဝင်းဝင်းအေးလည်း အသက်အရွယ်အနည်းငယ်ရလာမှ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာတော့သည်။

ဝင်းဝင်းအေး မှတ်မိသလောက် ဒေါ်လေးသည် ငယ်ငယ်တုန်း က အတော်ချောသည်။ ပြောရလျှင် မေမေ့ထက်ပင် ဒေါ်လေးက ပိုပြီးချောသည်။ ပိုပြီး လှသည်။ ဝင်းဝင်းအေးတို့မောင်နှမတစ်တွေကို ဒေါ်လေးက ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်လျှင် ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက လမ်းလျှောက်၍တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးဖြင့်တစ်မျိုး

ပိုးကြ ပန်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေက ဒေါ်လေးကို စိတ်မချနိုင်ပေ။ သည်ကြားထဲမှာမှ ဇနီးနှင့် ကွာရှင်းထားသည့် တစ်ခုလပ် ဦးတင်လှိုင် ကြီးကလည်း ဒေါ်လေးကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ တစ်ဖက်သတ် ပိုးပန်းနေသည့်အကြောင်း မေမေကသိ၍ ဒေါ်လေးအား အိမ်ထောင် ချပေးရန် အမြန်စီစဉ်တော့သည်။ မိဘများမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း မိဘလိုစောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သည့် မေမေ့စကားကို ဒေါ်လေး မလွန် ဆန်နိုင်။

“ကိုဘကျော်က အခုစာရေးကြီးဖြစ်ပေမဲ့ နောင်အခါ ကိုယ့် ကံကောင်းရင် အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ။ အစ်မတို့မှာ ငွေထက်အရေးကြီးတဲ့အရာ ပိုလိုအပ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ငါ့ညီမနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူဟာ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ပြီး မသောက်မစား ရိုးသား တဲ့သူဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လူနဲ့ညားရင် တစ်သက် လုံး မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်မှာ သိလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်လေးတစ်ယောက် မေမေ့စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ဒေါ်လေးနှင့် လက်ထပ်ပေးမည့် ဦးဘကျော် ကို ဝင်းဝင်းအေး ပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အတော်အံ့ဩ သွားမိသည်။ မေမေ့စတိုးဆိုင်တွင် တောက်တိုမည်ရခိုင်းသော မောင်သန်းကပင် ဦးဘကျော်ထက် ရုပ်ရည် အများကြီးသာသည်။ အသားမည်းမည်း ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကြည့်ရှုလို့ မလှသော ဦးဘကျော်ကို ဒေါ်လေးနှင့် ပေးစားမည်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးကို နှမြောမဆုံးတော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒေါ်လေးနှင့် လက်ထပ်သည့် ဦးဘကျော်သည် ဝင်းဝင်းအေး၏ ဦးလေးဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

လက်ထပ်ပြီးစကာလများတွင် ဦးဘကျော်သည် ဒေါ်လေးကို အလွန်ဂရုစိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးတွင် ရုပ်ရည်ရှိသည်။ ငွေရှိသည်။ ဒေါ်လေး၏ ငွေရေးကြေးရေးကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်လေးယောက်ျား ဦးဘကျော် ရာထူးတဖြည်းဖြည်း တိုးလာကာ အရာရှိတစ်ဦးပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးတို့ လက်ထပ်ပြီး ဆယ်နှစ်ကြာသည်အထိ ကလေးမရခဲ့ပါ။ ဒေါ်လေးက ဝင်းဝင်းအေးတို့မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံးကို သူ၏ သား၊ သမီးရင်းချာပမာ ချစ်ခင်ယုယမြဲ ယုယပါ၏။ သို့ရာတွင် ဦးလေးဦးဘကျော်က

“သားသမီးအရင်းမရှိရင်လည်း .. ငါတို့ မွေးစားကြမယ်.. တစ်ယောက်လောက်တော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မွေးစားမှ ဖြစ်မယ်..”

ခင်ပွန်းသည်၏ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သူ ဒေါ်လေးသည် ဈေးထဲမှာ မိဘစွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးကို ကောက်ယူ၍ မွေးစားခဲ့ပါသည်။ ကလေးပေါက်စအရွယ်မှာ မသိသာသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ ဒေါ်လေးလိုပင် ချောမောလှပလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရွှေပင်နားတော့လည်း ရွှေကျေးဆိုသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်ကို ဆိုလိုသည်ထင်၏။ ဒေါ်လေးကလည်း သူ့သမီးလေးသည် ရွှေစင်ရုပ်လို အသားအရေ ဝင်းဝါလှပသူမို့ “ရွှေစင်” ဟု အမည်မှည့်ခေါ်လေသည်။ ရွှေစင်အရွယ်ရောက်လာမှပင် ဦးလေးဘကျော်နှင့် ရွှေစင်တို့၏ အတွင်းစိတ်မနော သရုပ်မှန် သဏ္ဍာန်ရုပ် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပါ

တော့သည်။ ဦးလေးဦးဘကျော်သည် ကိုယ့်ထက် ရုပ်ရည်ရူပကာလည်းလှ၊ ပစ္စည်းလည်းရှိ၊ ငယ်လည်းငယ်သည့် ဇနီးမယား ရထားပါလျက် ကြင်နာရကောင်းမှန်းမသိ။ အမျိုးမျိုးသော နှိပ်စက်နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဒေါ်လေးစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဆောင်ပါတော့သည်။ မွေးစားသမီးကလည်း မွေးစားမိခင်ကို “မေမေ .. မေမေ..” ခေါ်ပြီး သူလိုသမျှ ပစ္စည်းကို ပူဆာပါတော့သည်။ ဒေါ်လေးကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရွှေစင်ပူဆာသမျှ ဝယ်ပေးလေသည်။

ဝင်းဝင်းအေး အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် မိဘလည်း သဘောတူသည့် သူ့ချစ်သူကိုလင်းအောင်နှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်သည်။ ဒေါ်လေးက ဝင်းဝင်းအေးကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ပေးသည်။ ဤသည်ကိုသိသော ရွှေစင်က သူလည်း စိန်လက်စွပ် လိုချင်သည်ဟု ပူဆာသည်။ ဒေါ်လေးက ရွှေစင်ဆယ်တန်း စာမေးပွဲအောင်လျှင် ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။ မရ။ ရွှေစင်က ငိုပါတော့သည်။ ဝင်းဝင်းအေးက မကျေမနပ်ဖြင့် သူ့မိခင်ကို ပြောတော့သည်။

“မေမေ.. ဒေါ်လေးက သမီးမင်္ဂလာဆောင်မှာ စိန်လက်စွပ်လက်ဖွဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ သူက ဘာလို့ မဆီမဆိုင် လိုချင်တာတုံး..၊ ယှဉ်စရာလား၊ ဒေါ်လေးလည်း သနားပါတယ်..၊ လင်က ပိုက်ဆံတောင်းရင်ပေးလိုက်၊ သမီးက ပူဆာရင် ဝယ်ပေးလိုက်နဲ့၊ ကြာရင် ပရုတ်လုံးလို လုံးပါးပါးတော့မယ်နဲ့ တူတယ်..”

“ပြောမနေပါနဲ့သမီးရယ် .သမီးဒေါ်လေးကိုက သူ့ ယောက်ျားနဲ့ သူ့သမီးဘက် ခပ်ပါပါ..ပါကွယ် ..”

မေမေပြောသည်မှာ မှန်၏။ ဝင်းဝင်းအေးတို့အိမ်တွင် စနေ၊

တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးတွင် မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ အုန်းထမင်း
 ..စသည်ဖြင့် တစ်မျိုးမျိုး ချက်ပြုတ်စားသောက်တတ်သည်။ ချက်ပြုတ်
 ပြီးချိန်တွင် မေမေက ဒေါ်လေးတို့အိမ်အတွက် ငါးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် အုန်းနို့
 ခေါက်ဆွဲ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဒေါ်လေးသည်
 ဝင်းဝင်းအေးတို့အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ဝင်းဝင်းအေးက ဒေါ်လေး
 ကို မြင်လျှင်

“ဒေါ်လေး..အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကောင်းလား..သမီးလက်ရာ
 လေ .. အုန်းသီးလည်း ကိုယ်တိုင်ခြစ်တာ ..”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းရည်က မွှေးနေတာပဲ ...”

“သမီးမေးတာလည်း မဖြေဘူး..အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားပြီးပြီ
 လားလို့ ...”

ဝင်းဝင်းအေးက စိတ်မရှည်သည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။
 ထိုအခါမှ ဒေါ်လေးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်

“သမီးပို့လိုက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို ရွှေစင်တို့သားအဖ
 စားလို့ကုန်သွားပြီ၊ ဒေါ်လေး မစားလိုက်ရဘူး...”

“ကောင်းရော ဒေါ်လေးရယ်...”

နောက်ပိုင်းတွင် ဝင်းဝင်းအေးတို့အိမ်၌ အထူးအထွေ ချက်ပြုတ်
 စားသောက်ပါက ဒေါ်လေးတို့အိမ်သို့ ဝင်းဝင်းအေးက သွားပြီး...

“ဒေါ်လေး... မေမေက ပြောစရာရှိလို့တဲ့...”ဟု ဒေါ်လေး
 တစ်ယောက်ကိုသာခေါ်ခဲ့ပြီး ဝင်းဝင်းအေးတို့အိမ်မှာပင် အဝကျွေးလိုက်
 သည်။ မှတ်ပေရော။

ဝင်းဝင်းအေး၏ ဖခင်နှင့်မိခင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို
 ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မိဘမရှိတော့သည့်အတွက် ခင်ပွန်းသည်သာ သူ့

အတွက်အားထားရာ ဖြစ်နေချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်ပွန်းသည်လည်း
 အသည်းကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြန်သည်။ သားသမီးလည်း
 မရရှိခဲ့သောကြောင့် ဝင်းဝင်းအေးဘဝ အထီးကျန်သလို ခံစားနေရသည်။
 ဝင်းဝင်းအေး၏ ညီမနှင့်မောင်လေးတို့လည်း အသီးသီးအိမ်ထောင်
 ကျသွားပြီး သား၊ သမီးများဖြင့် သာယာနေကြပြီ။

“သမီး...ဒေါ်လေးနဲ့ လာနေပါလားကွယ်၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်
 တည်း ဖြစ်မနေဘူးလား...”

ဝင်းဝင်းအေးသည် ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်
 ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်ဒေါ်လေး... လိုအပ်ရင်
 သမီးတပည့်လေးတွေ လာကူပေးပါတယ်... သမီး မန္တလေးကို
 သင်တန်းသွားတက်ရဦးမှာ...”

သူသင်တန်းက ပြန်လာသည့်အခါတွင် သတင်းဆိုးကြားရသည်။
 ဒေါ်လေး၏ မွေးစားသမီးရွှေစင် လင်နောက်လိုက်သွားသည့်သတင်း
 ဖြစ်သည်။ လင်နောက်လိုက်ရာတွင် ဒေါ်လေး၏ မီးခံသေတ္တာထဲမှ
 စိန်လက်စွပ်ကို ယူသွားတော့သည်။ ငွေလည်းယူသွားသေးသည်။

ဒေါ်လေးယောက်ျားကတော့ ရွှေစင်ကို ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်
 မည်သည့်စကားမျှမဆို။ ဒေါ်လေးခမျာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်ရ
 သည်။

“ငါ့သမီးလေး ဆင်းရဲရှာတော့မယ်၊ ကောင်လေးက အလုပ်
 အကိုင် မရှိဘူးတဲ့...”

“ဒေါ်လေးရယ်...သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ထားလိုက်တော့၊ ဒါပေမဲ့
 အဘွားပေးခဲ့တဲ့ စိန်လက်စွပ်တော့ သမီးနှမြောတယ်... သူနဲ့မှ မထိုက်

တာ၊ ကိုယ့်အမေပေးခဲ့တဲ့အမွေကို ရအောင်ပြန်တောင်း ဒေါ်လေး...”

ဝင်းဝင်းအေးမှာ ဒေါ်လေးကို တိုက်တွန်းပြောဆိုမိသည်။ ရွှေစင်မှာ သူ့ချစ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး တောမရွာလေးတွင် နေသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ဒေါ်လေးနှင့် ဝင်းဝင်းအေး လိုက်လံစုံစမ်းသော အခါ ရွှေစင်နေသည့်နေရာကို သိရှိသွားသည်။ ဝင်းဝင်းအေးပါ ပါလာသောကြောင့် ရွှေစင်လည်း မနေသာတော့။ သူ့နှင့်ပါသွားသည့် စိန်လက်စွပ် ထုတ်ပေးရတော့၏။ ရွှေစင်ယောက်ျားက ဒေါ်လေးနှင့် ဝင်းဝင်းအေးကို မကျေနပ်သည့်အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဒေါ်လေးကလည်း ဒေါ်လေးပင်။ ဝမ်းနှင့်လွယ် မမွေးခဲ့ရသော်လည်း ဝမ်းလွယ်၍ မွေးထားရသကဲ့သို့ ရွှေစင်ကို သမီးရင်းလိုချစ်သည့်အတွက် ပစ်မထားရက်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်လေး၏ မွေးစားသမီးသည် ဒေါ်လေးအပေါ်ပြန်၍ ရက်စက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေစင်ယောက်ျားကလည်း ဒေါ်လေးစိတ်ကိုသိ၍ ရွှေစင်ကိုအကြောင်းပြပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရန် ငွေအရင်းအနှီး မကြာခဏ တောင်းလေတော့သည်။

ဒေါ်လေးလည်း ရွှေစင်ကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် အစပထမပိုင်းတွင် သူတို့လင်မယား လိုသလောက် ငွေထုတ်ပေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်လေးလည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဒေါ်လေး စုထားသောငွေနှင့် လုံချည်ဆိုင် ဖွင့်ထားပြီး အိမ်စရိတ်ရှာရတော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ဒေါ်လေးအိမ်သို့ ဝင်းဝင်းအေး ရောက်သွား၏။ ဒေါ်လေးအိမ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း သူမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက မသက်မသာ ကြိုဆိုနေတော့သည်။ ဒေါ်လေးသည် ရာသီဥတုပူလျှင်

နှာခေါင်းသွေးလျှံတတ်သည်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့က ဒေါ်လေး သွေးတိတ်စေရန် ရေဖလားလေးကို ရင်ဘတ်မှာပိုက်ပြီး ရေရှူလိုက်၊ ခေါင်းမောလိုက် လုပ်နေ၏။ သမီးအလိမ္မာ ရွှေစင်မှာ ဒေါ်လေး ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းဖြင့်တိုက်၍

“မေမေ... ရွှေစင်ကို စိန်လက်စွပ်အခုထုတ်ပေး..အခု ထုတ်ပေးပါ .. မေမေ ရွှေစင်ပြောနေတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား ...”

ဝင်းဝင်းအေး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မထိန်းနိုင်တော့။ နောက်မှ သူသိလိုက်သည်မှာ ရွှေစင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်တီးလိုက်မိပြီး နေရာမှာပင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“ခွေးထက်မှိုက်တဲ့မိန်းမ၊ ဒါအမေကို နှိပ်စက်ပြနေတာလား၊ ချစ်ပြတာလား.. နင့်ကို ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မမွေးခဲ့ပေမဲ့ ဝမ်းလွယ်ပြီး မွေးခဲ့သလို ချစ်နေတဲ့ အမေကို အသေသတ်နေတာလား..နင်အခု ထွက်သွား...”

ဝင်းဝင်းအေးကို ကြောက်၍ အိမ်ထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်သွားသော ရွှေစင်ကျောပြင်ကြည့်ပြီး

“ဖြစ်ရလေ ဒေါ်လေးရယ် .. ဒေါ်လေးပျော့ညံ့လို့ သူတို့ ဒေါ်လေးကိုနိုင်တာ..ရန်သူနဲ့တူတဲ့သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်နေရတာလဲ..အနုနည်းနဲ့ အသေသတ်လို့မရရင်.. အကြမ်းနည်းနဲ့ အသေသတ်လိမ့်မယ်...”

ဒေါ်လေးနှာခေါင်းမှ သွေးများ လျှံကျလာသလို မျက်ဝန်းအိမ်မှ သောကမျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

ဝင်းဝင်းအေး ဝန်ထမ်းလောကမှ အနားယူပြီး ကိုယ်ပိုင်ဘော်ဒါ ကျောင်းဖြင့် အောင်မြင်လာသောအခါ ဒေါ်လေးကို ခေါ်ထားချင်နေသည်။ ဒေါ်လေးကို မန္တလေးသို့ လာနေရန် ခေါ်သော်လည်း ခေါ်မရ။

ဝင်းဝင်းအေး၏ ညီမမှာ မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် ကိုယ်ပိုင်စီးပွား ရေးဖြင့် အောင်မြင်လာပြီး သားနှစ်ယောက်မှာလည်း ပညာထူးချွန်ကြသည်။ ဝင်းဝင်းအေး၏ မောင်ငယ်မှာလည်း တီဗီ၊ ကက်ဆက်စသည့် အီလက်ထရွန်နစ်ပစ္စည်းဆိုင်ဖြင့် အဆင်ပြေနေပြီဖြစ်၏။ သူ၏ သမီးနှင့် သားငယ်မှာလည်း မိတ္ထီလာအမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းသုံးရက် ဆက်တိုက်ပိတ်သဖြင့် ဝင်းဝင်းအေး မိတ္ထီလာသို့ ခဏပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်လေးနှင့် တွေ့သောအခါ

“အစ်မရေ..ဒေါ်လေးတော့ မလွယ်ဘူး..သူ့သမက်က သူ့သမီးထက် ပိုဆိုးသေးတယ်..၊ ဒေါ်လေးတော့ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် သတ်တာနဲ့ သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

ဒေါ်လေးအကြောင်းကြားရသည်မှာ စိတ်သက်သာဖွယ်မရှိ။ မသွားချင်သော်လည်း ဒေါ်လေးကို တွေ့မြင်ချင်သည့်အတွက် ဒေါ်လေးအိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိသည်။

“ဝုန်း .. ဂလွမ်း..”

အိုး၊ ခွက်များပစ်ပေါက်သံသည် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ .. ငါပင်စင်ယူလိုက်လို့ ဝင်ငွေ မရှိဘူးဆိုပြီး .. မလေးမခန့်လုပ်ရလားဟဲ့ ..ကိုယ့်ယောက်ျား ထမင်းစားဖို့အတွက် ထမင်းဟင်းခူးခပ်ပေးတဲ့ အလုပ်တောင် လုပ်မပေးနိုင်

အောင် ..နှင့်လုံချည်ဆိုင်မှာ ယောက်ျားတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်ပြီး ဝယ်နေကြလို့လား..”

“ကျွန်မ..ကျွန်မ..ဆိုင်မှာ လူကျနေလို့ပါ..ခဏနေ အိမ်ဘက်လာ..”

“ဘာ..အိမ်ဘက်လဲ..ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့သဘောပေါ့.. ကဲ..”

“အင့်...”

ဒေါ်လေးယောက်ျားက ဒေါ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးအားဖြင့် တွန်းလိုက်ရာ ဒေါ်လေး ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည့် ဝင်းဝင်းအေးသည် ဒေါ်လေးယောက်ျားက ဒေါ်လေးအပေါ် ရက်စက်သောအပြုအမူ ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ရသောကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

“ဒီမှာ ဦးလေး...”

ဒေါ်လေး၏ခင်ပွန်းဖြစ်သဖြင့် ယခင်က ရိုသေစွာ သည်းခံပြောဆိုသော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်မရတော့။ ဖင်ထိုင်လျက် လဲသွားသော ဒေါ်လေးသည် တော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်။ ဒေါ်လေးကို တွဲထူလိုက်ပြီး

“ဦးလေးဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား..ဒေါ်လေးက အလကား အလေလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး..အိမ်စရိတ်အတွက် လုံချည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံရှာနေရတာ..ဒေါ်လေးမှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား..ဦးလေးတို့သားအဖနဲ့ နေရလို့ ဒေါ်လေးဒီလိုရောဂါရတာ..”

“ဒါဆို နင့်ဒေါ်လေးကို ငါနဲ့မနေခိုင်းနဲ့ပေါ့..”

“အောင်မယ် ဒီကလည်း ဦးလေးကို ဒေါ်လေးနဲ့ သိပ်နေခိုင်းချင်တယ်များ ထင်နေလို့လား..ဒီမှာ ဒေါ်လေး.. ဒေါ်လေးယောက်ျားနဲ့ ကွာလိုက်စမ်းပါ..ဘာမှမက်စရာ မရှိဘဲ..”

ဝင်းဝင်းအေး အပြောကြောင့် ဒေါ်လေးယောက်ျားက ခါးထောက်ပြီး

“ဒီကလည်း ကွာချင်လွန်းလို့ဟေ့..ငါ့ကို ငါးသိန်းပေးရင် ချက်ချင်းကွာပေးလိုက်မယ်..”

ဦးဘကျော်စကားကြောင့် ဝင်းဝင်းအေးသည် လက်ညှိုးထိုးရင်း

“သေချာတယ်နော်..ယောက်ျားစကား ခင်ဗျားတည်ရမယ်..”

“မမ.. တကယ်ပဲ ငါးသိန်းပေးမှာလား...”

မောင်လေးက ဝင်းဝင်းအေးကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် တကယ်ပေးမှာ..ဒါမှ ဒေါ်လေးဝဋ်ကျွတ်မှာ... ကိုလင်းအောင် မသေခင်က မမကို ဆွဲကြိုးဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ဆယ်သိန်းပေးထားတာရှိတယ်...အဲဒီထဲကနေ ဒေါ်လေးယောက်ျားကွာဖို့ ပေးလိုက်တော့မယ်...မမလည်း ဆွဲကြိုးမဝယ်ဖြစ်ပါဘူး...”

ဝင်းဝင်းအေးက ဒေါ်လေးကို ငွေသားငါးသိန်းပေးပြီး

“ဒေါ်လေးကိစ္စ ဒေါ်လေးဘာသာရှင်း... သမီးကို ဘာမှ အားမနာနဲ့... ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့...”

“ရပါတယ် သမီးရယ်... ဒေါ်လေးလည်း ကွာချင်နေတာပါ... တစ်ခုပဲ၊ ဒေါ်လေးအသက်အရွယ်ကြီးမှ ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းရတာတော့ သူများပြောစရာ ဖြစ်မလားလို့...”

“အို... ဒေါ်လေးကလည်း... ဒေါ်လေးစိတ်ဆင်းရဲရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ ဒီထက် စောစောကတည်းက ကွာရှင်းသင့်တာ ...”

ဝင်းဝင်းအေးကလည်း ဒေါ်လေးကိစ္စ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းပြီး မန္တလေးပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ...”

ပစ္စည်းများကို အိတ်တစ်အိတ်ထဲသို့ စုထည့်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော... အောင်အောင်ပါလား...”

အထက်တန်းပြဆရာမလုပ်စဉ်က တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သူ အောင်အောင်ကို တွေ့၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“အောင်အောင်... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲသား...”

အောင်အောင်က ဒေါ်လေး၏ အိမ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး

“ဆရာမ အဒေါ်အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေလို့...”

ဝင်းဝင်းအေးလည်း ဒေါ်လေးအိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားလိုက်၏။ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစရာပင်။ ဒေါ်လေး၏ ဖြူဖြူလုံးလုံး ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှေ့မှပြေးနေပြီး ဒေါ်လေး၏ သမက် (ရွှေစင်ယောက်ျား) က ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် နောက်မှ လိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့...ဟဲ့ နင့်လက်ထဲက ဓားကို ခုချထားစမ်း... အောင်အောင်... ရဲစခန်းက ဒု-ရဲအုပ်မြင့်စန်းကိုခေါ်စမ်း... မောင်မြင့်စန်းကို ဒေါ်ဝင်းဝင်းအေးက ခေါ်နေပါတယ်လို့... ရမ်းကားနေတဲ့ တရားခံကို အချုပ်ထဲထည့်ဖို့ လာဖမ်းပါဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့... ဒီကောင်ကို လက်ထိတ်နဲ့ခတ်ပြီး ခေါ်မှရမယ်..ဒီလောက်မိုက်ကန်းတဲ့အကောင်...”

ဝင်းဝင်းအေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြီး ကြားလိုက်သည့် စကားကြောင့် ရွှေစင်ယောက်ျား ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူးဒေါ်လေး...။ သမီးက မိတ္တီလာကို အမြဲတမ်း လာနေလို့လည်း မဖြစ်...။ ခဏခဏလာနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး...။ ဒီတော့ သမီးအိမ်ကို အငှားထားဖို့ စိတ်ကူးထားတာ...။ အပြီးပဲ ရောင်းလိုက် တော့မယ်...။ ဒေါ်လေးလည်း ဒေါ်လေးအိမ် ရောင်းဖို့စိတ်ကူးတော့...။ သမီးနဲ့ မန္တလေးမှာပဲ လိုက်နေဖို့ကိုသာ ပြင်တော့”

ဝင်းဝင်းအေး၏စကား မှန်ကန်နေသည်မို့ ဒေါ်လေး စောဒက မတက်တော့ပေ။

ဒေါ်လေးနှင့်ဝင်းဝင်းအေးတို့ အိမ်ရောင်းပြီးသည့်နောက် အိမ် ရောင်းရငွေကို ရွှေစင်က မန္တလေးထိ လာတောင်းသေးသည်။ ဒေါ်လေး က ညီမလေး၏အိမ်သို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေ မည်။

“ညည်း နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့ဒေါ်လေးဆီ လာနေခွင့်ယှက်လို့က သေဖို့သာပြင်”

ဝင်းဝင်းအေးသည် ဒေါ်လေး၏ ယောက်ျားနှင့် မွေးစားသမီး တို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံရတော့သည်။ သူ၏ ပင်ကိုစီမံမှုမှာ ကြမ်းတမ်းသည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းဆက်ဆံမှသာ တော်ပေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဒေါ်လေး အပေါ်ဆက်ဆံသလို နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံကြပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ ဒေါ်လေးကို မိခင်သဖွယ် နေရာထားပြီး စိတ်ချမ်းသာ စွာ နေစေတော့သည်။

“ဒေါ်လေး...မနက် ဘုရားကြီးသွားမလား...။ ဈေးချိုသွားချင် လား...။ ဘယ်သွားချင်လဲ ပြော”

ဝင်းဝင်းအေးက ဒေါ်လေး၏ငွေတချို့ကို ဘဏ်၌ အပ်နှံထား

သည်။ တချို့ကို တရားရိပ်သာ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ပညာ သင်ကျောင်း၊ ဆေးရုံတို့သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် လှူဒါန်းစေသည်။

“သမီးသုံးဖို့ ယူထားဦးလေ...”

“သမီးမလိုပါဘူးဒေါ်လေး...”

“ဒေါ်လေးတို့ လင်မယားကွာရှင်းတုန်းက သမီးစိုက်ပေးထား တာလေ...။ အဲဒီတုန်းက ရွှေဈေးနဲ့ဆို ရွှေတစ်ဆယ်သားဖိုးလောက် ရှိ မယ်...”

“သမီးမယူပါဘူး...”

“ယူပါသမီးရယ်...။ ငါ့သမီးလေးမှာ လင်သားလည်းမရှိ၊ အားကိုးစရာ သားသမီးလည်း မရှိတော့...။ သမီးရဲ့ အကြွေးကို ဒေါ်လေး ပြန်ဆပ်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်တော့၊ ဟုတ်လားသမီး...”

“ဒေါ်လေး ခုလိုသမီးနဲ့နေတာ စိတ်ချမ်းသာလားဟင်...”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်သမီးရယ်...။ သမီးနဲ့နေရတာ...စိတ် လည်း ချမ်းသာတယ်...ရင်လည်းအေးတယ်...”

ဝင်းဝင်းအေးတစ်ယောက် သူ၏မိခင်ကို မဆီမဆိုင် စိတ်ဆိုး နေမိသည်။

“ကန်တော့ပါမေမေရယ်...။ သေပြီးတဲ့မေမေ့ကို အပြစ်တင်မိ လို့... မေမေ့ရဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပူပန်မှုကြောင့် မေမေတို့ပေးစားတဲ့ လင်ဆိုးနဲ့ဒေါ်လေး ညားနေရတယ်...။ တစ်ခုလပ်နဲ့ ညားမှာစိုးလို့... ရိုးသားနဲ့ချာတဲ့ ဦးဘကျော်နဲ့ ပေးစားခဲ့တယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်တဲ့သူနဲ့ ရလို့ ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူဆိုလည်း ထားပါတော့၊ ခုဟာက ဒေါ်လေးရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလည်း လိုချင်တဲ့သူ၊ လောဘကြီးတဲ့သူ အစစ်နဲ့မှ တွေ့ရလေတယ်၊ မွေးစားတဲ့ သမီးကလည်း ထူးခြားနား

..တကယ့်ကို သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ဒေါ်လေး..၊ မေမေကြောင့် ဒေါ်လေး အိမ်ထောင်ကျတာ မှန်ပေမဲ့..အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းတာ မေမေကြောင့်လို့ မပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး မေမေ..ဒေါ်လေးကို ချစ်ခင်သူတွေ ဝိုင်းနေပါလျက်နဲ့၊ သူ့ကံပေါ့လေ”

ဝင်းဝင်းအေးသည် ဒေါ်လေးအိပ်ပျော်နေသည်ကို ဘေးမှကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။ ဒေါ်လေးကို ဆေးစစ်ကြည့်ရာ နှလုံးသွေးကြောနှစ်ချောင်း ပိတ်နေပြီဆိုသည့် ဆရာဝန်စကားကို ဝမ်းနည်းစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လေးမိတ္တီလာကို ခဏပြန်ပြီး အလှူလုပ်ချင်တယ် သမီးရယ်..ဒေါ်လေးရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်း အကုန်ရောင်းပြီး ဝမ်းတော်ပြည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သိမ်အတွက် အလှူထည့်ချင်တယ်...”

ဒေါ်လေး ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်မို့ ဝင်းဝင်းအေး ကားစီးလုံးငှားပြီး စီစဉ်ရပါသည်။ အလှူနေ့မှာ ဒေါ်လေးမျက်နှာ ပြုံးပီတိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

ဒေါ်လေးအလှူကို ရေစက်ချအပြီး မွေးစားသမီး ရွှေစင်က ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် ခိုးတွေ့ဖို့အလုပ် ဝင်းဝင်းအေးက တွေ့လိုက်ရ၍ တော်သေးသည်။

“နင် ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ...”

“မေမေ့ကို လာတွေ့တာ..မေမေ နေလို့မကောင်းဘူးဆိုလို့...”

ရွှေစင်ကြည်ရသည်မှာ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိလှ။ ဒေါ်လေးဆင်ထားသည့် ရွှေစလေးများလည်း သူ့ကိုယ်မှာ မတွေ့ရတော့။

“နင်တကယ်ပဲ ဒေါ်လေးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာတွေ့တာလား...”

“ဟုတ်တယ်...ရွှေစင် တကယ်ပြောတာပါ။ ညာမပြောပါဘူး..မမဝင်း...”

“အေး..ငါဒေါ်လေး နေကောင်းတာ တွေ့ချင်တယ်..တကယ် ကျန်းမာစေချင်တယ်ဆိုရင်..နင် ဒေါ်လေးကို မတွေ့နဲ့တော့..ပြန်လိုက်တော့”

“မဟုတ်ဘူးလေ မမဝင်း..မေမေနဲ့ စကားခဏလောက် ပြောချင်လို့..”

“မပြောနဲ့တော့..နင်နဲ့တွေ့ရင် ဒေါ်လေး နေမကောင်းတကယ် ဖြစ်တော့မှာ”

“ဟာ... မမဝင်းကလည်း...”

“မမဝင်းကလည်း မလုပ်နဲ့၊ ငါတကယ်ပြောနေတာ... နောက်နေ့တယ် ထင်လို့လား”

ဝင်းဝင်းအေးက ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ရွှေစင်ကို တစ်ထောင်တန် ဆယ်ရွက် လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါနင့်ကို တမင်ပေးလိုက်တာ၊ ဒေါ်လေးသူဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့...ငါသတိပေးနေတာနော်...သွားတော့...”

ဝင်းဝင်းအေး စကားအဆုံးတွင် ရွှေစင်ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“တော်သေးတယ်... ဒေါ်လေးနဲ့ တွေ့မသွားလို့... မဟုတ်ရင် ဒေါ်လေးလည်း သူ့သံယောဇဉ်က ဥပါဒ်ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်ဦးမှာ...”

အလှူရေစက်ချပြီး မန္တလေးပြန်ရောက်သည့်နေ့ ညနေမှာ ဒေါ်လေး အနည်းငယ် မောလာ၍ ဆေးခန်းသို့ ပြေးရပြန်သည်။

“သမီးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ...”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်... သမီးမှာ မိဘလည်း မရှိ... လင်လည်းမရှိ...သားသမီးလည်းမရှိတော့... ဒေါ်လေးကို သမီး အမေနေရာထားပြီး ပြုစုပျံ့မယ် ဒေါ်လေးရယ်... ခု သမီးတို့ အဆောင်နဲ့ အထက်အောက်အိမ်ခန်းမှာ နေရတာတောင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မလားလို့ စိုးရိမ်မိသေးတယ်...”

“မိတ္တီလာမှာ အဖော်မရှိသလို နေရတာထက် အများကြီး သာပါတယ် သမီးရယ်... ဒီမှာ သမီးတပည့်မလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာလည်း ပျော်ပါတယ်...”

ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်က ဝင်းဝင်းအေးကို

“ဆရာမ အဒေါ်ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ပါလား ... ဒါဆို သေသေချာချာ ဆေးစစ်ကြည့်လို့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်... ဆေးခန်းခဏခဏ လာပြရတာထက် ပိုအဆင် ပြေမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ... ဆရာမ အဒေါ်ရဲ့ အိမ်သားတွေကို တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦး ... ဟုတ်လား...”

“ကျွန်မက ဒေါ်လေးအိမ်သားပါပဲ၊ ဒေါ်လေးမှာ အိမ်သား မရှိပါဘူး...”

ဝင်းဝင်းအေးမှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူချပြီး ဒေါ်လေးကို ဆေးရုံတင်လိုက်တော့သည်။ ဘော်ဒါဆောင်ကိစ္စက တစ်ဖက်၊ ဒေါ်လေး ကျန်းမာရေးကိစ္စက တစ်ဖက်ဖြင့် အတော်သောက ရောက်ရလေသည်။

ဒေါ်လေးတစ်ယောက် ဝင်းဝင်းအေးနှင့် အတူနေရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ ဒေါ်လေး ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ချို့တဲ့

လာရသည်မှာ ဒေါ်လေး၏ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် မွေးစားသမီးတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဝင်းဝင်းအေး စိတ်ထဲစွဲနစ်နေသည်။

“ဒေါ်လေးအတွက် သောကမဖြစ်ပါနဲ့တော့၊ ဒေါ်လေး စိတ်ကိုနေတတ်အောင် ဒေါ်လေး ပြုပြင်နေပါတယ်၊ ငါ့တူမဆိုလည်း ဟုတ်၊ ငါ့သမီးဆိုလည်း ဟုတ်တဲ့ သမီးပင်ပန်းနေတာကို ဒေါ်လေး စိတ်မကောင်းတာပါ”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ဒေါ်လေး... အကုသိုလ်ဖြစ်စေမယ့် စိတ်တွေ ဖျောက်ပစ်ပါ။ ကုသိုလ်ရမယ့် စိတ်သာတွေ့ပါ... တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူ့မှ စကားမပြောဘဲ နှာသီးဝမှာလာတဲ့ ဝင်လေထွက်လေ သာ သတိနဲ့ မှတ်ပါနော် ဒေါ်လေး”

“အေးပါ သမီးရယ်...”

နှလုံးရောဂါဆိုသည်မှာ ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်ဟု တထစ်ချပြော၍ မရနိုင်။ ဒေါ်လေးခမျာ အောက်ဆီဂျင်ပေးလျက်နှင့်ပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။ ဝင်းဝင်းအေးမှာ ဒေါ်လေးသေဆုံးသည်ကိုကြည့်ပြီး ငိုလို့လည်း မရ။ ငိုလည်းငိုချင်သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဝင်းဝင်းအေးသည် ဒေါ်လေးကို ငွေဖက်၍

“ဒေါ်လေး... သနားလိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်... သမီးနဲ့ နေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆို...၊ သမီးဒေါ်လေးကို ခေါ်ထားတာ အချိန်မီတယ် မဟုတ်လားဟင်...”

ဝင်းဝင်းအေး၏ စကားကိုသာ ဒေါ်လေးကြားနိုင်မည်ဆိုလျှင် “အချိန်မီလေးပါပဲ သမီးရယ်...”

ဟု ပြောကောင်းပြောမည် ထင်၏။ ။

အိုခြင်းဆင်းရဲ

မတင်မေ ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်တက်လာသည့် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမနိုင်ဖြစ်လာသည်။ အေးစက်သော ခန္ဓာကိုယ်၊ မလှုပ် မရှားနိုင်သည့် တစ်ကိုယ်လုံးသော ကြွက်သားစိုင်မှန်သမျှ ကိုယ်ခန္ဓာ နှင့်အတူ ရေခဲရေသီးများဖြင့် ဖြူဖွေးနေသည့် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မောင်ငယ် ကျော်သက်ကို မကြည့်ရက်တော့။

“အောင်မယ်လေး..မောင်လေးရဲ့...”

သူ့မောင်လေး ရုပ်ကလာပ်ကိုကြည့်ပြီး ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ် နေသည့် မတင်မေမှာ မြေပေါ်တွင် လူးလိုမို့နေ၏။ အသုဘပို့လာ သည့် ပရိသတ်များမှာ မတင်မေကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ စို့လာကြ သည်။ မျက်ရည်လွယ်သူတချို့က မျက်ရည်များ ကျကြသေးသည်။

“တရားနဲ့ဖြေပါ မတင်မေရယ်..မတင်မေက ကိုယ့်မောင် လေးကို ဝတ္တရားကျေတာထက်လွန်အောင် ပြုစုပေးခဲ့တာ အားလုံး သိကြတာပါပဲ...”

ပရိသတ်တချို့က မတင်မေကိုဝိုင်း၍ ဖျောင်းဖျက်ပါသည်။

ကာယကံရှင်အဖို့ မည်သည့်တရားစကားကိုမျှ နားမဝင်နိုင်။ သေဆုံးသူ မောင်ငယ်၏ ဇနီးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်ကပင် သားအိမ်ကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည်။ ခုတစ်ခါ သူ၏မောင်ငယ်မှာလည်း အသည်းကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာလေပြီ။ မတင်မေသည် ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်ရသည်။

မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဦးတည်း သော မောင်ငယ် ကျော်သက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရ၍ အိမ်ထောင်ပြု ဖို့ရာ စိတ်ပင်မကူးခဲ့ပေ။

ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ဖွင့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး ဘဝဖြင့် မတင်မေ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ မောင်ငယ် ကျော်သက် တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောကျ နှစ်သက်သည့် မသီတာနှင့် လက်ထပ်ပေးစားခဲ့သည်။

မောင်ဖြစ်သူနှင့် ယောက်မဖြစ်သူတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာ ခဲ့ရာ ပုံပုံနှင့်လုံလုံ သမီးနှစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မောင်ကိုလည်း ချစ်သောကြောင့် မောင်ကမွေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မတင်မေ အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။ အဆင်ဆန်း အထည်ဆန်းပေါ်သမျှ ယောက်မနှင့် တူမနှစ်ယောက်တို့ကို ဦးစားပေး ဝတ်ဆင်စေခဲ့သည်။

“အစ်မ မတင်မေကလည်း...ကလေးတွေအတွက်ချည်းပဲ ဦးစားမပေးပါနဲ့၊ အစ်မလည်း ဝတ်ပါ...”

“ရပါတယ်အေ...အစ်မက လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ မလိုပါဘူး...”

ပုံပုံနှင့်လုံလုံ တစ်နေ့တခြားကြီးပြင်းလာပြီး ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်ရောက်သည့်တိုင် ကြီးတော်မတင်မေတစ်ယောက် ကျောင်းပို့၊ ကျူရှင်ပို့နှင့် မအားမလပ်ဖြစ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းသည်။ မော

သည်ဟု မညည်းညူ။ မသီတာကိုလည်း အိမ်မှာပင်နေစေ၍ အိမ်မှု ကိစ္စအဝဝကိုသာ ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ မောင်ဖြစ်သူမှာ အစ်မ၏ဆိုင်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နေခဲ့သော မိသားစုတွင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည့် သောက အမှိုက်မှောင် ကျခဲ့လေတော့သည်။ ယောက်မဖြစ်သူ မသီတာ နေမကောင်း၍ ဆေးခန်းပြရာမှ ဆေးရုံတက်ရသည့်အဖြစ် ကြုံရလေ သည်။ သားအိမ်ကင်ဆာရောဂါကို လွန်သည့်အချိန်မှသိရ၍ အချိန်မီ ဆေးကုသခဲ့သော်လည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုသည်သာ လူ့ဘဝထဲ တွင် နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာ ငိုကြွေးနေသည့် ပုံပုံနှင့် လုံလုံကိုကြည့်ပြီး အသည်းနှလုံးပြုတ်ထွက်မတတ် ခံစားခဲ့ ရသည်။ တူမလေးနှစ်ယောက်၏ သောကကို ဖြေသိမ့်နိုင်စရာ စကားပြောဖို့ ရှာမရပေ။

ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ပြီး ရက်အနည်းငယ်မှာပင် မောင်ဖြစ်သူ လည်း အသည်းအသန်ဖြစ်တော့သည်။ မတင်မေ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ခွဲစိတ်လျှင် လူ့ဘဝသက်တမ်း ဆွဲဆန့်၍ ရကောင်းနိုင် ၏လို့ ထင်ခဲ့မိပေမဲ့ မောင်လေးအဖို့ လူ့သက်တမ်းစေ့နေဖို့ ကံပါမလာ။

ဤသို့သော သောကအပူမီးမြှိုက်ခြင်းခံရသည့် မတင်မေအဖို့ နှလုံးအေးစရာစကား၊ ရင်အေးစရာကိစ္စ မည်သည့်နေရာမှ ရှာမရပါ ချေ။

ဆယ်ရက်တရားစခန်းမှ ပြန်လာသည့်မတင်မေကို ပုံပုံနှင့် လုံလုံတို့က လည်ပင်းဖက်၍ ဝိုင်းငိုကြတော့သည်။ တရားစခန်းတွင် ရခဲ့သည့် သမာဓိများ ပြုတ်ကျကုန်၏။

“အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ...ငါ့မှာလည်း ဒီကြိုးနှစ်ချောင်းက တင်းအောင် ချည်တုပ်ထားပါလား...လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်ဖို့ မမြင်...”

လူမမယ်တူမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချမိသူက မတင်မေ။

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းရင့်သည်ထက်ရင့်၊ ကြာမြင့်သည်ထက် ကြာမြင့်လာခဲ့သည်တွင် ပုံပုံနှင့်လုံလုံတို့ တကွသိုလ်မှ ဘွဲ့များ ရလာသည်။ ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်လာတော့လည်း ကြင်ယာဖက် ရွေးချယ်သည့်ပညာပါ တတ်လာခဲ့သည်။

အကြီးမပုံပုံကို လက်ထပ်ပေးရန် သတို့သားဖက်မှ ကမ်းလှမ်းလာသည်တွင် အငယ်မှ လုံလုံကလည်း သူ့တွင် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည့် ချစ်သူရှိကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုလာပါသည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံး အကြီးမ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီး မကြာခင် အချိန်လေးမှာပင် အငယ်မကိုပါ မင်္ဂလာဆောင် ပေးလိုက်ရတော့သည်။ အကြီးမကို နာမည်ကြီး မင်္ဂလာခန်းမတွင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးသလို အငယ်မကလည်း အလားတူ မင်္ဂလာခန်းမမျိုး၌ ဆောင်ပေးရန် အရေးဆိုလာသည့်အတွက် အငယ်မစိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးလိုက်ရသည်။

သူ့မှာ အိမ်ထောင်မရှိ၊ မောင်ငယ်၏ သမီးနှစ်ယောက်ကိုပင် သူ၏ရင်မှ မွေးဖွားလာသည့် သမီးအရင်းအချာများပမာ ချစ်ခင်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ဖန် သည်သမီးနှစ်ယောက်၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် မတင်မေပင်အဖေ၊ မတင်မေပင်အမေလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။

သမီးနှစ်ယောက်အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်သော်လည်း လက်ရှိ နေဆဲအိမ်မှာပင် ခေါ်ထားသည်။ နှစ်ထပ်လုံးချင်းအိမ်ဖြစ်ရာ အကြီးမ

ပုံပုံကို အပေါ်ထပ်၊ အငယ်မလုံလုံကို အောက်ထပ်တွင် နေစေသည်။ အကြီးမ၏ ခင်ပွန်း မောင်ဆန်းထွဋ်မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၍ အသောက်အစားကင်းပြီး ရိုးသားသူဖြစ်သည်။

အငယ်မ၏ခင်ပွန်း မောင်ရဲလွင်မှာ ကားဝယ်ရောင်းပြုလုပ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အပေါင်းအသင်းများပြီး အသောက်အစားရှိသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် အိမ်အဝင်အထွက်များသူမို့ အိမ်၏အောက်ထပ်မှာ အခန်းဖွဲ့ပြီး နေရာချထားပေးသည်။ တူမနှစ်ယောက်စလုံးကိုတော့ မတင်မေက သူ၏ဆိုင်မှာပင် ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ခိုင်းထားသည်။

တစ်နေ့တွင် မတင်မေဈေးရောင်းပါးချိန်၌ အငယ်မ လုံလုံသည် အဒေါ်နားကပ်၍ ပြောသည်။

“ကြီးကြီးမေ...မမပုံမရှိတုန်း လုံလုံပြောချင်တယ်...”

“ဟဲ့...ဘာလဲလုံလုံရဲ့...ဘာပြောမလို့လဲ...”

“ကိုရဲလွင်ပေါ့ ကြီးမေရယ်...”

“မောင်ရဲလွင် ဘာဖြစ်လို့လဲ...မထိတ်သာ မလန့်သန့် လုံလုံရယ်...”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကြီးမေရယ်...ကိုရဲလွင်က သူ့မိတ်ဆွေကို သိပ်ယုံတာကိုး၊ ခုတော့ ပြဿနာပဲ။ ငွေလျော်ရမယ့် ကိန်းပေါ့။ စာချုပ်ကလည်း လွန်နေပြီဆိုတော့...လုံလုံလည်း စိတ်ညစ်တာပါပဲ...ကြီးမေကို ဖွင့်ပြောရတာလည်း လုံလုံ မကြံတတ်တော့လို့ပါ...”

“ဟောတော့ ဖြစ်ရလေအေ...မောင်ရဲလွင်က ဘယ်လောက် လျော်ရမှာတဲ့လဲ...”

“သိန်းနှစ်ဆယ်ပါကြီးမေ...လောလောဆယ် ဆယ်သိန်းပေးထားပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဆယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပေးရင် ရတယ်တဲ့...မပေးနိုင်ရင်တော့ အချုပ်ထဲထည့်မယ်တဲ့...”

ဒေါ်တင်မေ ခေါင်းမီးတောက်ရပါပြီ။ မည်သို့လုပ်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်သည့် နည်းလမ်းဆိုသည်ကို စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ဘဲ စဉ်းစားခန်းဝင်နေတော့သည်။ လုံလုံ၏မျက်နှာလေးသည် ဆီးစေ့သာသာသာ ရှိတော့၏။ မောင်ရဲလွင်ဆိုသည်ကလည်း လုံလုံ၏ အိမ်ဦးနတ်။ သည်ကြားထဲ လုံလုံတွင် ရင်သွေး လွယ်ထားနေပြီ။ ဒေါ်တင်မေ၏မြေး၊ မောင်လေး၏မြေး၊ သွားလေသူ မောင်လေးခမျာ သက်ရှိထင်ရှားသာရှိပါက သမီးအချစ်၊ မြေးအနှစ်အတွက် မည်မျှပီတိ များ ဖြာထွက်မည်လဲ။ တစ်ဆက်တည်း သမက်ဖြစ်သူ မောင်ရဲလွင် အတွက်လည်း ရတက်ပေရပေဦးမည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေပေမဲ့ ကိုယ့်သွေးသားလို ခင်မင်ရသည့် ကိုယ်နှင့်သက်တူရွယ်တူ ဒေါ်သက်ခိုင်ကို တိုင်ပင်ရပါတော့သည်။

“မေ့ကို ဒါလေးတော့ လက်ခံပြီး ကူညီပေးပါခိုင်ရယ်.. ဒါကိုယ့်အမေက ကိုယ့်အတွက် အမွေထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါ.. ရိပ်သာမှာ လည်း လှူချင်သေးတယ်”

တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် အရည်အသွေးကောင်းသော စိန် လက်ကောက်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သက်ခိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခိုင်လည်း ဒီလိုရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်နားမလည်ဘူး မတင်မေရဲ့..ဒီလိုလုပ်ပါလား..ခိုင်အသိ ရတနာကုန်သည် တစ်ယောက်ရှိတယ်..သူ့ဆီကို ဒီပစ္စည်းသွားပြမယ်လေ၊ မတင်မေပါ လိုက်ခဲ့...”

“ခိုင်ကို ယုံပါတယ်..မေ့လိုက်ဖို့ လိုလို့လား...”

“လိုတာပေါ့..ဒါမှ ဈေးဖြတ်တာကို ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လို့ ရမှာပေါ့...”

မလိုက်၍မဖြစ်၊ ငွေလည်းချက်ချင်းရမှ မောင်ရဲလွင်၏ ပြဿနာ ပြေလည်မည်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်သက်ခိုင်စကား နားထောင်ရုံအပြင် မရှိချေ။

စိန်အရည်အသွေးကောင်းသော်လည်း ငွေချက်ချင်း လိုအပ်နေသည်ကို ရိပ်မိသောကြောင့် စိန်ကုန်သည်ထံမှ ဈေးနှိမ်ပေးခြင်း ခံရသေးသည်။ သို့ရာတွင်လည်း ဒေါ်တင်မေ မတတ်နိုင်။ ငွေလုံးငွေခဲ ချက်ချင်းရနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းမှာ စိန်လက်ကောက် တစ်ဖက်ကို ရောင်းချခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။

မောင်ရဲလွင်အတွက် လျော်ကြေးပေးလိုက်ရသည့် ငွေကြေးမှာ ရိပ်သာသို့လှူသည့် ငွေကြေးပမာဏထက် ဆယ်ဆလောက်များလေ၏။ မောင်ရဲလွင်ကိစ္စစိတ်အေးသွား၍ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိနေသည်။ လုံလုံလည်း စိတ်ချမ်းသာရာရပြီး မျက်နှာလေးလန်းဆန်းလာသည်။ လုံလုံအတွက် သူကြိုက်တတ်သည့် အစားအသောက်လေးများ ဂရုတစိုက် ချက်ပြုတ်ပေးရန် အကူမိန်းကလေးကို မှာထားရသေးသည်။

“ကြီးမေ...”

တစ်ညနေ ဈေးဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာကာ အိမ်ရှေ့ကုလားထိုင်တွင် နားနားနေနေ ထိုင်နေခိုက် ပုံပုံတစ်ယောက် ဒေါ်တင်မေအနားကပ်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ညင်ညင်သာသာအသံဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ..ပုံပုံ...”

ပုံပုံမျက်နှာ ညှိုးနေသည်ကိုတွေ့၍ ဒေါ်တင်မေရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

“ပုံပုံ..သမီး..ဘာပြောမလို့လဲ..ပြောလေ...”

“ဟို..ဟိုလေ..ပုံပုံပြောလည်း မပြောချင်ဘူး..မပြောပြန်ရင်လည်း မဖြစ်လို့...”

“ကဲ..ပြောပါ..ကြီးမေမှ မပြောရင် သမီးဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ ပုံပုံရဲ့...”

“ဒီလိုပါကြီးမေ”..ဟု အစချီပြီး ပုံပုံက သူ့အမျိုးသား အလုပ်လုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီရုံးတွင် ပုံပုံခင်ပွန်း လက်အောက်မှ ငွေကိုဝင်ဝန်ထမ်းက ငွေများ အလွဲသုံးစားလုပ်လိုက်၏။ ငွေအလွဲသုံးစားမှုကို ကိုယ်တိုင်မလုပ်သော်လည်း မိမိလက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းကို တာဝန်ယူရသည်ဖြစ်ရာ သူ့မှာလည်း တာဝန်မကင်းပေ။ ငွေပေးလျော်ဖို့ ပုံပုံ၏ အမျိုးသားတွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ငွေပေးလျော်မှသာ အပြစ်ဒဏ်မှ ကင်းလွတ်မည်ဖြစ်သည်။ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းလည်း ခံရဦးမည်ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါမျက်နှာငယ်သွားသူမှာ ဒေါ်တင်မေ ကိုယ်တိုင်ပင်။ တူမငယ်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအတွက် စိန်လက်ကောက်တစ်ဖက် အသုံးပြုလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ အိုစာမင်းစာအတွက် စိန်လက်ကောက်တစ်ဖက် ချန်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကာမှ ကိုယ်တန်ဖိုးထားရသည့် စိန်လက်အောက် တစ်ရန်ထဲမှ ကျန်လက်ကောက်တစ်ဖက်ပင် ကိုယ်ပိုင်ဖို့ မလွယ်တော့။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အသက်အရွယ်ကြီး၍ အိုမင်းရင့်ရော်လာသောအခါ သုံးစွဲရန် ချန်ထားသည့် စိန်လက်ကောက်တစ်ဖက် ရောင်းပစ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ တူမငယ်နှင့် တူမကြီးတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့

အတွက် သူ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုပစ္စည်းများထဲမှ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး လက်ကောက်တစ်ရန် သုံးလိုက်ရပြီကော။

“ပုံပုံတို့ အဆင်ပြေရင် ကြီးမေကို အဲဒီပိုက်ဆံ ပြန်ပေးပါမယ်...”

“ကြီးမေ..လုံလုံပိုက်ဆံစုပြီး ကြီးမေရဲ့ ပိုက်ဆံတွေပြန်ပေးမှာပါ...”

စကားတွေက လှပါသည်။ လက်တွေ့မှာမူ ဖြစ်မလာခဲ့။
“ကိုယ့်တူမတွေပဲ..ကိုယ်သေရင်တောင် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်တူမလေးတွေကို ပေးခဲ့ရမှာပဲလေ..သူတို့ ပြန်မပေးနိုင်လည်း မတောင်းတော့ပါဘူး...”

“ဝါတွင်းတရားစခန်း ဝင်ဖြစ်မလား မတင်မေ..ခိုင်တော့မတင်မေနဲ့ ခိုင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အမည်စာရင်း ပေးခဲ့တယ်...”

ဒေါ်သက်ခိုင်က တရားစခန်းမှ စာရင်းပေးပြီး ပြန်အလာ ဒေါ်တင်မေအိမ်ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“တရားစခန်းဝင်ချင်တာပေါ့..ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ပတ်တော့ ဝင်ဖြစ်မယ် မထင်တော့ပါဘူး..လုံလုံက ရှေ့လလယ်လောက်မှာ မီးဖွားမှာလေ...”

ဒေါ်တင်မေတို့ မိသားစုအိမ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသူ ဒေါ်သက်ခိုင်မှာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

“ခိုင်တော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး..ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သေရင် ကိုယ်နဲ့တစ်ပါတည်းပါမယ့် အထုပ်သာယူခဲ့.. သူများအတွက် အချိန်

ကုန်ခံပြီး ကိုယ့်အတွက်တော့ ကိုယ်သေရင် ကိုယ်နဲ့မပါဘဲ ထားခဲ့ရတဲ့အလုပ်၊ အကျိုးမဲ့အဖြစ်မခံပါနဲ့.. ကိုယ့်အတွက် အချိန်မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ အမြဲသတိရှိပါ.. ခုချိန် ကိုယ်သေတော့မယ်ဆိုရင် ဘာအားကိုးရမလဲ..အဲဒါစဉ်းစား”

ဒေါ်သက်ခိုင်စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်တင်မေဦးကျသွားသည်။ ဒေါ်သက်ခိုင်စကားများသည် မှန်သောစကားများပင် မဟုတ်ပါလား။ တရားစခန်းအကြိမ်ကြိမ် ဝင်ခဲ့ဖူးသော ဒေါ်တင်မေသည် ဒေါ်သက်ခိုင်၏ စေတနာစကားများကို မသိ၍မဟုတ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း တူမလေးများကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး တရားစခန်းသို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်ပါမည်လား။

ဆရာတော် ဦးသုမန ပြောသလိုပင် “လူကတော့ ရိပ်သာ၊ စိတ်ကတော့အိမ်မှာ” ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။ တရားစခန်းဝင်နေပေမဲ့လည်း တရားသောစိတ်မဖြစ်ဘဲ “အိမ်သတိရ” ဘွဲ့နှင့် ဒေါ်အိမ်သတိရဖြစ်ပြန်လျှင်လည်း တရားစခန်းဝင်သည့် အမည်သာရှိမည်။ အချိန်သာကုန်သွားမည်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိ။ သံယောဇဉ် ဖြတ်နိုင်ရန် တရားစခန်းဝင်ကာမှ သံယောဇဉ်ချည်လုံးနှင့် နှောင်ထွေးရစ်ပတ်နေမည့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်သိ၍ သည်တစ်ပတ် တရားစခန်းမဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားမှုကလည်း နှေးကွေးလာခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသဖွယ်လည်း မြင်ခဲ့ပါပြီ။ အသက်အရွယ်အရ ဆိုင်အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်များကို အရင်ကလို

သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ မလုပ်နိုင်တော့။

“တော်ပါသေးတယ်..ငါ့မှာ တူမလေးနှစ်ယောက်မိသားစုရှိနေကြလို့...”

စိတ်သက်သာရာ တွေးနေရသည်။ တူမနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပုံပုံနှင့်လုံလုံတို့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်စီရနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ပုံပုံတွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီး လုံလုံတွင် သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။

ဒေါ်သက်ခိုင်မှာ တူမလေးနှစ်ယောက်မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်လာရင်း အဆင်မပြေသည့်ကိစ္စများကို ဖြေရှင်းလိုက်၊ ပြေလည်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာခဲ့ပြီ။

ခုတလော သူချူချာလာသည်။ အစားအသောက်လည်း ပျက်နေ၏။ ဆရာဝန်ထံပြဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း တူမနှစ်ယောက်စလုံး တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အတွက် မပြုဖြစ်သေး။

“မတင်မေ..ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ...”

တစ်နေ့ညနေ ဒေါ်သက်ခိုင်မှာ ဒေါ်တင်မေအိမ် ရောက်လာပြီး လူမမာသတင်းမေးလေသည်။ ဒေါ်တင်မေမျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ပျော့တော့နေသည်။

“ပုံပုံတို့ မအားသေးလို့ မသွားဖြစ်သေးပါဘူး..မြို့ထဲက ဆေးခန်းကို ပြဖို့စဉ်းစားထားတယ်...”

“ဘာ..ခုထိ ဆေးခန်းမပြရသေးဘူး...ဟုတ်လား... ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေရတာလဲမေရယ်..ထ..ထ..ခိုင်နဲ့ ဆေးခန်းသွားရအောင်.. လာ..အင်္ကျီလဲလိုက်..ဘာမှထပ်မပြောနဲ့...”

ပုံပုံက သူ့အဒေါ်နှင့်အဒေါ်မိတ်ဆွေ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍

“ကြီးမေနဲ့ ကြီးခိုင် ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“သမီးတို့ကြီးမေ နေမကောင်းလို့...ဆေးခန်းခေါ်သွားမလို့...ဆေးခန်းကို ခဏခေါ်သွားမယ်နော်...ကားငှားသွားမှာပါ... ကြီးခိုင်ပြန်ပို့မယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြီးမေနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ပုံပုံတို့ မသိလို့နော်...”

ပုံပုံက မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် စကားဆိုလေသည်။ ဆေးခန်းသွားရာလမ်းတွင် ကားပေါ်၌

“ပုံပုံတို့ကို နေမကောင်းတာ ပြောမပြဘူးလား...ဒါပေမဲ့ မတင်မေရယ် ကိုယ့်ကြီးတော် အစားကောင်းကောင်းမစားနိုင်တာ ကြာလှပြီပဲ...ဂရုတော့ စိုက်ရမှာပေါ့...”

“ကလေးတွေလည်း ဆိုင်အလုပ်ကတစ်မျိုး၊ အိမ်အလုပ်ကတစ်မျိုးမို့ မေ့ကိုသတိမထားမိကြတာပါ...မေလည်း ပြောတော့ပြောမလို့ပါပဲ...”

“မတင်မေရယ်...ခိုင်ကဘေးလူလေ၊ ကိုယ့်သွေးမဟုတ်တော့ အမှန်မြင်တာကိုပြောတာ...မေ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့...ကိုယ်က အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတတ်လို့ပါ...”

မှန်သည့်စကားဆိုတော့လည်း ဆက်မပြောသာတော့။ ဆေးခန်းရောက်မှ ပိုမောရတော့သည်။ အသည်းကင်ဆာရောဂါဟူသော စကားကြားသည်နှင့် ဒေါသက်ခိုင် ရင်ဖိပြီး ဘုရားတ၊ လိုက်မိသည်။ ဆေးစစ်မှု အစအဆုံးပြီးသည်နှင့် ရောဂါအမည် သေချာပါတော့သည်။

“ကဲ...မတင်မေ...ကိုယ့်စိတ်ကို ပြင်ဆင်ပြီးရင် ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့...တူမတွေပါ ပြောချင်ရင် ပြောလိုက်လေ...”

ဒေါသက်ခိုင်က ပြောတော့ ဒေါတင်မေခမျာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့်

“မေ့တူမလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေပါ့မယ်ခိုင်ရယ်... မပြောရက်ပါဘူး...”

“သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမှာတော့ ကြောက်တယ်ပေါ့...ကိုယ်ပဲစိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ခံတော့မယ်ပေါ့ဟုတ်လား မတင်မေ...”

ကိုယ်နှင့်တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ၊ တရားစခန်းဝင်ပြန်တော့လည်း အတူတူခင်မင်ကြသူများဖြစ်၍ ဒေါသက်ခိုင်တစ်ယောက် ဒေါတင်မေအိမ်သို့ ညနေတိုင်းလိုလို ရောက်ဖြစ်နေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါတင်မေရောဂါအခြေအနေ အတော်ဆိုးဝါးနေ၍ ဖြစ်သည်။ သူ့သတိထားမိသည်မှာ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ဒေါတင်မေခမျာ ကင်ဆာဝေဒနာကို အလူးအလဲခံနေရသည်မှာ သနားစရာပင်။ ဝေဒနာအတိုးအလျော့ အပြောင်းအလဲကိုမှတ်ဖို့ သတိပေးစကားကို အနားမှနေ၍ ဒေါသက်ခိုင် ပြောပေးနေရသည်။ ဒေါသက်ခိုင် နေ့စဉ်လာရောက် တရားဟောပေးနေသည်ကိုပင် သူ့တူမများနှင့် အိမ်သားများက မကြိုက်ပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ မိတ်ဆွေအတွက် ဘဝကူးကောင်းရန် အမုန်းခံပြီး တတ်အားသရွေ့ ကူညီပြောဆိုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

မနေ့က အခြေအနေမှာ အတော်လေးဆိုးဝါးနေသည်ကို သတိထားမိ၍ သည်နေ့စောစောပင် ဒေါ်တင်မေ့ထံသို့ ဒေါ်သက်ခိုင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းနေ့များမှာ အဒေါ်လူမမာနားသို့ မကပ်နိုင်အောင် အလုပ်များနေကြပြီး အိမ်ဖော်ကလေးမလေးသာ ရှိနေတတ်သည်။ သည်နေ့တွင် လူမမာခန်းထဲ၌ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အဒေါ်နားမှာ ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ ညနေမှ လူမမာ လာရောက်ကြည့်တတ်သည့် ဒေါ်သက်ခိုင်ကို အချိန်စောစွာ တွေ့ရ၍ ပုံပုံနှင့် လုံလုံတို့ညီအစ်မ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဒေါ်တင်မေသည် မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဝေဒနာကို သေအံ့မှူးမှူး ခံစားနေရသည်။ ပုံပုံက ဒေါ်တင်မေ၏ ညာဘက်နားမှ နားကပ်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်နေပြီး လုံလုံက ဘယ်ဘက်နားကပ်တစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်တက်၍ ဖြုတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါ်သက်ခိုင်ပါးစပ်ဟမိသည်။

“သေခါနီးလူဆိုတာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် လာနားရင် တောင် အတော်နာတယ်ဆိုပဲ...ကြီးမေလည်း ဒီနားကပ်ကြောင့် နာမှာစိုးလို့...”

ကြီးတော်နာမှာစိုးရိမ်၍ ကြီးတော်၏ နားတစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှ စိန်နားကပ်တစ်ဖက်စီကို ချွေးသံရွံ့ရွံ့နှင့် ဖြုတ်ရင်း ဒေါ်သက်ခိုင်ကို မလုံမလဲလှမ်းပြောနေကြသည်။

“ဟဲ့...ယင်ကောင်နားရင် နာမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးရှိမှတော့ ယင်တို့၊ ခြင်တို့ လာမနား၊ မကိုက်ရအောင် ယပ်တောင်လေးနဲ့ ခတ်ပေးနေပါလား...”

ပြောချင်သည့်စကားများကို လည်ချောင်းထဲသို့ မနည်းမျိုချ

နေရသည်။ ဆက်ပြီး ပြောချင်သေးသော စကားကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ပြောမိပါ၏။

“နားနာမှာစိုးလို့...စိန်နားကပ်ကို ဒီလောက်သဲကြီးမဲကြီး ဆွဲဖြုတ်နေတာကိုး၊ ကဲ...မတင်မေ...ရှင်ကျွန်မကို ပြောတော့ရှင့် ဝမ်းမနာသမီးတွေက အလိမ္မာလေးတွေပါဆို... မသက်ခိုင်ရေရှင်က မုဆိုးမဆိုပေမဲ့ သားမရှိ၊ သမီးမရှိတဲ့ ရှင့်ကို ကျုပ်စိတ်ပူတယ်... ကျုပ်နေမကောင်းရင် ကျုပ်တူမနှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ပြုစုကြမှာလို့ ပြောခဲ့တဲ့စကား မခြောက်သေးပါဘူး...ခုတော့ အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲခင်ကတည်းက...ရှင့်တူမ အလိမ္မာလေးတွေလေ... ရှင့်နားကပ်ကို ရှင်သေသွားရင် တစ်ခါတည်းပါသွားမှာစိုးလို့ ထင်ရဲ့...”

ဒေါ်တင်မေ မျက်စိမှိတ်ထားရာမှ ရုတ်တရက် မျက်စိဖွင့်လာ၏။ ဒေါ်သက်ခိုင်က မြင်၍ လှမ်းကြည့်ရာ ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းမှ လေသံဟဟထွက်လာသည်။ ဒေါ်တင်မေမှာ အမြင်အာရုံ ချို့ယွင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဘာမှမြင်တော့ဟန်မတူ။ သူပြောချင်သည့် စကားကို နှုတ်ဖျားမှ ကြိုးစားပြောနေရသည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်သက်ခိုင်က ဒေါ်တင်မေ၏ နှုတ်ခမ်းနားသို့ သူ၏ နားကိုကပ်၍ ကြိုးစားနားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်ဘာပြောချင်နေလဲ မတင်မေ...”

ဒေါ်တင်မေ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့်စကားသံ မပီမသဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သက်ခိုင် ဘာမှမကြားမိတော့ပါ။ ။

နေညိုရင် အဖေကိုလွမ်းတယ်

“မြစန်းကြည်... ဟဲ့ သမီးမြစန်းကြည်...”
 ခပ်ဝေးဝေးမှ သူ့နာမည်အော်ခေါ်သံ ကြားနေရသည်။ ခေါ်သံ
 သည် ဝေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့သည်။
 “ဟဲ့ သမီး... ခေါ်နေတယ်လို့ဆိုနေ...”
 မြစန်းကြည် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ထလိုက်
 လျှင် ထလိုက်ချင်း သတိရလိုက်မိသည်က
 “အဖေ... အဖေ...”
 ခုနတုန်းက အိပ်ချင်သည့်စိတ်များ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
 ပျောက်ကုန်သည်။
 “လာပြီအဖေ... လာပါပြီ...”
 “လာမှာဖြင့် မြန်မြန်လာကွယ်...အဖေထွက်ကျတော့မယ်...”
 “ဒုက္ခပါပဲ...ဒုက္ခပါပဲ...ခဏလေးအဖေ...ခဏ လေးပါ...”
 ကျွတ်လုလု လုံချည်ကို ကမန်းကတန်း ခါးပတ်၍ ထိုး
 ထည့်ပြီး အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မြစန်းကြည်

အပေါက်ဝရောက်သော် အဖေက ခုတင်ပေါ်မှ ကုန်းထနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဖေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အဖေနောက်ဖေးသွားချင်နေပြီ...နည်းနည်းတောင် ထွက်နေပြီ လားမသိဘူး...ငါ့သမီးရဲ့...”

အဖေက ဝတ်ထားသော လုံချည်ကို ကွင်းသိုင်းလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် မြစန်းကြည်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် သူ၏ နှာခေါင်းဝသို့ အနံ့တစ်မျိုးတိုးဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမော သွားသည်။

မနေ့ညနေက ဆိုင်ရှင်အန်တီမြိုင်မှာလိုက်သည့် စကားပြန်ကြား မိသည်။

“မနက်ဖြန် ဖိနပ်အသစ်တွေ ရောက်မယ်လို့ ရန်ကုန်က ဖုန်း ဆက်တယ်။ အဲဒါမနက်ဖြန်မနက် စောစောလာခဲ့ဦး...ဖိနပ်ဒီဇိုင်း အဟောင်းတွေ ရှင်းရအောင်”

တွေးရင်းပင် အသက်ရှူမဝဖြစ်မိသည်။ မနက်စောစော အဖေ့ အဝတ်အစားအပြင် စောင်တစ်ထည်ပါ အပိုလျှော်ဖွပ်လိုက်ရသည့်အတွက် မောဟိုက်သွားသည်။ နေ့လယ်ခင်းအချိန် အလုပ်ပါးသည့်အခါတွင် အိပ်ငိုက်ပေဦးမည်။

ဆိုင်ထဲတွင် အိပ်ငိုက်လျှင် အန်တီမြိုင်က မကြိုက်ပေ။ အန်တီ မြိုင်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကို ခံရပေဦးမည်။ သူလည်း အလုပ်လုပ်နေစဉ် ငိုက်မျဉ်းသမ်းဝေသည်ကို မကြိုက်နှစ်သက်ပေ။ သူနှင့်အတူ ဆိုင်အကူ လုပ်သည့် မချိုသည် နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် အမြဲလိုငိုက်တတ် သည့်အတွက် သူသတိပေးရတတ်သည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် မချို

အိပ်ငိုက်နေစဉ် ဆိုင်ထဲရှိ ဖိနပ်သုံးရန် အခိုးခံရဖူးသည်။ နိုင်ငံခြား ဖိနပ်တစ်ရန်နှင့် ပြည်တွင်းဖြစ်ဖိနပ်နှစ်ရန် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားဖိနပ်ဖိုး ကို လစာထဲမှ အဖြတ်ခံလိုက်ရ၍ မချိုငိုရသေး၏။ သို့ရာတွင် မချို အမှတ်သည်းခြေနည်းသည်နှင့် တူသည်။ နေ့လယ်ခင်းအချိန်များတွင် ငိုက်မြဲ ငိုက်လျက်သာတည်း။

“ဒီနေ့ ထူးဆန်းလိုက်တာ အစ်မမြစန်းကြည်ရယ်... ကျွန်မ လုံးဝအိပ်မငိုက်ဘူးသိလား၊ ဒါပေမဲ့အစ်မမြစန်းကြည် ကြည့်ရတာ အိပ်ချင်နေပုံပေါက်တယ်...”

“ညည်း မသိပါဘူးအေ...ငါ့မှာ ညကတည်းက အဖေက ဗိုက်ဆာတယ်...ဗိုက်ဆာတယ်လို့ပြောပြီး ခဏခဏနိုးနေတော့ ငါလည်း အိပ်မပျော်ဘူးပေါ့...မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတာ... အဲဒါ အေ...အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်ရောက်မှ အဖေလေ လုံချည်ထဲမှာ နောက် ဖေးတွေပါချပြီး ငါ့ကို အော်နိုးပါရော...”

မချိုမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြနေသည်။ ဖိနပ်များကို စင်ပေါ်တွင် စနစ်တကျ အစီအရိထားပြီး ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက် သည်။

“ငါ့ဝဋ် ဘယ်တော့များမှ ကျွတ်မလဲမသိဘူး မချိုရယ်...”

သူ့စကားကြောင့် နဂိုကပြူးကျယ်နေသော မချိုမျက်လုံးများ ပို၍ပြူးကျယ်သွားပြီး

“အို...အစ်မမြစန်းကြည်...အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ... အစ်မ အဖေကို သေခိုင်းသလိုဖြစ်မနေဘူးလား၊ အစ်မအဖေသေမှ ဒီလို ဝဋ်ဒုက္ခခံရတာ လွတ်မယ်လို့ ပြောတဲ့သဘောဖြစ်နေမှာပေါ့...”

မချိုစကားကြောင့် သည်တစ်ခါ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် သွားသည်က မြစန်းကြည်ပါ။

“ဟယ်...ဟုတ်ပါရဲ့..ငါ စကားမှားသွားလို့ပါဟယ်..ကန်တော့ ကန်တော့ပါအဖေရယ်...”

အဖေ့ကို လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်မှ တောင်းပန်စကားပြောလိုက် သည်။ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အဖေ့ကို အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေသော ဦးလေးမောင်နှင့် ဒေါ်ဖွားကြည်တို့ထံ နေစဉ်အပ်ခဲ့ရသည်။ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အမေရှိစဉ်က အမေ့ကျေးဇူးရှိခဲ့သည်က တစ်ကြောင်းမို့ သူတို့လင်မယားက အဖေ့ကို မကြာခဏသွားကြည့်ပေး တတ်သောကြောင့် မြစန်းကြည် အလုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။

တစ်နေ့ကုန် ဖိနပ်နေရာ စိစိရီရီပြန်ထားနေရသည်မို့ အိမ်ပြန် ရောက်သည်နှင့် မလှုပ်ရှားချင်တော့။

“ညနေမရောက်ခင်ကတည်းက မြစန်းကြည်... မြစန်းကြည်နဲ့ အော်ခေါ်နေတာပဲ ငါ့တူမရယ်..ညည်းအဖေက နေညိုရင် ငြိမ်ငြိမ် မနေတော့ဘူး..အိမ်ထဲမှာထိုင်နေပါဆိုတာ ပြောမရဘူးဟဲ့..ဦးလေးက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး..လဲမှာ စိုးလို့..ညည်းအဖေသာလဲရင် မလွယ်ဘူးလေ..ခုဟာက သူ့နေထိုင်ကောင်းနေလို့သာပဲ.. သူငယ်ပြန် တာလောက်တော့ ဦးလေးတို့ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လို့ ရနေသေးတယ်.. သူသာလဲလို့ ကျိုးပြုနေမှဖြင့် ငါ့တူမကလည်း ဆိုင်မှာ အလုပ်သွားလုပ် ရတာ။ မနက်က ညနေထိ..ဦးလေးတို့က အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပေမဲ့ တစ်ခါတလေ သားရဲ့အိမ်က အခေါ်လွှတ်ရင် တစ်ယောက်က လိုက် သွားရသေးတယ်လေ..အဲဒီလိုဆို ညည်းအဖေမှာဒုက္ခ...”

ဦးလေးမောင်ကို အားနာသည့်အကြည့်၊ ကျေးဇူးတင်သည့် အပြုအမူဖြင့် ပြောလိုက်ရပါသည်။

“မြစန်းကြည်လည်း ဦးလေးတို့ကို အားနာလှပါပြီ.. ဒီလ ကုန်ရင် အမေ့တူမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် မြစန်းကြည်နဲ့ အဖော်ရအောင် လာနေပေးမယ်လို့ ရွာက လူကြည့်နဲ့ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ သည်းခံပြီး အဖေ့ကို ကြည့်ပေးပါဦး၊ ဒီနေ့က ဖိနပ်ဒီဇိုင်းအသစ်တွေ ရောက်လို့ အလုပ်ရှုပ်သွားတာပါ”

မြစန်းကြည်၏ မလန်းဆန်းသော မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဦးလေးမောင်က

“မြစန်းကြည်..ငါ့တူမရယ်..ဒီလိုပြောလို့ ဦးလေးတို့က ညည်းအဖေကို မကြည့်ရှု၊ မစောင့်ရှောက်ချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်.. ဦးလေးက သဘောအဖြစ်ပြောပြတာပါ...”

“မြစန်းကြည်လည်း နားလည်ပါတယ်ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးတို့ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး..ခုဟာကလည်း မြစန်းကြည် ဖိနပ်ဆိုင်မှာ လုပ်နေရတာကြောင့် အချိန်က တိတိကျကျလုပ်လို့ကို မရသေးလို့ပါ.. ဦးလေးရဲ့သား ခေါ်တဲ့အခါတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဦးလေး ရယ်.. အဲဒီအခါကျရင်တော့ မြစန်းကြည်အလုပ်က ခွင့်တောင်းလိုက်ပါ မယ်...”

မြစန်းကြည်မျက်နှာပူပူနှင့် တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။ အမေ ရှိစဉ်က ဦးလေးမောင်တို့ မိသားစုအား ငွေရေးကြေးရေး ကူညီခဲ့၍သာ အဖေ့ကို တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျေးဇူး တရားသာ မရှိခဲ့ပါလျှင် မြစန်းကြည် မတွေးရဲတော့ပေ။

“မြစန်းကြည်..သမီးနောက်ကျလိုက်တာ..အဖေဖြင့် ဆာလှပြီ

ကွယ်.. လေးမောင်က ခုထိဘာမှ လာမကျွေးဘူး..”

အဖေက ဗိုက်ကိုပုတ်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ မြစန်းကြည် စားပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စားပေါ်တွင် စားပြီးသား ပန်းကန်များကို တွေ့ရ၍

“အဖေ..အဖေဒီထမင်းပန်းကန်တွေက အဖေစားထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဖေစားထားပြီးပြီလေ...”

“အဖေတကယ်မစားရသေးဘူးလေ။ အဲဒါလေးမောင် စား သွားတာ အဖေမှ မစားရသေးတာ...”

“ဒုက္ခပါပဲ အဖေရယ်...”

“မဒုက္ခပါဘူး မြစန်းကြည်ရဲ့..အဖေက ထမင်းမစားရသေးလို့ မစားရသေးဘူး ပြောတာပဲလေ..ကဲပါ..အဖေ ဗိုက်အတော်ဆာနေပြီ ကျွေးတော့...”

“သမီးက ခုမှဆိုက်က ပြန်လာတာလေ..ဒါဖြင့် ခဏနေ ဦး..ဈေးကဝယ်လာတဲ့ ငှက်ပျောသီးရှိတယ်..အဆာပြေစားလိုက် နော်.. သမီးထမင်းချက်ပေးမယ်...”

“အေး... အေး...”

ငှက်ပျောသီးအခွံကို ကမန်းကတန်း ခွာပြီး ပလုပ်ပလောင်းစား တာ တွေ့ရပြန်တော့ အဖေတကယ်ပဲ ထမင်းမစားရသေးတာလား။ ဦးလေးမောင်တို့အဖေကို ထမင်းကျွေးမှ ကျွေးရဲ့လားဟု သို့လော သို့လော တွေးတောမိပါသေးသည်။

“ငါ့တူမ မြစန်းကြည်..ညည်းအဖေနဲ့နေရတာ ငါတို့မှာ တကယ်ပြောရခက်လှတယ်..ငါတို့ ထမင်းကျွေးပြီးလည်း မစား ရသေးဘူးပြောတယ်။ တစ်ခါတလေ မဖွားကြည့်က မုန့်ကျွေးလည်း

မစားရသေးဘူးဆိုပြီး ထပ်တောင်းတယ်။ သူကငါတို့ကို အော်ပြော တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားတဲ့သူတွေ တစ်မျိုးထင်ကြမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးလေးမောင်ရယ်..အဖေက ခက်ပါတယ်.. ဦးလေးတို့ အခုလို ကူညီလိုသာပေါ့။ ဦးလေးတို့သာ မကူညီရင် အဖေ ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးတို့ ကျေးဇူးကို မြစန်းကြည် တကယ်မမေ့ပါဘူး...”

မြစန်းကြည်၏ သနားစဖွယ်တိုးလျှိုးတောင်းပန်မှုကြောင့် ဦးလေးမောင်တို့ လေသံပျောသွားသည်။ အဖေအတွက် အနားမှာ စောင့်ရှောက်မည့်သူတစ်ဦး မဖြစ်မနေ ခေါ်ထားရပေတော့မည်။

မြစန်းကြည် ဝမ်းသာနေသည်မှာ ရင်ထဲမှ ဖော်မပြနိုင်အောင်ပင်။ အမေ၏ တူမဝမ်းကွဲတော်သူ စုစုခိုင်က မြစန်းကြည်ရှေ့မှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသည်။

“စုစုခိုင်ရယ်..မြစန်းကြည် ဝမ်းသာလိုက်တာများ ပြောမပြ တတ်အောင်ပါပဲ။ ကိုယ့်သွေးသား ကိုယ့်အမျိုးမှ အဖေနဲ့ ဖြစ်မှာမို့လား.. မြစန်းကြည် ဖိနပ်ဆိုင်သွားနေတဲ့အခါ အဖေနား အဖော်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ...”

စုစုခိုင်သည် အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သည်။

“စုစုခိုင်ရေ..မြစန်းကြည်ဆိုင်သွားရင် အဖေကို ဂရုစိုက်လိုက် ပါနော်။ စားပွဲပေါ်မှာ အဖေစားဖို့ ဟင်းခပ်ပြီး ပန်းကန်နဲ့ ထည့်ထား တယ်...မစုခိုင်အတွက် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဟင်းရှိတယ်...အားမနာ နဲ့နော်... ထမင်းအိုးထဲမှာ ထမင်းအပြည့်ရှိတယ် သိလား...”

ခါတိုင်းနေ့များလိုပင် ကတိုက်ကရိုက် လာနေကျ ပုံစံမဟုတ်၍ မချိုစိတ်ထဲ တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

“အမယ်... အစ်မမြစန်းကြည် ဒီနေ့တယ်ထူးဆန်းနေပါလား... သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့၊ အင်္ကျီလုံချည်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ပါလား...”

မချိုစကားကြောင့် မြစန်းကြည်မျက်နှာ ပြုံးချိုချို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟောတော့ ခါတိုင်းလည်း သနပ်ခါးလိမ်းပါ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ အစ်မရဲ့... ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ သနပ်ခါးလိမ်းခဲ့ပေမဲ့ ကွက်တိ ကွက်ကျား ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် သနပ်ခါးပိန်းကျားနဲ့၊ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး မထင်တဲ့ နေ့လည်းရှိရဲ့... ဒီနေ့တော့ အင်္ကျီလုံချည်သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့၊ သနပ်ခါးက ဖုန်ပြီးဖွေးနေတာပဲ...”

မချိုက မြစန်းကြည်ကိုကြည့်ပြီး စကားဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒါ စုစုခိုင်ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့...”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...ဘာ စုစုခိုင်ကျေးဇူးကြောင့် ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါ၊ အမေ့အမျိုး တူမလေးလေ...မြစန်းကြည်နဲ့ဆို ညီမသုံးဝမ်းကွဲလောက်တော်မလား...အမေ့အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲက မွေးတာဆိုတော့လေ...”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စုစုခိုင်က အစ်မမြစန်းကြည်အတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးလို့ အဆင်ပြေပြေလိမ်းလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

“အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့... ခု အစ်မမြစန်းကြည်အိမ်မှာ အမေ့ တူမဝမ်းကွဲ စုစုခိုင်ဆိုတာ ရောက်နေတယ်လေ... အဖေ့နဲ့ နေ့လယ်ပိုင်း အဖော်ရအောင်ပေါ့... ဦးလေးမောင်တို့ကလည်း ကြည့်ရှုပေးပါတယ်... ယောက်ျားလေးအဖော် လာလုပ်ပေးပါတယ်...”

စုစုခိုင်က အဖေ့ကို ထမင်းပြင်ကျွေးရုံပဲ၊ ဦးလေးမောင်က စုစုခိုင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ အိမ်ဘက်ကို ခဏခဏလာကြည့်ပေးမယ် ပြောပါတယ်။ ဦးလေးမောင်ရဲ့မိန်းမ ဒေါ်လေးဖွားကြည့်ကလည်း စုစုခိုင် အဖော်ရအောင် အားတဲ့အချိန် လာနေပေးမယ်တဲ့...”

“ကောင်းသားပဲ...ဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့...အစ်မ မြစန်းကြည်လည်း စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဆိုင်အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီပေါ့...”

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့သနပ်ခါးကို သေသေချာချာ လိမ်းပြီး အင်္ကျီလုံချည်အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လာနိုင်တာပေါ့ မချိုရဲ့...”

“ကောင်းပါ့ရှင်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီလို အဆင်ပြေနိုင်ပါစေရှင် ...”

“အမယ် မချိုက ဖောက်သည်တွေကို ကောင်းကောင်းပြောဆို တတ်ပြီဆိုတော့ တယ်ဟုတ်နေပါလား...”

“သင်ရတာပေါ့၊ အစ်မမြစန်းကြည်ရယ်...ဘယ်ပညာမဆို သင်ယူလို့ရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား...”

“ပညာဆိုတာ သင်ယူတဲ့သူရယ်...သင်ပြတဲ့သူရယ်... ပညာတန်ဖိုးကိုလည်း နားလည်မှ...ပညာကိုလည်း... ယူတတ်ပါမှ ရတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား...ဟော...အစ်မပါလား ကြွပါရှင်... ဒီနေ့ဖိနပ်ဒီခိုင်း အသစ်တွေ ရောက်ပါတယ်... မိုးတွင်းမှာရော နွေရာသီမှာပါ စီးနိုင်မယ့် ဖိနပ်တွေပါ...ဈေးလည်းသင့် ပါတယ်... အနက်ရောင်လည်း လှတယ်... အစ်မက အသားဖြူတော့ အရောင်မရွေးပါဘူး... ဒီလို အသားရောင်လေးနဲ့လည်း လိုက်တာပဲ...”

မချိုနှင့် စကားပြောဆိုရင်း သူတို့ဆိုင်ကို လာနေကျဖောက်သည် အမျိုးသမီးရောက်လာ၍ ဖိနပ်တစ်ရန် ရောင်းလိုက်ရ၏။

“အစ်မမြစန်းကြည် ဒီနေ့ ဖိနပ်တော်တော်ရောင်းလိုက်ရတယ် နော်.. အစ်မမြစန်းကြည် လှလှပပပြင်ဆင်လာရင် ရောင်းရတယ် သိလား...”

“ဟုတ်လား..ဒါဆို အစ်မနေ့တိုင်း ဒီလိုမျိုးလေး နေပြမယ်...”

စုစုခိုင်ရောက်လာသည့်နေ့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဈေးရောင်း ကောင်း၍ ဆိုင်ရှင်အန်တီမြိုင်ကပင် မြစန်းကြည်ကို မုန့်ဖိုးများ ပေးနေသေးသည်။ ဖိနပ်ဒီဇိုင်းအဟောင်းထဲမှ ကတ္တီပါဖိနပ်တစ်ရန်ကို မြစန်းကြည်အတွက် ပေးလိုက်လေသည်။

မြစန်းကြည်အိမ်သို့ရောက်သော် အိမ်ရှေ့တွင် အဖေအိပ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ စုစုခိုင်က အမှိုက်များ လှည်းနေသည်။

“စုစုခိုင် အဖေအိပ်တာ ကြာပြီလား...”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်မ အဝတ်လျှော်နေတုန်းက စာဖတ်နေတာ တွေ့သေးတယ်..မမြစန်းကြည်က ခါတိုင်းနေ့တွေလည်း ဒီအချိန်ပဲ ပြန်လာတတ်တာလား...”

စုစုခိုင်က မြစန်းကြည်လက်ထဲမှခြင်းကို လှမ်းယူရင်း မေးလိုက် ပါသည်။ မြစန်းကြည်က ခြင်းလှမ်းပေးရင်း

“ပြောလို့တော့မရဘူးပေါ့ စုစုခိုင်ရယ်..ဒီထက်စောဖို့တော့ မရှိဘူး.. နောက်ကျဖို့ပဲရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ စုစုခိုင်...”

“ဪ..စုစုခိုင်က ညနေစာထမင်းဟင်းချက်ဖို့ အချိန်စဉ်း စားနေလို့ပါ...”

စုစုခိုင်စကားကြောင့် မြစန်းကြည် အံ့ဩသွားသည်။

“ညနေစာချက်ဖို့အတွက် ဟုတ်လား..၊ မြစန်းကြည် မနက်စာ ညစာ ထမင်းဟင်းချက်ထားပြီးသားလေ၊ အဖေနဲ့ စုစုခိုင်အတွက်

ဟင်းခွဲထားပြီးသားလေ၊ ညစာအတွက် အိုးထဲက ခွဲပြီး ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတာလေ”

“အစ်မမြစန်းကြည်အဖေက စားပြီးသားကို မစားရသေးဘူး ပြောလို့ ထပ်ကျွေးထားရတယ်..၊ ဒါကြောင့် ညစာအတွက် ထမင်း ဟင်းနည်းနေတယ်ထင်လို့...”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုထပ်ချက်ရမှာပေါ့..ထမင်းနည်းနည်းထပ်ချက် လိုက်လေ..ဟင်းကတော့ ဘဲဥကြော်ပဲ စားလိုက်ကြရအောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မမြစန်းကြည်...”

မြစန်းကြည် စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။ ညမနက်စာ ချက်ထား ပြီးပြီမို့ ညနေဆိုင်သိမ်းပြန်လာလျှင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရမည် ဟူ၍ စိတ်အေးအေးထားပါမှ အလုပ်ထပ်ပိုရဦးမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်စာပိုချက်ရသော်လည်း သူ သက်သက်သာသာ နေရသည်ကပင် စုစုခိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်နေ့များတွင် စုစုခိုင်က သူ့ထက်ပို၍ စောစွာ အိပ်ရာမှ ထနှင့်ပြီး ရေငွေ့အိုး၊ ထမင်းအိုးများ တည်ထားသည်။ ဈေးမှ ဖိနပ်ဆိုင်သို့ သက်သက်သာသာနှင့် သွားရသည်မို့ စိတ်မောကိုယ်မော မဖြစ်တော့။

“ကိုယ့်အဖေကိုလည်း ထမင်းစားကောင်းလား၊ နေလို့ကောင်းလား ..မေးကြည့်ဦးနော်၊ မြစန်းကြည်ရဲ့အဖေကို ကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ...”

ဦးလေးမောင်၏ ဇနီးဒေါ်ဖွားကြည်က ဈေးလာရင်း မြစန်းကြည် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဖိနပ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ ပြောသည်။

“အဖေနေကောင်းပါတယ်..အသက်ကြီးလာတော့ ဒီလိုပဲပိန်သွား တယ်ထင်တယ်”

“ထမင်းရော စားနိုင်ရဲ့လား၊ ခုတလော ကိုလေးမောင်က သူ့သားရဲ့အိမ်မှာ သွားနေလို့ မြစန်းကြည်တို့အဖေဆီ မသွားနိုင်တာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ”

“အဖေခုတလော ထမင်းစားနိုင်သလားမမေးနဲ့ ဒေါ်လေး ဖွားကြည်ရေ..အရင်က ညမနက်စာ မနက်ကချက်ထားရင် ရတယ်.. ခုတလော စုစုခိုင်လည်း ရောက်လာတော့ အဖေလည်း အရမ်းစား လာလို့ မနက်စာညစာချက်လည်း တစ်နပ်စာပဲရတော့တယ်.. ညစာပြန်ချက်ရတယ် ဒေါ်လေးဖွားကြည်ရဲ့..အဖေ ထမင်းစားနိုင်တာပဲ ပိန်မသွားပါဘူး...”

“အေးလေ..ညည်းအဖေ ပိန်တာဝတာ ကျုပ်နဲ့တော့ မဆိုင်ပါ ဘူး.. ဒါပေမဲ့ ဖအေ ထမင်းတကယ်ပဲ အရမ်းစားသလား၊ ပိန်သလား၊ ဝသလားဆိုတာ သမီးဖြစ်တဲ့ မြစန်းကြည်က ဂရုစိုက်ရမှာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးဖွားကြည်ပြောမှပင် သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိ သည်များကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ စုစုခိုင်ရောက်လာတော့ သူ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပင် နေလိုက်မိ၍ အဖေအပေါ် ဂရုစိုက်မှု နည်းပါးသွားသည်။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေ ငှက်ပျောသီးစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဖေ ထမင်းစားပြီးပြီလား... ဘာဖြစ်လို့ ငှက်ပျောသီးတွေ စားနေတာလဲ...”

အဖေက မြစန်းကြည်ကို မျက်လုံးပြူးဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အဖေ ထမင်းစားရတာ ဗိုက်မပြည့်လို့ပါ သမီးရဲ့...”

“အဖေကလည်း...”

ခုတလော အဖေ မူပျက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ မြစန်းကြည်တစ်ယောက် ညနေဈေးဆိုင်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်

တိုင်း အဖေစားစရာတစ်ခုခု တောင်းတတ်လာသည်။ မြစန်းကြည်လည်း အဖေစားရန် မုန့်ပဲသရေစာ အမြဲဝယ်လာရသည်။ ဆရာဝန်ထံခေါ် သွား၍ ပြရမည်လားဟုပင် စဉ်းစားနေသည်။

တစ်ရက်တွင် မိန်းကလေးသဘာဝအရ ခေါင်းအလွန်အမင်း မူးဝေလာ၍ ဆိုင်မှာထိုင်မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဆိုင်ရှင် အန်တီမြိုင်ကိုယ်တိုင် ကားငှားပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပြန် အနားယူခိုင်း လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး အိမ်ပြန်၍ အိပ်လိုက်သည်က အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်မည်ဟုလည်း သူထင်မိသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်မှပင် သူလည်းမျက်လုံးဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ စေ့ရုံစေ့ထားသဖြင့် သူတွန်းဖွင့် ဝင်လာသည်။

အဖေနှင့် စုစုခိုင်တို့ ထမင်းစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြစန်းကြည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ စုစုခိုင်မျက်နှာမှာ အံ့ဩသွားသည်။ အဖေက မြစန်းကြည်ကို ကြည့်ပြီး ထမင်းဆက်စားနေသည်။ မြစန်းကြည် ထမင်းစားပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့အား သင့်လွန်း၍ ပါးစပ်ပင် ဟ,လိုက်မိသည်။ စုစုခိုင် ပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းနှင့်ဟင်း မောက်လျှံစွာ ထည့်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖေပန်းကန်ထဲတွင်မူ ထမင်းနှင့်ဟင်း အနည်းငယ်သာ နယ်စားနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရင်ထဲဆို့နင့်စွာ ခံစားမိသည်။

“စုစုခိုင်...စုစုခိုင်...နင် အဖေကို ဘယ်လိုမျိုး ထမင်းကျွေးနေ တာလဲ...”

အဖေ့အတွက် ပန်းကန်ထဲ ခူးခပ်ထည့်ပေးခဲ့သည့် အသားဟင်း ဖတ်များကို စုစုခိုင်က ကျကျနန စားနေပြီး အဖေက ထမင်းနည်းနည်းနှင့် ဟင်းအနည်းငယ်ကိုသာ နယ်၍ စားနေသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“ဒါကြောင့် အစ်မမြစန်းကြည်ရဲ့အဖေက ပိန်နေပြီး အစ်မခိုင်က ပြန်လာတော့ ဗိုက်ဆာတယ်လို့ပြောတာ၊ စုစုခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်နဲ့ ဝဖီးလာတာပေါ့လေ၊ ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်တာ...”

မချိုစကားကို သူခေါင်းညိတ်၍

“အေး ဒါကြောင့် အဖေ့အတွက် စောင့်ရှောက်မယ့် လူထပ်လိုလာပြန်ပြီလေ၊ စုစုခိုင်က သူ့အပြစ် သူမလုံလို့ နောက်တစ်နေ့ပဲ သူ့အထုပ်သူယူပြီး ထွက်သွားပြီလေ။ အစ်မလည်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ မတားတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဆိုင်လာတာ ခါတိုင်းလောက် စောစောမရောက်ဘူး၊ နောက်နေ့မှာလည်း ဒီနေ့လိုမျိုး နောက်ကျဦးမယ်လို့ ပြောတာလား”

“တယ်...ဒီကောင်မလေးတော့...”

“ဟယ်... အစ်မမြစန်းကြည်တော့ ကံကောင်းသွားပြီပေါ့... မဦးက အစ်မမြစန်းကြည်နဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲလား...”

“ဪ...သွေးတော့သိပ်မရင်းဘူးပေါ့ကွယ်... စပ်ရင်တော့ အစ်မဝမ်းကွဲလောက် တော်ပါတယ်... သူ့ယောက်ျားက လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ဆုံးသွားတော့ ရွာမှာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ

တာပေါ့... တစ်နေ့က အစ်မဒေါ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားစပ်မိပြီး မြစန်းကြည်အိမ်မှာ အဖော်လိုတယ်ဆိုတာနဲ့ သူလည်းအလုပ်ရ၊ မြစန်းကြည်တို့ မိသားစုလည်း အဖော်ရဆိုပြီး ဒေါ်လေးကြူက လွတ်လိုက်တာတဲ့၊ မြစန်းကြည်ထက် အသက်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ စုစုခိုင်က ကိုယ့်ထက်ငယ်တော့ ပြောရဆိုရတာ ဟို... နားမလည်ဘူးပေါ့ဟယ်”

“ကောင်းပါတယ် အစ်မမြစန်းကြည်ရယ်...အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ဆိုတော့ ဣန္ဒြေလည်း ရတာပေါ့...”

သည်တစ်ခါတော့ အဆင်ပြေကောင်းရဲ့ဟု မြစန်းကြည် တွေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးကြူဆိုသူမှာလည်း တခြားသူမဟုတ်။ မြစန်းကြည်၏ အမေနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူဖြစ်သည်။ မဦးမှာ စိတ်ချရသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ မြစန်းကြည်၏ဖခင်ကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေရ၏။ အဖေနှင့်လည်း မဦးက အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် မြစန်းကြည် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ နောက်ပြီး မဦးသည် ဟင်းချက်အလွန်ကောင်း၏။ ဈေးပိတ်ရက်များတွင် မြစန်းကြည်တို့ သားအဖကို မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ကျွေးတတ်သေးသည်။

အဖေ့အသားအရေ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ခါတိုင်းလို မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာမျိုး မတွေ့ရတော့၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် စကားပြောဆိုလာသည်။

“မဦးရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ...မဦး မြစန်းကြည်တို့ အိမ်ရောက်လာတဲ့ တစ်လအတွင်း အဖေကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ စားနိုင်သောက်နိုင်လာလို့ ဘယ်လိုပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး...”

သူ၏ အိမ်တွင် မဦး ရက်ရှည်နေနိုင်ရေးအတွက် တစ်ပတ် တစ်ခါဆိုသလို မုန့်သို့မဟုတ် ဆံပင်ညှပ်ကလစ် လက်ဆောင်ပေးရာ မဦးက လက်မခံချင်ပေ။ မြစန်းကြည်က အတင်းအကြပ်ပေးမှသာ လက်ခံတော့၏။

“အစ်မ မဦးရယ်..မြစန်းကြည်က အစ်မ မဦးကို တတ်နိုင်ရင် ဒီထက်မက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးချင်ပါတယ်ရှင်...”

“ရပါတယ် မြစန်းကြည်ရယ်..ကိုယ်နဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်လည်း တော်တယ်..မဦးတစ်ယောက်တည်း ရွာမှာနေရတာထက်စာရင် မြစန်းကြည်တို့အိမ်မှာနေရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေပါတယ်..မဦးကို လက်ဆောင်တွေ ခဏခဏဝယ်ပေးမနေပါနဲ့။ ပိုက်ဆံကုန်တယ်.. မြစန်းကြည်လည်း ဆိုင်မှာ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ်..အဖေအတွက် ဓာတ်စာဝယ်ရ၊ ဆေးဝယ်ရနဲ့ ..နောက် ဝယ်မလာနဲ့နော်..မဦးကို လခသက်သက်ရယ် သဘောမထားဘဲ အတူနေ အတူစားခွင့်ပေးတာနဲ့ တင် လုံလောက်ပါပြီ၊ မဦး ဝယ်စရာ လိုချင်တာရှိရင် မြစန်းကြည်ဆီ က ပိုက်ဆံတောင်းမှာပေါ့၊ မဦးကို သက်သက်ပေးမနေနဲ့နော်...”

“အစ်မမြစန်းကြည်ပြောပုံအရ အဲဒီမဦးဟာ အတော်သဘော ကောင်းပုံရတယ်..၊ မုဆိုးမဆိုတော့ ရွာမှာသူတစ်ယောက်တည်းနေလို့ မတင့်တယ်တော့ အစ်မမြစန်းကြည်တို့အိမ်မှာ နေရတာက ပိုလုံခြုံ တယ်လို့ ထင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီမဦးက အစ်မမြစန်းကြည်တို့ အိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေသွားရင် ကောင်းမှာပဲ...”

“အေးဟယ်..ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးနေမိတယ်...”

မြစန်းကြည် ရင်ကိုဖိပြီး ဘုရားတလိုက်မိသည်။ မဦးက ငိုပြီး ပြောတော့ သူ့နားပင်သူမယုံ။ မဦးကို ချောမော့ပြီး ထပ်မေးလိုက်ပြန် သည်။

“ဟို..မဦးကို မယုံလို့မေးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်..ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..မဦးရောက်တာ သုံးလတောင်ကျော်လာပြီ မဟုတ် လား..ဒီလိုမျိုးအဖြစ်က ခုမှဖြစ်တာလား မြစန်းကြည် သိချင်လို့ပါ...”

မြစန်းကြည် ကတုန်ကယင်ဖြင့် မဦးပခုံးကို ဖက်ထားရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့မှဖြစ်တာပါ..မဦးအစက မသိခဲ့ပါဘူး..လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် ကတည်းက ထူးဆန်းတယ်ထင်နေတာ..ဦးလေးက မဦး ရေချိုး နေတော့လည်း ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတယ်..၊ မဦးကို ကြည်ကြည် ..ကြည်ကြည်လို့ခေါ်ပြီး ဆွဲပွေ့တော့တာပဲ.. မဦးလေ ..ကုသိုလ် ကံအရ မုဆိုးမ ဖြစ်ရတာပါ..ယောက်ျားတွေနဲ့ အဲဒီလိုမျိုး မနေပါဘူး၊ ခင်ခင်မင်မင် ရောရောနှောနှော မနေခဲ့ဖူးပါဘူး..မဦးက ကိုယ့်အဖေ၊ ကိုယ့်ဦးလေးအရွယ်မို့ လေးလေးစားစားနဲ့ လိုက်လိုက် လျော့လျော့ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပါ..ခုဟာက မဦးကြောက်တယ် မြစန်းကြည်ရယ် ..မနေ့ နေ့လယ်ကလည်း မဦးကို စိုက်ပြီးကြည့်နေလိုက်တာ.. အဲဒီ ကတည်းက မြစန်းကြည်ကို မဦးက ဖွင့်ပြောဖို့ ကောင်းတာ.. ဒီနေ့ တော့ မဦးကို မဦးလို့မခေါ်ဘဲ ကြည်ကြည်.. ကြည်ကြည်လို့ပဲ တစ်ချိန်လုံးခေါ်နေတော့တာ..အီး..ဟီးဟီး...”

“ကြည်ကြည်လို့ခေါ်တာ မဦးကို အမေမှတ်ပြီး ခေါ်နေတာ ..မြစန်းကြည်ရဲ့ အမေမှာမည်က ဒေါ်ကြည်လေ..၊ အဖေတော့ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မသိတော့ဘူး..၊ အားနာလိုက်တာမဦးရယ်..”

အဖေ့ကို တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့..။ မဦးက အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပေး၊ ထမင်းဟင်းချက်ပေးတော့ အမေ့ကို သတိရသွားလို့နဲ့ တူပါတယ်..မြစန်းကြည်တောင်းပန်ပါတယ် မဦးရယ်...”

“မြစန်းကြည်ကိုတော့ ခင်ပါရဲ့..ညီအစ်မအရင်းလိုလည်း ချစ်ပါရဲ့..ဒါပေမဲ့ မြစန်းကြည်ရဲ့အဖေ ဖြစ်ပျက်နေတာကို မြင်တွေ့ရပြီး မဦးတော့ ကြောက်သွားပြီ...”

ခုမှ ခက်ပြီ။ မြစန်းကြည်ခမျာ မဦးကို တားရလည်း အခက်၊ ထားရလည်းအခက် ဖြစ်နေတော့သည်။

“အဲဒီတော့ မဦးလည်း ပြန်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား အစ်မ မြစန်းကြည်...”

မချိုက မေးတော့

“အင်း...”

မြစန်းကြည်၏ အသံတွင် စိတ်ပျက်အားလျော့မောပန်းသည့် အသွင်ပုံသဏ္ဍာန် ပါနေသည်။ မချိုက စဉ်းစားပြီး

“တကယ်လို့ အစ်မမြစန်းကြည်တို့ အမျိုးထဲမှာ ယောက်ျား လေး လူငယ်ရှိရင် ခေါ်ထားလို့ အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ် ...”

“အေး..အစ်မလည်း မချိုပြောသလိုမျိုး စဉ်းစားဖူးတယ်.. ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီအရွယ် လူငယ်ယောက်ျားလေးက ဆွေမျိုးထဲမှာ မရှိဘူး ...ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ယောက်ျားလေးခေါ်ထားလည်း မလွယ်ပါဘူး..ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးလို အိမ်ထဲ မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး..အဖေ့နဲ့နေဖို့ထားခဲ့ရင်လည်း အိမ်ထဲမှာ မနေဘဲ အပြင်ထွက်လည်နေမှာပဲ..အဲဒါမှ ပိုဆိုးမယ်...”

“အိုး..အစ်မ မြစန်းကြည်ရဲ့ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝက မလွယ်ပါလား...”

“ကဲ...မြစန်းကြည်..ငါ့တူမ ညည်းဘယ်သူမှ အဖော်ခေါ် မနေနဲ့တော့..ဦးလေးမောင်တို့လင်မယား အရင်ကလိုပဲ ကြည့်ရှုနိုင် သလောက်၊ လုပ်ပေးနိုင်သလောက် လုပ်ပေးမယ်..သူများခေါ်ထားရ တာ ပိုတောင် အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်...”

ဦးလေးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို မြစန်းကြည် ထိုင် ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဦးလေးရယ်..မြစန်းကြည် အလုပ်က ထွက်လို့ မဖြစ်သေးလို့ပါ။ နောက်လေးငါးလလောက်ဆိုရင်တော့ မြစန်းကြည် အလုပ်ကထွက်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ထွက်မှာလဲ..ဝင်ငွေလည်းကောင်းနေတဲ့ ဥစ္စာ...”

“မြစန်းကြည်ငွေစုထားတာ နောက်လေးလလောက်ဆိုရင် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်လို့ရပါပြီ ဦးလေးမောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြိုးလေးပါ ရောင်းပြီး ဆိုင်ထဲထည့်လိုက်ရင် ဆိုင်လေးကောင်း ကောင်း ဖွင့်လို့ရပါပြီ၊ အိမ်ရှေ့က မြေနေရာလေးမှာ အဖီလေးဆွဲပြီး ဆိုင်ဖွင့်ရင် အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဦးလေးတို့ရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ဦးလေးတို့ကို တိုင်ပင်ကြည့်မယ်လို့ မြစန်းကြည် စိတ်ကူးထားတာ၊ ခု ဦးလေးတို့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့...”

“အေး ...ငါ့တူမပြောတဲ့ အစီအစဉ် ကောင်းသားပဲ...”
ဦးလေးမောင်၏ မိန်းမဒေါ်ဖွားကြည်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပြီး အိမ်ချင်းကပ်လျက်ရှိသူဖြစ်သည့်အတွက် အရင်ကလိုပင် အဖေအတွက် ကြည့်ရှုပေးသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပြန်ပါသည်။

ခါတိုင်းလိုပင် အိမ်အပြန် စိတ်က မရွှင်၊ နောက်လတွင် အလုပ်ထွက်မည်ဟု အန်တီမြိုင်ကို ပြောပြလိုက်ရာ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် လုပ်နေသည်။ မြစန်းကြည်ကို တစ်နေ့ကုန် စကားမပြော။ မချိုကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်အပြန် ခြေလှမ်းတို့ လေးကန်လှပါဘိတော့။

အိမ်နားရောက်ခါနီး အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ရှေ့တွင် လူတော်တော်များများ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေ၍ ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ...အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်...ပြောကြပါဦး...”

မြစန်းကြည်က အံ့ခဲနေသည့် လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟယ်...မြစန်းကြည်...မြစန်းကြည် ငါ့တူမလေးပြန်လာပြီလား...ညည်းအဖေမရှိတော့ဘူး ငါ့တူမလေးရဲ့...”

“ဟင်...အဖေ...အဖေ...အဖေဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...ဦးလေးမောင်...ဒေါ်လေးဒေါ်ဖွားကြည် မြစန်းကြည်ကို ပြောပါဦး...အဖေအကောင်းကြီးကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲလို့...”

“ခုနကပဲ...”

“အို .. ငါပြောပြမယ် .. လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်လောက်က မြစန်းကြည်ရဲ့အဖေအိပ်ခန်းက တစ်ခုခုပြုလဲကျသံကြားလို့ ညည်းဦးလေးသွားကြည့်တော့ မြစန်းကြည်တို့အဖေ ကြမ်းပြင်မှာ လဲကျနေတာ တွေ့ရတယ်...ဒေါ်လေးကို ညည်းဦးလေးက အော်ခေါ်ပြောပြီး လမ်းထိပ်က ဆရာဝန်ကို သွားခေါ်တယ်...ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ ညည်းအဖေ အသက်မရှိတော့ဘူး...အခုပဲ မြစန်းကြည်ကို လာခေါ်ဖို့ လုပ်နေတာ...”

“အဖေ...အဖေရယ်...”

အဖေ့နဖူးတွင် ဖုပြီး သွေးအနည်းငယ်စို့နေသည်။

“ဖြစ်ရလေအဖေရယ်...”

“ဆရာဝန်ကတော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတယ်လို့ ပြောတာပါပဲ၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီးမှ လဲကျတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်...စိတ်ကိုလျှော့။ မြစန်းကြည်အဖေ မဆုံးခင်ကတည်းက သမီးအဖေက သေလောက်အောင် ရောဂါပြင်းထန်ခဲ့ဖူးတာ၊ မသေခဲ့လို့ ခုထိနေရသေးတာပဲ မဟုတ်လား...”

“မြစန်းကြည် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ဦးလေးမောင်နဲ့ ဒေါ်လေးဖွားကြည်ရယ်၊ မြစန်းကြည် ဒီလကုန်ရင် အလုပ်က ထွက်ဖို့တောင် ခွင့်တောင်းပြီးပြီ...မြစန်းကြည်အဖေ့နားမှာနေပြီး ပြုစုဖို့လေ...ခုတော့အဖေရယ်...သမီးတာဝန်မကျေ ဖြစ်ရပြန်ပြီပေါ့...မြစန်းကြည် မကျေနပ်ဘူးအဖေ...အဖေ...”

“သတိထားပါ ငါ့တူမကြီးရယ်...ညည်းအဖေ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ငါ့တူမကြီးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကျွေးခဲ့တာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိပါတယ်ကွယ်...”

အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ၊ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူများပါ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျာသော်လည်း မြစန်းကြည် မည်သို့မျှ စိတ်မဖြေနိုင်။

“ရက်လည်ပြီးရင်တော့ စိတ်ဖြေဖျောက်နိုင်အောင် ခရီးလေး ဘာလေး ထွက်ချင်ထွက်ပေါ့ကွယ်..ဒါမှ မဟုတ်လည်း အန်တီမြိုင်တို့ ဆိုင်မှာပြန်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ပေါ့..အန်တီမြိုင်က မြစန်းကြည်ကို ဆိုင်မှာ ပြန်ပြီး လုပ်စေချင်တယ်။ ဒါမှ စိတ်တည်ငြိမ်မှာ..အိမ်မှာပဲနေရင် စိတ်က အဖေဆီပဲရောက်နေတော့ ဘယ်စိတ်ဖြေဖျောက်နိုင်မှာလဲ လို့...”

လောလောဆယ် အဖေအတွက် ပူဆွေးသောက ရောက် နေသည့်အတွက် မြစန်းကြည် ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုသည့် အမေးကို အဖြေမပေးနိုင်သေးပေ။

အဖေဆုံးပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိ အဖေပုံရိပ်သာ စိုးမိုး နေတော့သည်။ စားလို့လည်း မဝင်၊ အိပ်လို့လည်း မပျော်ဖြစ်ပြီး မြစန်းကြည်ခမျာ နေ့စဉ် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ညနေ အန်တီမြိုင်နှင့် မချိုတို့ မြစန်းကြည်အိမ် ရောက်လာ တော့သည်။

“ကဲ..ဒီတစ်ခါတော့ အန်တီမြိုင်စကား နားထောင်နော် မြစန်းကြည်..သန်ဘက်ခါလပြည့်နေ့ ဆိုင်ပိတ်မယ်၊ မနက်ဖြန် မော်လမြိုင်ကို ဘုရားဖူးသွားရအောင်၊ တစ်ညအိပ်ပေါ့၊ အန်တီမြိုင် ကားငှားပြီးပြီ၊ ဈေးထဲက မဝါတို့ညီအစ်မတွေပါ ပါတယ်...”

မြစန်းကြည် အစက ခေါင်းခါဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ နောက်တော့ သည်အတိုင်း အိမ်မှာနေတာထက်စာရင် အဖေလွမ်းစိတ် လျော့ပါးစေနိုင်မည်လားဟု...တွေးလိုက်မိ၏။

မြစန်းကြည်ငယ်စဉ်ဘဝ အမေက ဤသို့မေးခဲ့ဖူးသည်။

“သမီးလေးမြစန်းကြည်..အဖေ့အမေ..ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ..”

အမေမေးလျှင် မြစန်းကြည်က အဖေ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး

“အဖေ့ကို ပိုချစ်တယ်...”

တခြားကလေးငယ်များကို ထိုသို့မေးလျှင် “အမေ့ကို ပိုချစ် တယ်” ဟူသောအဖြေကို ကလေးငယ် ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက ဖြေလိမ့် မည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မြစန်းကြည် ကို မည်သည့်အချိန်များမှာ မေးမေး သူ၏အဖြေသည် “အဖေ့ကို ပိုချစ်တယ်” ဟူသည့်အဖြေမှလွှဲ၍ တခြားစကား မပြောတတ်ပေ။ တစ်ခါသော် အမေ့ဆွေမျိုးတစ်သိုက် မြစန်းကြည်တို့အိမ်သို့ လာလည်ကြသည်။

“ဟဲ့ မြစန်းကြည်လေး...ထွားလာလိုက်တာဟယ်...”

စသည်ဖြင့် စကားပလ္လင်ခံပြီး လူကြီးတွေ ကလေးငယ်များကို မေးတတ်သည့်ထုံးစံအတိုင်း မေးသည်။

“မြစန်းကြည် အဖေ့အမေ..ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ.. အမေ့ကို လား..အဖေ့ကိုလား..”

“အဖေ့ကို ပိုချစ်တယ်...”

“ဟယ်..ဒီကလေး အမေ့ကို ပိုချစ်တယ်လို့ ပြောရတယ်...”

“ပြောဘူး...”

ထိုကိစ္စကို မြစန်းကြည် ယခုထက်တိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ အမေက မြစန်းကြည်ကို ချောမော့ပြီးပြောသည်။

“အမေ့သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်..ကြီးမေတို့ မေးရင် အမေ့ကို ပိုချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်၊ အမေ ဂါဝန်လှလှလေး ဝယ်ပေးမယ်နော်...”

“ဟင့်အင်း..အဖေ့ကိုပဲ ပိုချစ်တယ်...”

“ကဲ..ပြောရတာ မောလိုက်တာ..ကဲ မဖေချစ်ရေ ဖြေချင်တာ ဖြေလိုက်တော့..နာမည်ပေးကတည်းကိုက သိဖို့ကောင်းတယ်.. ဦးမြစန်း ဒေါ်ကြည်ရဲ့သမီးမို့ “မြစန်းကြည်” လို့ နာမည်ပေးမိပါတယ်.. အဖေ့နာမည်က တစ်လုံးပိုသွားလို့ သူ့အဖေကို ပိုချစ်သွားတာ နေမှာပေါ့...”

အမေ့စကား မှန်နေပြီလားဟု တစ်ခါတလေတော့လည်း မြစန်းကြည် တွေးနေတတ်သည်။ အမေအိမ်ပြင်ထွက်၍ ဈေးဝယ်လျှင် မငိုတတ်ပေ။ အမေ့အဖေ (မြစန်းကြည်အဘိုး) နေမကောင်းသောကြောင့် အဘိုးအိမ်သို့ အမေတစ်ပတ်ခန့် ညအိပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးစဉ်နေ့များမှာပင် အမေ့ကို မမေးဘဲ အဖေ့ရင်ခွင်မှာပင် နွေးထွေးငြိမ်သက်စွာ အိပ်တတ်သည်။ အဖေက “ငါ့သမီးအလိမ္မာလေး.. ဖေ့သမီးလေး..” ဟု ချောသိပ်သည်နှင့် မြစန်းကြည်မငိုမယိုဘဲ အဖေ့လက်မောင်းပေါ် မှီခိုအိပ်တတ်သည့်အကျင့်သည် ကြီးသည်အထိ ပါလာလေသည်။

“အံ့ပါတော့..အမေအိမ်က အပြင်ထွက်ရင်တော့ မငိုဘူး.. သူ့အဖေအလုပ်သွားရင်တော့ ငိုပါလိမ့်မယ်...”

အမေက စိတ်တိုတိုနှင့် ဆွေမျိုးများကို ပြောပြပါတော့သည်။

“သူ့ကို နာမည်ပြောင်းလိုက်တော့မယ်..ခင်ဖေချစ် လို့...”

အဖေသည် တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်စားတတ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် လခထုတ်ရက် ညနေပိုင်းတွင် အဖေသည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဘုံဆိုင်သို့ သွားတတ်သည်။ အိမ်အပြန် မြစန်းကြည်ကြိုက်သည့် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ် ပါလာစမြဲပင်။ အဖေပြန်လာချိန် မည်မျှပင် မိုးချုပ်စေကာမူ မြစန်းကြည် အိပ်ငိုက်ပြီး အဖေပြန်အလာကို စောင့်နေမြဲ စောင့်နေကျဖြစ်သည်။ အဖေဝယ်လာသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်သည် အလွန်အရသာရှိလှ၏။

“ဟဲ့ကောင်မလေး..အိပ်ပါတော့လား..ညည်းအဖေက မူးမှ ပြန်လာမှာဟဲ့၊ ညဉ့်နက်နေပြီလေ...”

“အဖေ့ကို စောင့်ဦးမယ်...”

“နင့်အဖေ နေရုံချိန်မှာ ပြန်လာတတ်လို့လား..လခထုတ်ရက်မှာ နင့်အဖေ ခပ်စောစောပြန်လာလို့လား..နေရောင်နဲ့ ပြန်လာတတ်လို့လား...”

အမေစိတ်ဆိုး၍ မြစန်းကြည်ကို အော်ပြောလေတော့သည်။ အမေမည်မျှအော်အော်၊ မြစန်းကြည်က အဖေ့ခေါက်ဆွဲကြော်ကို မျှော်နေမိသည်။

“သမီးရေ မြစန်းကြည်..အဖေပြန်လာပြီဟေ့...”

အဖေ့အသံကြားသည်နှင့် အိပ်နေသည့် မြစန်းကြည် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။

“အဖေ..အဖေ...”

“ဟဲ့..မြစန်းကြည်..ဪ..ယောင်နေတာလားဟယ်... အန်တီမြိုင်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ..ဟဲ့..မချို ရေပေးစမ်း..မြစန်းကြည်ကို တိုက်လိုက်...”

ညလေသည် ပို၍အအေးပိုလာသည်။ ကျိုက္ခိရလယ်ဘုရား မှ မီးများကို မြင်လိုက်မှ သူ ဘုရားဖူးလိုက်လာခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ သွားသည်။

“အစ်မ မြစန်းကြည်ယောင်ပြီးအော်လိုက်တာ ကျွန်မဖြင့် လန့်သွားတာပဲ။ တည်းခိုဆောင်က ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ်မို့ပေါ့.. ဟို သီလီရောင်ဆရာလေးရဲ့ဇရပ်မှာ တည်းဖြစ်ရင် လူတွေလန့်ပြီး နိုးလာ တော့မှာ...”

“ဟဲ့..စကားများလိုက်တာ မချီရယ်..မြစန်းကြည်လည်း ရေသောက် ပြီးရင် ပြန်အိပ်တော့..မနက်စောစော ကျောက်တစ်လုံး ဆရာတော်ကို သွားဖူးရမှာ..နေမြင့်ဦးမယ်..အစောကြီးထရမှာနော်...”

ခဏအကြာ သူ့ဘေးတွင် အိပ်နေသည့် မချီထံမှ “တရူးခူး” ဟောက်သံထွက်လာတော့သည်။

“ဟဲ့..မြစန်းကြည်..ဆရာမက “ကျွန်မ၏ ဖခင်အကြောင်း” စာစီစာကုံးရေးခိုင်းတာ ဘာတွေရေးထားတာလဲ.. ကိုယ်ရေးတဲ့စာ ကိုယ်ပြန်ဖတ်ကြည့်ဦး...”

စတုတ္ထတန်းကျောင်းသူ မြစန်းကြည်က ဆရာမထံပြထား သော စာစီစာကုံးစာအုပ်ကို ပြန်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရေးသား ထားသော “ကျွန်မ၏ ဖခင်အကြောင်း” စာစီစာကုံးကို ပြန်ဖတ် ကြည့်မိသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်အကြောင်း

ကျွန်မတွင် အဖေတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ အဖေမှာမည်မှာ ဦးမြစန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အဖေကို ကျွန်မအလွန်ချစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် လခထုတ်ရက်တိုင်း အရက်သောက်တတ် သည်။ ထိုနေ့မှာ အဖေနှင့်အမေ စကားများကြသည်။ သို့ရာတွင် အဖေသည် ကျွန်မအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာသည်။ အဖေ ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကျွန်မ အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ အလွန်လည်း ကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအဖေကို ကျွန်မ အလွန်ချစ်ပါသည်။

ဆရာမက ပြုံးလေသည်။ ထိုစာစီစာကုံးကို ဖတ်မိသော အဖေ လည်း ပြုံးပါ၏။ သို့သော်...အမေကမူ မပြုံးပါ။ ဝါးခြမ်းပြားဖြင့်ပင် ရိုက်နေသေး၍ အဖေက ဆွဲထားရသည်။

မြစန်းကြည် သက်ပြင်းရှည်မှုတ်ထုတ်ပြီး စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို တဘက်ဖြင့် ဖွဖွသုတ်လိုက်မိသည်။ ဘုရားဖူး အဖွဲ့သားများအားလုံး အိပ်မောကျနေကြသည်။ အိပ်မပျော်သူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ။

အိမ်ပေါက်ဝရောက်မှပင် ခူးများတုန်ယင်လာသည်။ ဘုရားဖူး ပြန်လာမှ အဖေကို ပိုလွမ်းလာသလိုပင်။ အဖေနှင့် မြစန်းကြည်တို့ ဤသို့သော ဘုရားဖူးခရီး မထွက်ခဲ့ဖူးပေ။ အဖေနှင့် ဤသို့သော ဘုရားဖူးခရီးထွက်ခဲ့ဖူးလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်မည်လဲ။

အဖေကို သတိရသည့်စိတ်က ပို၍ ကြီးမားလာသည်။ ဘုရား ဖူးပြီး အိမ်ဝရောက်ခါမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ မြစန်းကြည်ပြန်အလာကို အိမ်ဝမှ စောင့်မျှော်နေ တတ်သည့် အဖေရုပ်သွင်ပုံရိပ်က သူ့မျက်ဝန်းထဲ မှန်ဝါးစွာ မြင်ယောင် လာသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှ အဖေရုပ်သွင် ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ ပူနွေးစွာ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့က တားဆီးမရ။ အဖေကွယ်လွန်ပြီး သည်လိုမျိုးခရီးထွက်ခဲ့ရသည့် ပထမအကြိမ်မှာပင် သူစိတ်ဆင်းရဲမှုကို အလွန်အမင်း ခံစားလိုက်ရပြီ။

အလုပ်ဝင်သည့်အချိန်မှာ လွမ်းသည့်စိတ် လျော့ပါးစေမည်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နေညိုချိန် သူအိမ်ပြန်လာသည်တွင် အဖေ အိမ်ပေါက်ဝမှ စောင့်နေမည်လားဟု အရင်တုန်းက တွေးနေသည့် စိတ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဖျောက်ပစ်နိုင်လိမ့်မည် မထင်။

ဆိုင်ပိတ်သည့်နေညိုချိန်ကို သူမည်သို့ ရှောင်ရပါ့။ ထိုအချိန်မှာ အဖေ့ကို သူအလွမ်းဆုံးအချိန် ဖြစ်နေသည့်အတွက်ပင်။ ။

